

အိမ်အိမ်

လေ့လာရေးအတွက်

BURMESE
CLASSIC

အိုမာဆမ်

နေရင်ခွင်ထဲက လရိပ်ပြာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၂၁၂/၂၀၀၂ (၁၂)
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၇၂/၂၀၀၃ (၃)

၂၀၀၃ခုနှစ်၊ မေလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၃၀/-
 အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(ချစ်မင်းလှံ့စာပေ-၁၈၀၉)
 အမှတ်-၄၃/က၊ မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊
 မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
 အမှတ်(၅၉) (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်း။

နေ ရင် ခွင် ထဲ က လ ရိပ် ပြာ

မောင် ကျော် လှိုင်
 ဝေတနာစာပေ
 ၄
 စိစာသုညာ။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး၊
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး၊
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး၊

ဒို့အရေး၊
ဒို့အရေး၊
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြှင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ဖြစ်ထွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ★ အမျိုးသား ဖြန့်လှည့်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံပညာညံ့ ပွင့်လှောင်ပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပွင့်လှောင်ပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်နဲ့ပွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးကုတ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ၊ မစပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အဓိက (၁)

ဒီအခန်းထဲမှာ ထိုင်နေရတာ နာရီဝက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ခြေထောက်များပင် အေးတောင့်လာသည်။ ခြေထောက်တင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဆေး...စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်လေးသာ ဝတ်လာတဲ့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးတောင့်နေတာပါ...။

အေးလွန်း၍ ယိုစီးကျလှဖြစ်နေတတ်တဲ့ သူ့နှာခေါင်းမှ နှစ်ချေးများကို ထိန်းရတာလည်း တစ်ဒုက္ခ။

“တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ”

လို့ သူ့ကိုလာခေါ်တဲ့ အဒေါ်ကြီးက မှာသွား၍ သူ လှုပ်ပင် လှုပ်ရဲ့။

ခန်းဆီးကြားက သူ့နဲ့ ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက် ဆော့
နေတာကိုတော့ လှမ်းမြင်နေရသည်။

အနီရောင်ကားလေးတစ်စီးက သူ့ခြေထောက်နား ရောက်
လာလိုက် ပြန်ထွက်သွားလိုက်နဲ့ အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်လိုဆော့
နေသည်လဲမသိ။

သူ့အတွက်တော့ ရွံ့နဲ့လုပ်တဲ့ကား၊ သစ်သားနဲ့လုပ်တဲ့ကား
ကိုသာ မြင်ဖူးသည်မို့ အဲဒီကားနီလေးက မက်မောချင်စရာ၊ ကိုင်း
ချင်စရာ။

ဒါပေမဲ့...မကိုင်းရဲပါဘူးလေ။

တရုံရွံ့နဲ့ နှပ်ရွံ့သွင်းရင်း ဦးလေးကြီးထွက်အလာကို ပင်ထိ
ကြီးစွာ စောင့်နေရသည်။

မကြာခင်ပင် ဦးလေးကြီးနဲ့ အန်တီကြီးက သူ့ရှိရာအခန်းထဲ
သို့ ဝင်လာသည်။

ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ဖွဖွနင်းလာတဲ့ သူ့ထံ
ခြေထောက်တွေက ပွေးဆွတ်လို့...။

သူ့ခြေထောက်များကတော့...

အသာလေး ခြေထောက်များကို ကွေး၍ ယိုယိုလေးထိုင်
အလိုက်သည်။

သူက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရခြင်းဖြစ်၍ ခုံပေါ်ထိုင်နေ
ခြေသော ဦးလေးကြီးနဲ့ အန်တီကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း...မနက်ဖြန် ကျောင်းစတင်ရမယ်”

ဦးလေးကြီးအသံက မာပြီး ကျယ်လွန်းသဖြင့် သူ့ ပခုံးပင်
ညွန့်ခနဲဖြစ်အောင် လန့်သွားသည်။

အသံမာပေမဲ့ မျက်နှာကတော့ နူးညံ့နေသလိုပါပဲလေ။
ဒါပေမဲ့ မေမေ့ဆီက သူ့ကိုတောင်းခဲ့သောမျက်နှာလောက်တော့
နူးညံ့ဟု သူထင်သည်။

“သူ့နာမည် ဘယ်သူ...”

အန်တီကြီးက ဦးလေးကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်စဉ်...

“နေဝန်းသစ်”

အန်တီကြီးက မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို
ခွဲလိုက်သည်။ မေမေ့ထက် လှပေမဲ့ အဲဒီလိုအမူအရာနဲ့ကျတော့
လှလိုက်တာဟု...သူ တွေးနေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

“သားနဲ့အတူတူ ကျောင်းထားဖို့ကို မောင် မစဉ်းစားတော့

ဘူးလား...သားနဲ့သူက အဆင့်အတန်း မတူဘူးနော်”

အဆင့်အတန်းတဲ့...အတန်းမတူတာကို ပြောတာထင်တယ်။

“မောင် သိပါတယ် နှင်းရဲ့...သူ့ကို ဒီလိုလုပ်ပေးထား တာကလည်း မောင့်အကြောင်းနဲ့မောင် ရှိပါတယ်...သူ့ကို အစွမ်း ကုန် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမယ်...သားနဲ့အပြိုင်ပေါ့...သားအတွက် သူ့ ကို ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်အဖြစ် မွေးပေးရမယ်...ဒါမှ သားလည်းတိုင်း တက်...သူလည်း အခြေမြင့်သွားတာပေါ့”

ဘာတွေလဲ...သူ နားမလည်တဲ့စကားတွေကို ပြောနေကြ တာပဲ။

ဟော...ကားနီလေး ထွက်လာပြန်ပြီ။

သူတို့ပြောနေတဲ့ သူတို့သားဆိုတာ အဲဒီကောင်လေးထင် တယ်...အသားဖြူဖြူလေးနဲ့၊ သူလည်း အသားဖြူပါတယ်...မေမေ ကဆို သူ့ကို နေပူထဲတောင် ထွက်မဆော့ခိုင်းဘူး။

တွေးရင်းနဲ့ မေမေ့ကိုတောင် သတိရလာပြီ။

မငိုဘူး...။ မေမေ နောက်ဆုံး သူ့ကို သေသေချာချာ ဖွာ ခဲ့တယ်။ မငိုရဘူးတဲ့။

“နေဝန်းသစ်”

အမယ်လေး...ခေါ်ပြန်ပြီ...လန့်လိုက်တာ။

ဦးလေးကြီးကို သူ မော့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်း...ကျောင်းမှာ စာကြိုးစားရမယ်၊ စာမေးပွဲကျရင် ကျောင်းဆက်မထားတော့ဘူးနော်...ပြီးတော့ အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ် ရမယ်...မင်းရဲ့ စားဝတ်နေရေးနဲ့ ကျောင်းစရိတ်ကို ဦးတို့ ထောက်ပံ့ ပေးမယ်၊ အဓိက ကတော့ လိမ်လိမ်မာမာနေပြီး စာကြိုးစားဖို့ပဲ... အလည်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေလည်း ဒီလိုမှာခဲ့တာပဲ...

အေးလိုက်တာ...ခုထိ မပြန်ခိုင်းသေးဘူးလား။

“ဒါဆို မင်း ပြန်လို့ရပြီ...ခဏနေရင် မင်းဝတ်ဖို့ အဝတ် အစားတွေ လာပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန်မနက် ၈ နာရီ ကျောင်း အင်္ကျီဝတ်ပြီး ဒီကိုလာခုံ...မင်းကို ကျောင်းပို့ပေးမယ်...နောင် မင်း ဘာသာမင်း သွားတတ်တော့မှ မင်းဘာသာမင်း သွားပေါ့...ဟုတ် သား”

ကျောင်းဖွင့်ချိန်ထက် နှစ်လတောင်နောက်ကျနေပြီလို့...
မေမေ ပျားတုန်းကပြောခဲ့သေးတယ်။ သူ စာတွေအများကြီးကူးရဦး
မှာပေါ့။

“သွား...သွား...မင်း ပြန်လို့ရပြီ”

သူ ဝမ်းသာစွာ နေရာမှ ထလိုက်တာမို့ ညောင်းညာနေသော
ခြေထောက်များက လဲပြိုသွားသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ခန်းဆီးနောက်က ကောင်လေးထွက်လာပြီး သူလဲကျသွား
သည်ကို အားပါးတရ လှောင်ရယ်လေသည်။

နည်းနည်းလည်း နာသွားသဖြင့် သူ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည့်
အပြင် သူ့ကိုကြည့်ပြီး အားလုံးက ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ ငိုချင်
သွားသည်။

ဒါပေမဲ့...ဦးလေးကြီးကတော့ သနားနေသည်ထင်... သူ
နားသို့ ဆွဲထူရန် ရောက်လာသည်။

မငိုရဘူး...မေမေ မှာထားတယ် မငိုရဘူးတဲ့။

သူဘာသာသူ ထလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာလိုက်သည်။

ကောင်လေးရဲ့ ရယ်သံကတော့ နောက်ဆီမှ ကျယ်လွှင့်လွှက်
နိုးစေ

“မေမေ...တောသားက ရယ်ရတယ်နော်”

တောသား...တဲ့။

မေမေရေ...သား မေမေနဲ့ပဲ နေချင်တယ်...ဘာဖြစ်လို့

အစောကြီး သေသွားရတာလဲ။

ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခြံထောင့်ရှိ သူ့နေရသော အိမ်လေးဆီ
ဆွှတ်ကလာခဲ့လိုက်သည်။

ဒီအိမ်လေးမှာ...သူ့ရယ်...ခြံစောင့်ဦးလေးရယ်။

သူ့အတွက်တော့ ဘဝကို အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်မှစ ဆန်းစစ်
အလည်တတ်နေပြီဟု သတ်မှတ်ရမလိုပင်။

မွေးအိအေးစက်နေသော ကားလေးထဲသို့ သူ ဝင်လိုက်သည် နှင့်...

“မေမေ...သား သူနဲ့သွားရမှာလား...မသွားချင်ဘူး”
ဘုရားရေ...အကျယ်ကြီးအော်ချလိုက်ပုံက အမြင်ကပ်စရာ

ကောင်းလောက်အောင် ပိုလွန်းလျက်...။

ကားထဲက ဝန်းခနဲ ပြန်ဆင်းလိုက်ပုံက မြန်လွန်းသဖြင့် သူထံ အံ့ဩနေသည်။

“သားကလည်း...သူ့ကို တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ ပို့ပေးမှာပါ။ ကျောင်းကို သူမှမသိသေးဘဲ...နောက်ကျရင် သူ့ဘာသာသူ သွားမှာပါ...လိမ္မာတယ်...သွား သွား...ဟဲ့...နေဝန်းသစ်...သားထံ အနိုင်မကျင့်ရဘူးနော်”

သူ ကားထဲမှာ ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့ထက် လူကောင်ပိုသေးသော အဲဒီကောင်လေးရဲ့ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားရသဖြင့် အနည်းငယ်ကျပ်ပြီး နေရခက်နေသည်။ တောမှာပဲ ကောင်းတယ်...အဖြူနဲ့ အစိမ်းမှ မဟုတ်ပါဘူး...ဘာပဲဝတ်ဝတ်...။

စုပုပ်ပြီး ကားထဲပြန်ဝင်လာသော ကောင်လေးကို သူ ပြုံးပြဲ ချီက်စဉ် ကောင်လေးက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ချာခနဲ ခေါင်းကိုလှည့်သွားသည်။

နေပေါ့...။ လူပုံက ဖြူဖြူနဲ့နဲ့နဲ့နဲ့ တောမှာတုန်းကလို လုံးဝတ်လိုက်ရင် ခဏလေးနဲ့ ရှုံးမဲ့ပုံမျိုး။

ကားက ငြိမ့်ခနဲ လျှောထွက်သွားစဉ် သူ့ကိုယ်က ယိုင်ခနဲ ခြစ်သွားသည်။ ကောင်လေးကတော့ စီးနေကျမို့ထင်...ဣန္ဒြေပင်ချက်။

ခဏလေးသာစီးလိုက်ရသည်။ သူ့နေရသောကျောင်းသို့ ချက်သွားသည်။ မြဲအကျယ်ကြီးနဲ့ အုတ်နီနီတွေဖြင့် စီဆောက်ထားသောအရာကြီးက ကျောင်းတဲ။

www.burmeseclassic.com

အထပ်ကလည်း နှစ်သပ်။

အဲဒီကျောင်းကြီးမှာ သူတက်ရမှာပေါ့။

ကျောင်းသားတွေအားလုံးကလည်း အဖြူနဲ့အစိမ်း သပ်သပ် ရပ်ရပ်လေးတွေနဲ့...။ သူ့လို နှစ်ချေးတဲ့လောင်း ဘယ်သူမှမရှိ။

လွယ်ခိုင်းသဖြင့် လွယ်လာရသော ကျောင်းအိတ်လေးလွယ်၍ ကားထဲမှ သူ ဆင်းလိုက်စဉ်...

“ဟိတ်...နေဦး”

ကောင်လေးက လှမ်းခေါ်သဖြင့် သူ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

“မင်းအတန်းလည်းမသိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုသွားမလို့လဲ၊ ငါ့ကျောပိုးအိတ်လွယ်ပေး...ငါ့နောက် လိုက်နဲ့”

အမယ်...စောစောက ငိုမလို့နဲ့ ပျော့နဲ့နဲ့ကောင်လေးက မှတော့လည်း မာကျောရဲရင့်လို့။

“လွယ်လေ...တာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

သူ့အတွက် ကျောင်းအိတ်နှစ်အိတ်လောက်တော့ အသားအရောင်နီတာပဲ...။

“ပေး...ပေး”

လက်က ကောင်လေးအိတ်ကို ကိုင်ရင်းနှင့်ပင် အနောက်လိုက်သွားလိုက်သည်။

အခန်းတွေများလွန်းသဖြင့် ပဟိုငေးဒီငေးနှင့်ပင် သူ့နေရမည့်အခန်းကို ရောက်လာသည်။

“မင်း...ဒီအခန်းမှာတက်ရမှာ...ငါလည်းတက်နေတာပဲ။ အောက်မှာသွားထိုင်နော်...မင်းက ကျောင်းနောက်ကျတဲ့သူဆိုတော့ အောက်မှာသွားထိုင်ရမယ်၊ ကျောင်းဆင်းရင်လည်း အိတ်ကို လာယူပေးဦးနော်”

ကောင်လေးကို သူ ခေါင်းညှိတ်ပြုပြီး အိတ်ကို စားပွဲပေါ်ဆင်ပေးထားလိုက်သည်။

အနောက်ဆုံးတန်းရှိ နေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီး သူ့အယောက်တည်း အားငယ်စွာထိုင်နေမိသည်။

သူငယ်ချင်းများနဲ့ စကားပြောရင်း သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လှည့်လှည့် လှုပ်နေသော ကောင်လေးရှိနေခြင်းကြောင့် အနည်းငယ်အားရှိလာတော့ အမှန်ပင်။

သို့သော်...အတန်း၊ ဘက်သည်နှင့် ဆရာမ၏ နေရာချွတ်

ဆက်ပေးမှုကြောင့် ခဏလေးနှင့်ပင် သူငယ်ချင်းတွေ သူရလာသည်။
တောမှာတုန်းကလို ပေတီပေညစ်မဟုတ်ပေမဲ့ တောက
သူငယ်ချင်းများလိုဖင် သူ့အပေါ် ခင်မင်ကြသော သူငယ်ချင်းများ
ကြောင့် ကျောင်းတက်ရသည်ကို သူ မကြောက်တော့ပေ။

ကောင်လေးနာမည်ကို ဆရာမခေါ်လိုက်စဉ် သူ မှတ်ထား
လိုက်မိသည်။

“သိင်္ဂီရ”

တဲ့...။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လည်းတော့ သူမသိ။ မကြားဖူးသော
နာမည်ဖြစ်၍ မနည်းကြိုးစား၍ မှတ်ထားလိုက်မိသည်။ မမှတ်မိမည်
စိုး၍ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ အောက်ပါအတိုင်း သူ မှတ်ထား
လိုက်သည်။

“သိရိဂါယ”

လမ်းလျှောက်နေသော သူ့ဘေးက သိင်္ဂီရ စီးသွားသော
ဘေးဖြတ်သွားတိုင်း ထူးခြားစွာ ဝမ်းမနည်းမိတော့။

ကားထဲမှာ အနေကျုံ့ကျုံ့ ထိုင်နေရသည်ထက် လွတ်လွတ်
သစ်လစ် လမ်းလျှောက်သွားရသည်ကို ပိုနှစ်သက်လှသည်။

ကျောင်းအသွားတွင် သိင်္ဂီရ၏ ကျောပိုးအိတ်ကို သယ်ပေး
ရာမလိုပေမဲ့ ကျောင်းအဆင်းတိုင်းတွင်တော့ ကားထဲသို့ ကျောပိုး
အိတ် လိုက်ထည့်ပေးရသည်မှာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

ခြောက်တန်းနှစ်အထိ ဒီကိစ္စအပေါ် မကျေမနပ်မဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့
အဆင့်တန်းအရောက်တွင်တော့ ဒီကိစ္စကို မတရားဟု သူ ယူဆမိလာ
သည်။

သူ့လိုပင် လူကောင်ထွားလာသော သိင်္ဂါရအတွက် ဒီကျော့ပိုးအိတ်က ဘယ်လောက်လေးမှာဖို့လို့လဲ...တမင်သက်သက် သူ့အပေါ် အနိုင်ယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာသည်။

ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသောနေ့က ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် သိင်္ဂါရ နေရာသို့ သူ မသွားဖြစ်တော့။ အိမ်ထဲပင် တန်းပြန်ခဲ့လိုက်သည်။

သူ့ဘေးက ဖြတ်သွားသောကားပေါ်တွင် သိင်္ဂါရ မကျေမနပ်ပါသွားသည်ကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်မိသည်။

အိမ်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာလှ။

အဝတ်အစားလဲပြီး ထုံးစံအတိုင်း အပင်များ ရေလောင်းနေချိန်တွင်...

“နေဝန်းသစ်”

သိင်္ဂါရ အသံမှန်း လှည့် ကြည့် သိနေသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

ရေလောင်းလက်စကို မရပေဖြစ်တော့ဘဲ လှည့်မေးလိုက်စဉ်

“မင်း...ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“အော်...မင်းရော ငါရော အသက်တူ၊ အရွယ်တူပဲ...မင်းအိတ် မင်းနိုင်နေပြီ...နောက် ငါ မသယ်ပေးနိုင်တော့ဘူး”

ပြောစရာရှိတာပြောပြီး ရေဆက်လောင်းနေလိုက်သည်။

“တောသားက လူပါးဝနေတယ်...အေး...ကြည့်နေ...တစ်နေ့ မင်း ငါ့အကြောင်း သိမယ်”

ဒေါသတကြီးပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော သိင်္ဂါရ ကျော့ကို ကြည့်ပြီး သူ ရယ်နေလိုက်သည်။

ဒီကျော့ပိုးအိတ်လေးလွယ်ခြင်း၊ မလွယ်ခြင်းကိစ္စလောက်အတွက်နဲ့ ဒီလောက်ဒေါသဖြစ်စရာမလိုဟု ယူဆမိသောကြောင့်ပင်။

သူ့အတွက်ကတော့ စာမှန်မှန်ကြိုးစားခြင်းနှင့် အိမ်ကြီးသခင်ဘို့အလုပ်ကို လုပ်ပေးရခြင်းသည် လုပ်ပေးသင့်သောအလုပ်အဖြစ် ခံယူထားသည်။ သူ ထားရှိသောစေတနာနှင့် ခံယူချက်ကို သူတို့ကသာ အလွဲသုံးစားမလုပ်ခဲ့လျှင်...

သူ ကျောင်းတက်ခဲ့သည့်တစ်လျှောက်လုံး အဆင့်နှစ်နှင့်အညီ ကျေနပ်နေခဲ့ရသော်လည်း ဒီနေ့တော့ အဆင့်တစ်နေရာကို သူ ရှေ့လေပြီ။

အတန်းပိုင်ဆရာမက...

“ဒီတစ်ခါ အဆင့်တစ်ရတဲ့သူကတော့...”

ဟု ပြောပြီး တစ်တန်းလုံးကို ရှေ့ကြည့်စဉ် အားလုံးရဲ့အကြည့်များက သိင်္ဂါရ ထံသို့ စုဖြုံလျက် (သူလည်းအပါအဝင်ပေါ့)။

“နေဝန်းသစ်”

အားလုံးက အံ့သြစွာ သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လာစဉ် သူ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြရင်ခန့်လွန်းလျက်...

“သိင်္ဂါရက အဆင့်နှစ်ဖြစ်သွားတယ်...နောက်ထပ် ပြန်ကြည့်စားပေါ့...နေဝန်းသစ်လည်း ဆက်ကြိုးစားရမယ်နော်”

ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်အဖြစ် သူ သဘောမထားခဲ့သော်လည်း ခြံအနေက ပြိုင်ဘက်အဖြစ်ကို တွန်းပို့နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါတော့ ဦးလေးကြီးရဲ့ ချီးကျူးမှုကို တော့မည်ဟုတွေးပြီး ကျေနပ်နေမိသည်။

အရင်အခေါက်တွေတိုင်း...

“မင်းရဲ့ ကြိုးစားနှုန်းက မတက်လာပါလား၊ အမြဲတမ်း ခြိမ်းခြောက်ကချည်းပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့...

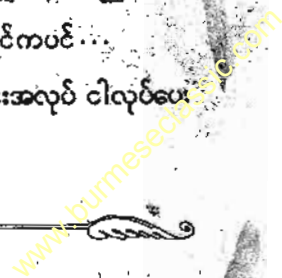
“မင်း တိုးတက်လာပြီ”

လို့ ဦးလေးကြီး ချီးကျူးမယ်ထင်တယ်...။

ဒီကြည့်နူးမှုကြောင့်ပင်...အိမ်ရောက်သည်နှင့် အောင်စာရင်းစာရွက်လေးကိုကိုင်ပြီး ဦးလေးကြီးအလာကို မျှော်နေမိသည်။

သူနဲ့အတူနေသော ခြံစောင့် ဦးလေးမြိုင်ကပင်...

“ဒီနေ့...မင်းကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ မင်းအလုပ် ငါလုပ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောပြီး အပင်တွေ ရေလောင်းပေးနေရှာသည်။

မေမေသာရှိရင်လည်း သူ့ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ ချက်ကျွေးပြီး
ဂုဏ်ပြုမယ်ထင်ရဲ့...။

ပါလာသော မေမေ့ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်ပြီး ကြည်နူးစွာ
အတွေးပွားနေစဉ်...

“နေဝန်းသစ် ရှိလား”

အိမ်ရှေ့က သိင်္ဂါရအသံကြောင့် သူ ထွက်လာလိုက်သည်။
ဦးလေးကြီး ခေါ်ခိုင်းတာဖြစ်မယ်...။

တစ်ခါတည်း အောင်စာရင်းစာရွက်ပါ ယူလာပြီး ဖြစ်နေ
သည်။

“မေမေက မင်းကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

ဘယ်သူခေါ်ခိုင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလိုက်သွားရမည်မို့ သိင်္ဂါရ
နောက်က လိုက်သွားမိသည်။

ခြံဝင်းတစ်ခုထဲမှာဖြစ်သော်လည်း ကိစ္စရှိမှ လာခွင့်ရသော
ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်တိုင်းလည်း သူ ငေးမောနေရသည်။

လှပခမ်းနားလွန်းသော အိမ်ကြီးထဲက ပစ္စည်းများအားလုံးထ

သူငိုင်းဆိုင်သောပစ္စည်းများမဟုတ်သော်လည်း သူငိုင်းပစ္စည်းများကဲ့သို့
အင် တန်ဖိုးထားမက်မောစွာ...

ရှိုးကုန်ထဲတွင် သိင်္ဂါရ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားခဲ့သော
ကစားစရာများက အခုထိ သပ်ရပ်စီရီလျက်...သူ ရောက်စနေ့က
ဆွေခဲ့သော ကားနီလေးအပါအဝင်ပေါ့။

“မင်း ခဏနေဦး...မေမေ့ကို ငါသွားခေါ်ဦးမယ်”

ထုံးစံအတိုင်း ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်
ရင်း စောင့်နေလိုက်သည်။

အင်း...ကတ္တီပါအနီရောင်နဲ့ ရုပ်ကြွဖန်းခက်တွေ မွမ်းမံထား
တဲ့ ဒီခုံတွေက ထိုင်လိုက်ရင် အိစက်နေမယ်ထင်တယ်။

ဖုံကလေးတစ်စက်တလေမျှပင် တင်နေခြင်းမရှိသော ခုံကို
လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေစဉ်...

ဖြူဖွေးနေသော ခြေထောက်တစ်ခုက သူ ပွတ်နေသော ခုံအနီး
တွင်ရပ်သွားပြီး...

“မင်း...အဆင့်တစ်ရတယ်ဆို”

အန်တီနှင်းက ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သဖြင့်...

“ဟုတ်ကဲ့”

“အောင်စာရင်း...ပြုစမ်းပါဦး”

သူ့လက်ထဲက အောင်စာရင်းကို ဆွဲယူရင်း ပြောလိုက်တာနဲ့ သူ မပေးခင်ပင် အန်တီနင်း လက်ထဲပါသွားသည်။

“သားထက် အမှတ်နှစ်ဆယ်တောင်ကွာသွားတာပဲ”

သူ အသက်အောင့်ပြီး သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုကို စောင့်မျှော်နေစဉ်...

“ဒီအောင်စာရင်းကို ငါ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်မယ်...မင်း မောင့်ကို မပြန်တော့...တကယ်လို့ သူမေးရင် စာမေးပွဲကျလို့ မပြရတာလို့ပြော”

သူ သိပ်နားမလည်၍...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီနင်း”

မရဲတရဲ ပြန်မေးလိုက်စဉ်...

“မင်း သားထက်သာနေလို့...အဲဒါ မောင် သိလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါပြောတဲ့အတိုင်းပြောနော်...အောင်စာရင်းမေးရင် ပြန်အပ်လိုက်ပြီလို့ပြော...ကြားလား...အေး...ငါပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင်တော့ အထုပ်သာပြင်ထားပေတော့”

အနိုင်ကျင့်ခံလိုက်ရသလို ရင်ထဲတွင် တန့်န့် နာကျင်စွာ... ဘာဖြစ်လဲ...ငါ သိင်္ဂါရထက်သာတာကို ဘာဖြစ်လို့ ပြခွင့်

ရတာလဲ။

“သွားလို့ရပြီ...ငါပြောတဲ့အတိုင်းပြောနော်”

ဆုပ်ထားသော သူ့လက်သီးများက တဆတ်ဆတ်တုန်တုန် ငိုချင်လာတာလို ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် ဝမ်းနည်းလာသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ ငိုလို့မဖြစ်။

အဖြစ်မှန်ဆိုတာ တည်ရှိနေတဲ့အရာပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ပြောင်းလဲ

အစားကြီးစား...တည်ရှိနေမှာပဲလေ။

အောင်စာရင်းစာရွက်ကို ဦးလေးကြီးဆီမှာ မပြရန် သူ့အဆင့်

ပြောင်းလဲသွားမှာမှ မဟုတ်တာ။

ဒါပေမဲ့ ဦးလေးကြီးရဲ့ ချီးကျူးမှုကိုတော့ မခံရတော့ဘူး

လေးပင်စွာ နေရာမှထပြီး ထွက်လာစဉ်...

“နောက် မင်း ဘယ်လိုပဲကြီးစားကြီးစား...ငါ့ထက်သာတဲ့

အရာကို ရမှာမဟုတ်ဘူး...ပင်ပန်းပါတယ်ကွာ”

သူ့ပန်းကိုပုတ်ပြီး သိင်္ဂါရက ပြောလာခြင်းဖြစ်ရာ သိင်္ဂါရက
လက်များကို သူ့ ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“အရင်က...ငါ မင်းကို မပြိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး
ငါ မင်းကိုပြိုင်တော့မယ်”

ဦးလေးကြီးဖြစ်စေချင်တာလည်း ဒါပဲမဟုတ်လား။

ပြိုင်ဘက်အဖြစ် ကြိုးစားရမယ်ပြောပြီး အနိုင်ရတာကို လယ်
မခံပေးနိုင်တဲ့ သူတို့ကို သူ ပြိုင်ကိုပြိုင်တော့မည့်။

မေမေရေ...

ဒါတွေက သားဖန်တီးတာမဟုတ်ဘူးနော်...

သူတို့က တွန်းပို့ကြတာပါ။

ဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်လုံးများကို သူရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲ့။

အမှားလုပ်ထားမှမဟုတ်။ အမှန်လုပ်ထားသူလည်း မရင်
ဆိုင်ဝံ့ကြောင်း လက်တွေ့အနေနှင့် သူကြုံနေရသည်။

“ပြောလေ...အောင်စာရင်း စာရွက်ရော”

နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားခြင်းသည် မပြောလို၍ မဟုတ်။

ပြောရန်အားယူနေမိခြင်းပင်။

“ပြန်ပေးလိုက်ပြီခင်ဗျ”

စူးရှပြတ်သားသောမျက်လုံးများကို ဖျတ်ခနဲသာ ရင်ဆိုင်လိုက်

ပြီး ချက်ချင်းခေါင်းပြန်ငုံ့ထားလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကိုမပြရတာလဲ”

ပြခွင့်မရှိလို့ပါ။

ရင်ထဲမှာသာ တီးတိုးအဖြေပေးရင်း...

နှုတ်ကမူ...

“စာမေးပွဲကျလို့ပါ”

မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံးကို စုံခိုတ်၍ ဖြေချလိုက်စဉ်...

“နေဝန်းသစ်”

အသံမာမာက နားယဉ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဒီတစ်ခါအသံကိုမူ ကြားရတာ ဝမ်းနည်းနေမိသလိုပင်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းကို စာကြိုးစားရမယ်လို့ မှာထားတာ...မင်း မှတ်မိရဲ့လား...ငါ့စကားကို နားမထောင်ချင်ရင်တောင် မင်းအမေစကားထို နားထောင်ဖို့ကောင်းတယ်...ခုတော့ကွာ...”

သူ့ခေါင်းကိုတတ်နိုင်လျှင် မြေကြီးထဲစိုက်နေသည့်တိုင် ငဲ့ချထားလိုက်ချင်သည်။

ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားသောလက်သီးများသာမရှိလျှင် သူ ယိုင်ထဲသွားမည်လားမသိ။

“မင်း...ငါ့ကို စိတ်ပျက်စေတာပဲ နေဝန်းသစ်၊ ကောင်းပြီ... ကြီးစားတဲ့ကလေးကို ကြီးစားအောင်လုပ်တဲ့နည်းတွေ ငါ့မှာအများကြီးရှိတယ်...စမ်းကြည့်ပေါ့...အခုတော့ လပတ်စာမေးပွဲရှိလို့ မင်းကို ဖြစ်ဒဏ်နည်းနည်းပဲ ပေးမယ်၊ မင်းကို တစ်လစာမုန့်ဖိုးဖြတ်ထားမယ်”

သူ့အတွက်တော့ မုန့်ဖိုးရခြင်း၊ မရခြင်းကို မက်မက်မောမော မှီလှ။ မုန့်ဖိုးရလည်း သူ့ရဲ့ သံဖြူဘူးစုဘူးလေးထဲ ရောက်သွားတာ

“မင်း...သိင်္ဂီရကို မကျော်နိုင်တောင် မင်းကိုယ်မင်း စာမေးပွဲအောင်ရဲ့တော့ အားထုတ်သင့်တယ်”

သိင်္ဂီရ...ဒီနာမည်ကို သူ မကြားချင်တော့။

“သွား...သွားတော့”

ဆင်ဝင်အောက်တွင် ပြောနေခြင်းဖြစ်ပြီး သူ့ကို ပြန်ခိုင်းပြီး မည်နှင့် ဦးလေးကြီးက အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

သူကသာ မာကျောသောကွန်ကရစ်ပေါ်တွင် ရပ်ရင်း ခြေကွဲ ကျမတတ် ပူလောင်လေးလံလျက်...။

အကြောင်းစုံ ပြောပြထား၍ သိနေနှင့်သော ဦးလေးမြိုင်ထံ ချောင်းကြည့်နေရာက ထွက်လာပြီး သူ့ပခုံးကိုဖက်၍ ခေါ်သွားသည်။

“ဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ... ဖြစ်လာသမျှအားလုံးကို အကောင်းတွေအတွက်ပဲ ဖန်တီးပြလိုက်စမ်းပါကွာ...လောကမှာ နေ့နဲ့ မဖန်တီးနိုင်တာတွေ ရှိပါသေးတယ်”

ဒသနတွေကို သူ သိပ်နားမလည်သေး။

သူ နားလည်သည်မှာ သူ့အတွက် လောကက ဖန်ဆင်းသော အရာမှန်သမျှသည် အကောင်းနည်းပြီး အဆိုးများနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်စာသင်နှစ်များတွင် အန်တီနှင့် မည်သို့လုပ်လိုက်သည် ဆိုသိ။ သူနဲ့ သိင်္ဂီရ အတန်းကွဲသွားသည်။

သိင်္ဂီရ က အတန်း။ သူက ဘီတန်းဖြစ်သွားသည်။

ဒီလိုအတန်းကွဲသွားခြင်းသည် သူနဲ့ သိင်္ဂီရကို ခွဲထုတ်လို သည့် ရည်ရွယ်ချက်ပင်ဖြစ်စေဦးတော့...သူ့အတွက် လွတ်လပ်စွာ ဖြိုးစားခွင့်ရသွားသဖြင့် ကျေနပ်နေသည်။

ဒီလိုနဲ့ အတန်းရဲ့ အဆင့်တစ်သည် သိင်္ဂီရဖြစ်လာသလို ဘီတန်းရဲ့ အဆင့်တစ်သည်လည်း သူဖြစ်လာသည်။

ဆယ်တန်းရောက်သောနှစ်တွင် သိင်္ဂီရအတွက် ဝိုင်းကျူရှင် ဖြစ် အိမ်၌ ဆရာခေါ်သင်သည့်အပြင် ဂိုက်အဖြစ်လည်း ထူးချွန် ဆရာဝန်သားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားပေးသည်။

သူ့အတွက် ကျောင်းတစ်ခုတည်းနှင့် လုံလောက်စွာကြီး...
နေချိန်တွင် ဦးလေးကြီးဆီက မထင်မှတ်သောအခွင့်အရေးတစ်ခု...
ရခဲ့လေသည်။

ငယ်ငယ်က အပင်ရေလောင်းခြင်းနှင့် တောက်တိုမယ်...
အလုပ်များကိုသာလုပ်ခဲ့ရပြီး ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းရောက်သော...
တွင်မူ ကားရေဆေးခြင်း၊ အိမ်ဆေးသုတ်ခြင်း၊ မြက်ရိတ်ပေးခြင်း...
စသည့်အလုပ်များကို ပြောင်းလုပ်ပေးခဲ့ရသည်။

ထုံးစံအတိုင်း သံချေးတက်နေသော ခြံတံခါးတိုင်များကို...
ပတ်စားနေစဉ်...

“နေဝန်းသစ်...ခဏလာပါဦး”

အလုပ်က ပြန်လာသော ဦးလေးကြီးက ကားပေါ်မှဆင်းဆင်း...
ခြင်း အိမ်ထဲမဝင်သေးဘဲ သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လေသည်။

လုပ်လက်စများကို ချထားပြီး သံချိုးများပေးနေသော လက်...
နှစ်ဘက်ကို နောက်ထား၍ ဦးလေးကြီးရှေ့ ရပ်လိုက်စဉ်...

“မင်း...ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်အလုပ်တွေ မလုပ်ရတော့ဘူး...
ပြီးတော့ သိင်္ဂါရဲ့အတူ ကျူရှင်လာတက်ရမယ်”

ဝမ်းသာစရာဖြစ်သော်လည်း သူ ဝမ်းမသာနိုင်။ ကြည့်နူးရုံ...
...။

မလိုလားသောနယ်ပယ်တစ်ခုကို သွားရမယ့်လူကဲ့သို့ သူ...
...ခိုက်သွားသည်။

“ငါပြောတာကြားရဲ့လား”

ဆံပင်ဖြူများကို ဆေးမဆိုးသဖြင့် ကျိုးတိုးကြဲတဲဖြစ်နေရ...
...ဦးလေးကြီး၏ဆံပင်ဖြူများကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကြားတော့ကြားပါတယ်...ဒါပေမဲ့...”

ဘယ်တုန်းကမှ စောဒကမတက်ဖူးသော်လည်း ဒီနေ့...
...ကတက်ရန် သူကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော်...

“ဒါပေမဲ့တွေ့ လုပ်မနေနဲ့...ခု လက်ဆေး၊ စာအုပ်တွေ...
...လိုက်လာနဲ့...ငါ စာကြည့်ခန်းထဲက စောင့်နေမယ်”

မလွန်ဆန်ရဲသဖြင့် ပြောသည့်အတိုင်းပင် လက်တွေ့ကို သွား...
...စာအုပ်များကို ယူ၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့အဝရောက်မှ ပုဆိုးစုတ်နှင့်ဖြစ်နေသော သူ့ကိုယ်သူ...
...ဘေးမိလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့အတွက် ဘယ်လိုမှ မခံစားရပေမယ့် ဦးလေးကြီးက
ဂုဏ်ငယ်မှာကို စိုးရိမ်သွားမိသည်။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်တော့။ ပုဆိုးပြန်လဲလျှင် အချိန်ကြာ
မည့်အတွက် ဦးလေးကြီး ဆုမှာစိုး၍ ဒီအတိုင်းပင် ဝင်လာခဲ့လို့
သည်။

စာကြည့်ခန်းကို အပေါ်ထပ်မှာထားကြောင်း အိမ်ကို
သုတ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် သူ သိနေသည်။

သို့သော်...ဘယ်သူမှမသိဘဲ အိမ်ပေါ်တက်ရမည်ကိုလည်း
စိုးရိမ်နေသဖြင့် 'ချီတုံချတုံ...'

ထိုအချိန်တွင်...

"ဟဲ့...နေဝန်းသစ်...ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

အလိုက်သင့်ပင် အထဲကထွက်လာသော အန်တီနှင့်
ရသဖြင့်...

"ဟို...ဦးလေးကြီးက ခေါ်လို့ပါ"

မျက်မှောင်နှစ်ခုတွန့်သွားသည်ကို မြင်ရပြီးနောက်...

"မောင်ကခေါ်တာ ဟုတ်လား...ဘာကိစ္စတဲ့လဲ"

သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"စာသင်ဖို့တဲ့..."

ခပ်တိုးတိုး သူ ဖြေလိုက်သော်လည်း အကြီးအကျယ် အံ့ဩ
သွားပုံရသော အန်တီနှင့်ကြောင့် သူ နေရခက်သွားသည်။

"အလိုလေး...မောင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ..."

သွား...သွား...ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်...ငါ မောင့်ကို ပြောပြလိုက်
မယ်"

ထင်သားပဲ...သူ့အတွက် အခွင့်အရေးရဖို့ ဒီလောက်မဝယ်

စာပါဘူးလို့...

စိတ်ပျက်သွားသော်လည်း...အလုံးကြီးကျသွားသလို ခံစား

လိုက်ရတာမို့ စိတ်အေးလက်အေး ပြန်လှည့်လာလိုက်စဉ်...

"နေဝန်းသစ်"

ဦးလေးကြီးအသံကို လှေကားရင်းဆီမှာ ကြားလိုက်ရပြီး...

"ငါခေါ်ထားတာကို ဘာဖြစ်လို့ လှည့်သွားရတာလဲ"

အန်တီနှင့်က လှေကားထောင့်ချိုးတွင် ရပ်နေခြင်းဖြစ်၍

ဦးလေးကြီး မမြင်ရ။

သူ နှုတ်ကမဖြေတော့ဘဲ အန်တီနှင့် ရှိရာသို့ အကြည့်များကို ပို့ရင်း ဖြေလိုက်သည်။

အန်တီနှင့် ကလည်း ရိပ်မိစွာပင် ဦးလေးကြီး မြင်အောင် ရှေ့သို့ ထွက်လာလိုက်ပြီး...

“နှင်း ပြန်ခိုင်းတာ မောင်ရဲ့”

“ဒါပေမဲ့...မောင် ခေါ်လာခဲ့တာ”

ဘယ်တုန်းကမှ အန်တီနှင့်ကို နိုင်အောင် ဦးလေးကြီး မပြောခဲ့ဖူး...ဟု...သူ သတင်းကြားခဲ့ဖူးသည်နှင့် တိုးတိတ်နာခံစွာဖြင့် ငြိမ်ရပ်နေလိုက်သည်။

“မောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ...သူနဲ့ သားကို စာအတူတူ သင်ခိုင်းမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...အဲဒါ ဘာအပန်းကြီးလို့လဲ၊ တစ်ယောက်သင်လည်း ဒီလောက်၊ နှစ်ယောက်သင်လည်း ဒီလောက် ဘဲဟာ...ပေးသင်လိုက်ပါကွာ...ဒီနှစ်က အရေးကြီးတယ်လေ... သူ့ကို ကျရှင်အပြင်မှာတက်ခိုင်းရင်လည်း ပိုက်ဆံထပ်ကုန်ဦးမယ့် အတူတူ...သားနဲ့ ပေးတက်လိုက်တာ”

အန်တီနှင့် မျက်နှာက အလိုမကျစွာဖြင့် နီမြန်းလာသည်။

ဦးလေးကြီးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

ရပ်နေသော သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“သွား...နေဝန်းသစ်...အပေါ်ထပ်မှာ စောင့်နေကြတယ်၊

သူနဲ့ သားကို ငါပြောထားပြီးခဲ့ပြီ”

သူ ခေါင်းငုံ့၍ အန်တီနှင့် ဦးလေးကြီးရှေ့က ဖြတ်သွား

အပေါ်သို့တက်သွားစဉ် အနောက်ဘက်မှ အန်တီနှင့်၏ စူစူ ဆာင့်ဆာင့်အသံ...ဦးလေးကြီး၏ ချောမောဖျောင်းဖျသံ။

သူ...သက်ပြင်းဖျဖျ ချလိုက်သည်။ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

သူ့အတွက် ဒုတိယစည်းကို ထပ်မံတွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

မနှစ်မျိုးသောအကြည့်ဖြင့် သိင်္ဂါရက သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“လာ...လာ...မောင်နေဝန်းသစ် မဟုတ်လား”

ဆရာက ဖော်ရွေစွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သော်လည်း စားပွဲပိုင်းဘေးတွင် ထိုင်စရာခုံအပိုမရှိ။

ကြောင်တက်တက် သူ ရပ်နေမိစဉ်...

“ဟေ့ကောင်...ခုံသွားယူလေ...မင်းကို ငါက ခုံသွားပေးရဦးမှာလား”

သိင်္ဂါရက ခပ်ငေါက်ငေါက် လှမ်းအော်လိုက်တော့မှ ခုံဖို့ သူ သတိရသွားသည်။

“ဆရာ...ခဏနေ့”

အခြားတစ်နေရာတွင် တွေ့သော ခုံကို ဆွဲယူလာပြီး သိင်္ဂါရက ဘေးတွင် ချထားလိုက်စဉ် သိင်္ဂါရက သူ့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာသို့ ကြည့်မသာ ရွှေပေးလေသည်။

ပြီးတော့...သူ့ကို ခပ်စောင်းစောင်းကြည့်ပြီး...

“နောက်နေ့...မင်း ဒီလာရင် ရေမိုးချိုးပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ချုပ်ပြီမှလာ...စိတ်ညစ်စရာပဲ...ဖေဖေကလည်း ဘာတွေလုပ်နေလဲ သိဘူး”

ရှင်ထဲအောင့်ခနဲ နာကျင်ရှက်ရွံ့သွားသော်လည်း သူ ကြိတ် နှိတ်ခံနေလိုက်သည်။

အခွင့်ရှိရင်တော့ မာကျောကျော သိင်္ဂါရမျက်နှာကို လက် သီးတစ်လုံး ကျွေးလိုက်ချင်သေးသည်။

“ကဲ...ကဲ...စာအုပ်တွေထုတ်တော့...နေဝန်းသစ်က အခု ဆောက်နေတဲ့နေရာကပဲ လိုက်နော်...နောက် တဖြည်းဖြည်း ဆရာ ခြံရှင်းပြမယ်”

ဆရာက သင်ခန်းစာများကို စေတနာနှင့် ရှင်းပြပေးရန် ခြေ
သော်လည်း...

“ရတယ် ဆရာ...သူ့ကို ပြန်ရှင်းပြနေရင် ကျွန်တော်
နောက်ကျကုန်လိမ့်မယ်...သူ့ဘာသာသူ လိုက်နိုင်အောင်ကြိုးစား
ပစေ...သူ့ကို သနားလို့ ဒီလောက်လိုက်လျောပေးတာတောင့် လွန်
လှပြီ”

သနားလို့တဲ့...

ကြင်နာမှုမပါတဲ့ သနားမှုက ရက်စက်မှုထက် ပိုပြီး ကြောက်
စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ သိင်္ဂါရ မသိပေမယ့် သူ သိနေသည်။

အခု ခေါင်းငုံ့နေခြင်းသည် နောင် ခေါင်းမောရန် အားယူ
နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း...တစ်နေ့တော့ သူတို့ သိလာပေလိမ့်မည်။

ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲနှင့် စာကျက်နေခြင်းလောက် ပျင်း
ရာကောင်းတာမရှိဟု သူ သိလာသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျောင်းသွား၊ ကျောင်းပြန်၊ ကျူရှင်တက်၊
ကြည့်...ဒီလည်ပတ်မှုများထဲတွင် ဘာတာဝန်မှ မရှိဘဲနှင့် နေရ
ဘက် လိပ်ပြာမလုံလှ။ အထူးအခွင့်အရေးပေးခြင်းအတွက် ကျေးဇူး
စရာကောင်းသော်လည်း သူ မလိုက်နာနိုင်ဖြစ်နေသည်။

ဦးလေးမြိုင်၏အလုပ်များကို ကူလုပ်ပေးသော်လည်း...

“သွား...သွား...စာကျက်ချည်...ဒီအလုပ်တွေ ဦးလေး
မခိုင်းတယ်”

ဦးလေးမြိုင်က အတင်းမောင်းထုတ်တတ်သလိုပင်။
ကားရေဆေးပေးရန် ကားဒရိုင်ဘာဆီမှာ အလုပ်တောင်း
စဉ်...

“အမယ်လေး...မလုပ်ပါနဲ့ နေဝန်းသစ်ရယ်...ဆရာထ
သေသေချာချာ မှာထားတယ်...မင်းကို အလုပ်မခိုင်းရဘူးတဲ့”

ဦးလေးကြီးရဲ့ တစ်ချက်လွတ်မှာကြားထားမှုကို အလုပ်သမား
အားလုံးက လိုက်နာ၍ သူ့ကို ဘာမှမခိုင်းရဲ။

သို့သော် ခြွင်းချက်အနေနှင့် အန်တီနှင့်၏ အလုပ်ကိုတော့
သူ လုပ်ပေးရလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို ဦးလေးကြီး မသိ
အောင် အန်တီနှင့် ခိုင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ သိနေသည်။

ပန်းအိုးများကို ရွှေခိုင်းခြင်း၊ ခြံထဲရှိ ကွန်ကရစ်လမ်းတွင်
အနည်းငယ်သာရှိနေတတ်သော ရေညှိများကို ခြစ်ပေးရခြင်း၊ နောက်ဆုံး
ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမရှိရင်တောင် နောက်ဖေးခန်းတွင် ပန်းထု
ဆေးခိုင်းတတ်လေသည်။

ကျူရှင်ချိန်မရောက်မှီ နောက်ဖေးခန်း၌ ပန်းကန်ဆေးထေး
စဉ်...အန်တီနှင့် ရောက်လာပြီး...

“ကောင်လေးက ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး...မောင်က
အေးပေးလွန်းနေတာ”

အိမ်အကူ ဒေါ်ထွေးကို လှမ်းပြောနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း
သူ့အကြောင်း ပြောနေမှန်းတော့ သူသိနေသည်။

“ကြည့်လေ...သားနဲ့ အခွင့်အရေးတူ...သူ့ကို ဘယ်ပေး
မိဖြစ်ပါ့မလဲ...ရောင့်တက်သွားမှာပေါ့...ဒါနဲ့ နှင်းက လူကြမ်း
ဆီလုပ်နေရတယ်”

ဆေးပြီးသားပန်းကန်ကိုပင် ရေဖြင့် အထပ်ထပ်အခါခါ ဆေး
နေသည်။

“သားကလည်း...သူ့အဖေကို မကျေနပ်လို့ စကားတောင်
မတင်းကောင်းမပြောဘူး၊ အင်းလေ...တစ်ဦးတည်းသော သားလေး
မောင်က အိမ်ဖော်နဲ့ တန်းတူအခွင့်အရေးပေးတော့ ဘယ်ကျေနပ်
ပါ့မလဲ”

အိမ်ဖော်တဲ့...။

ကြောထဲစိမ့်သွားသလို ရင်ထဲစူးအောင်နာကျင်သွားသော
အိမ်မှတ်ချက်တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

ဆပ်ပြာကြောင့်လား...လေပူလာသောကြောင့်လားမသိ။
လက်တွေ ပူနွေးစပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်လာသည်။

ရပ်နေသော ခြေထောက်များက သံမှိုနဲ့ ရိုက်ထားသလို ရှုထင်
ရုံစွာ ခိုင်မြဲတုံ့ဆိုင်းလျက်...

မင်းက မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ပဲကွ...ဘာတွေများ ဝုဏ်
တင်အမည်ပေးရဦးမှာလဲ...

ဝမ်းနည်းသလိုလို ခံစားချက်ကို ရှုမုန်းစွာဖြင့် အကြိတ်ထား
လိုက်မိသည်။

“မနှင်းတောင် ဒီတစ်ခါပြောလို့မရဘူးဆိုတော့ ဆရာ ဘုရား
အပေါ် တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးတာပဲ”

“မသိပါဘူး...မောင်က တစ်ခါတလေ အဲဒီလိုပဲ...ခေါင်း
မာတယ်...ကြည့်နေ...သူ့ကို ကန်သွားတော့မှ သူသိမယ်”

သူ အမြန်ထွက်ပြေးချင်လှပြီ။

“ကောင်လေးတောင် လူပျိုပေါက်ဖြစ်နေပြီနော်...သိင်္ဂါ
ထက် ပိုထွားတယ်...အစားလည်း သိပ်စာနှိုင်းတယ်လို့ပြောတယ်”

ဒေါ်ထွေးကပါ အလိုက်သင့်လေး ပြန်ပြောနေတာကို ကြား
ရသည်။

“သမီး မမွေးထားလို့...မောင်လုပ်ပုံနဲ့ သမီးသာမွေးထား
မိသွားဦးမယ်”

အလှအပကို ခံစားနားလည်တတ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ကျေး
ဇူးနိုးရလောက်အောင် မိုက်မဲသူမဟုတ်တာကို သူတို့အား သိစေ

သည်။

“ဟဲ့...နေဝန်းသစ်...ပန်းကန်တစ်ပုံဆေးနေတာ ကြာလှ
နယ် မပြီးသေးဘူးလား...အဲဒါသာကြည့်တော့ ဒေါ်ထွေးရေ...

www.burmeseclassic.com

သူကလည်းအပါး...အလုပ်တစ်ခုခိုင်းလိုက်ရင် အချိန်ဆွဲပြီး လုပ်
တော့တာပဲ...သွား သွား...သွားတော့...တော်ကြာ မောင်ရော
လာတော့မှာ...ကျူရှင်တက်ဖို့ သွားပြင်ချည်”

သခင်အလိုကျ ခေါင်းညိတ်ရခြင်းမျိုးတွင် ကျေနပ်လိုလာ
သော ခေါင်းညိတ်ခြင်းတစ်ခုတည်းသာ ရှိနေရင် လူ့လောက
ကျေးဇူးတင်ခြင်း ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေ ဘယ်ပေါ်ပေါက်တော့မှာလဲ။

မထင်မှတ်ဘဲ သူတို့ စာသင်နေရာ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဦးလေး

ကြီး ဝင်လာသည်။

ဆရာပေးသော ပုစ္ဆာများကို ငဲ့တွက်နေရာမှ ဝင်လာသော
ဦးလေးကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“လုပ်...လုပ်...စာဆက်လုပ်နေကြ”

ဦးလေးကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်လုံး၏ စာအုပ်များကို သူတို့
နောက်ကျောဘက်မှ ကျော်ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေသည်။

“ဆရာ...ဘယ်လိုလဲ...ကလေးတွေ စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား”

သူတို့ဆရာက အမြဲတမ်း သူတို့ရဲ့ ကြိုးစားမှုကို ကျေနပ်

အားရနေသူပီပီ...

“လိုက်နိုင်တဲ့အဆင့် ဘယ်ကပါ့မလဲ...တော်တဲ့အဆင့် တောင်ရှိတယ်”

ဦးလေးကြီးက အားရစွာ ရယ်နေသည်။

ပြီးမှ...

“သိင်္ဂါရနဲ့ နေဝန်းသစ် ဘယ်သူပိုတော်လဲဆရာ”

သိင်္ဂါရနဲ့ သူ...တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိ လိုက်စဉ်...သိင်္ဂါရက မှဲဖြိုးဖြင့် လှောင်ကြည့်ကြည့်နေသည်။

သူကလည်း ထီမထင်စွာပြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူလောက်ပါပဲ”

ဆရာက အလိုက်သင့် ဖြေပေးလိုက်သော်လည်း...

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ...ကျွန်တော်က ပိုတော်တဲ့သူကို သိချင် တာ”

ဒီမေးခွန်းကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ရှေ့မှာ မမေးသင့်ဟု သူ ထင်သည်။

ကာယကံရှင်မပြောနှင့်။ ဖြေရမည့်ဆရာပင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် နှင့်။ သို့သော် ဆရာက မျှတစွာပင် ချင့်ချိန်စဉ်းစားလိုက်ပုံရသည်။

“သိင်္ဂါရက သေချာတယ်...ဒါပေမဲ့ နှေးတယ်...နေဝန်း သစ်က မြန်တယ်...အမှားအယွင်းပါတယ်”

“အော်...အင်း...အင်း”

ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးတော့ဘဲ ဆရာပြောတာကို နား ဆောင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ဆရာ ပြောတာမှန်နေသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စောဒက တော်ကြတော့။

ဒီအားနည်းချက်ကိစ္စကို ဒီနေရာတွင်သာ ပြီးသွားခဲ့ပြီဟု ထင် ဆောင်လည်း....

www.burmeseclassic.com

“နှစ်ယောက်စလုံး ပြီးရင် ဘယ်မှထွက်မသွားနဲ့ဦးတဲ့... ဆရာ စကားပြောစရာရှိလို့တဲ့”

ကျူရှင်ဆရာ ပြန်သွားသည်နှင့် သူလည်း ပြန်ရန်ပြင်နေစဉ်... ဒေါ်ထွေး လာပြောသဖြင့် မပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ခိုက်မိသည်။

သိင်္ဂါရက ဆရာအတွက် ထားပေးသော ရေသန့်ဘူးထဲ... ရေကို မော့သောက်နေသည်။ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်က ဘာပစ္စည်းကိုမှ ထိုင်ခွင့်မရှိသော သူ့အတွက်တော့ ရေဆာခြင်းကို တံတွေးမျိုးချခြင်းဖြင့်သာ ဖြေသိန်လျက်...

သိပ်မကြာခင်ပင်...ဦးလေးကြီးက အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“အထွားကျိုင်းသော ဦးလေးကြီးလို အဆစ်အပေါက်မျိုး သိင်္ဂါရ ဘာဖြစ်လို့ မရှိတာပါလိမ့်လို့...ကြုံကြုံဖန်ဖန် တွေးနေမိသေး

“ဖေဖေ...သားရောနေရမှာလား”

သိင်္ဂါရ နေရာမှထပြီး ပြောလိုက်စဉ်...

“နေရမှာပေါ့ သားရဲ့...ဖေဖေက နှစ်ယောက်လုံးကို ပြောနေတာ”

ဦးလေးကြီးက သိင်္ဂါရပန်းကို ဖိချပေးရင်း ထိုင်ခိုင်းလိုက်... တွေ့ရသည်။

“သား...သိင်္ဂါရ...မင်းရဲ့ အားနည်းချက်က ဘယ်ကိစ္စ

မီးရိုစိတ်များနေတတ်တာပဲ...ဒါကြောင့် သေချာအောင်လုပ်

...ထောင်စေအောင်လုပ်တယ်...ဒီတော့ မလိုအပ်ဘဲ နေစဉ်

...ရော...ပြန်လည်းပြန် သေချာလည်း သေချာအောင်... သား

...ခက်တည်းက အလှေအကျင့်လုပ်ပါ...ဖေဖေ လိုချင်တာ

မြန်ရမယ်၊ မှန်ရမယ်၊ တိကျရမယ်... ဒါပဲ... ပြီးတော့ နေဝန်းသစ်ထက် သာရမယ်”

နောက်ဆုံးစကားစုက အေးစက်မာကျောလွန်းနေသည်။

တစ်ခါတလေ ဦးလေးကြီးကို နားမလည်နိုင်သည့်အချက်များထဲတွင် ဒီတစ်ချက်လည်း အပါအဝင်ပင်။

နူးညံ့မှုကို ရှာတွေ့တော့မယောင်နှင့် မာကျောခက်ထန်မှုတွေ့ရတတ်ခြင်းမျိုးပင်။

သိင်္ဂီရနဲ့ သူ့ကို ပြိုင်ခိုင်းခြင်းသည် ရန်တိုက်ပေးခြင်းနဲ့သာဖြစ်သည်ဟု... သူ ထင်သည်။

သိင်္ဂီရ... မတုန်မလှုပ် ကြည့်နေနိုင်သော်လည်း သူက အနာစွာဖြင့်သာ...

“ပြီးတော့... နေဝန်းသစ်”

သူ့ဘက်သို့ စကားလမ်းကြောင်းလှည့်ရန် ဦးတည်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ သူ့ပန်းက အလိုလိုမတ်သွားသည်။

“မင်းက မြန်မယ်... ဒါပေမဲ့ အမှားပါတယ်တဲ့... ဒါလည်း မကောင်းဘူးကွ... မင်းက ဖြစ်ချင်ပြီးချင်တဲ့ဆန္ဒကချည်း ဦးဆောင်

တော့ သေချာမှုဘက်မှာ အားနည်းသွားတာ... ဒီတော့ မင်းရဲ့ ချီးကျူးမှုကို ပြင်ပါ။ မြန်လည်းမြန်၊ မှန်လည်းမှန်အောင် အားထုတ်

ပါ... ပြီးတော့ ငါ့သားကို ပြိုင်ပါ... ငါ့သားရဲ့ ပြိုင်ဘက်အဖြစ် မင်းကြိုးစားနေမှကိုဖြစ်မယ်”

ငါ့သားရဲ့ပြိုင်ဘက်တဲ့... သူက အဖြည့်ခံဖြစ်မသွားဘူးလား၊ သူ့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်ကသာ သိင်္ဂီရ ဖြစ်စေရမယ်။ သူ့စိတ်ထဲက တိတ်တိတ်လေး ကြိမ်းဝါးလိုက်မိသည်။

“နေဝန်းသစ်... မင်းကို အခုပေးထားတဲ့အခွင့်အရေးအားလုံး အလကားပေးထားတာမဟုတ်ဘူး... တစ်ချိန်မှာ ထိုက်တန်တဲ့ သေဆပ်မှုတော့ရှိမှာပဲ... ဒါကြောင့် တစ်ချိန်ပေးဆပ်နိုင်အောင် မင်းကောင်းဆိုးကြိုးစားနေရမယ်”

ဦးလေးကြီး မတိုက်တွန်းရင်တောင် သူ့ရဲ့ ဘဝပေးအခြေအနေအရ ကြိုးစားရမည်ပင်။ အင်းလေ... ဖိအားတစ်ခုတိုးလာတော့

လည်း ကြိုးစားရတာ ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိလာတာပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဖြေလိုက်စဉ်... ဦးလေးကြီးက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိ
နေသည်။

“မင်းအမေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ပျော့ညံ့အရမ်းပေးခဲ့တဲ့
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းလည်း ဘယ်တော့မှ မပျော့ညံ့နဲ့”

ပြောချင်တာပြောပြီး ထွက်သွားစဉ်... သိင်္ဂါရက ဦးလေး
နောက်မှ လိုက်ထွက်သွားသည်။

မေမေ... မပျော့ညံ့ခဲ့ဘူး... ဟူသော စကားကြောင့် သူ မှတ်
နေဆဲ မေမေရဲ့ အရိပ်များကို ပြန်ဖမ်းနေလိုက်သည်။

သူမှတ်မိသလောက်ဆိုရင်တော့ သူ ရှင်ပြုစဉ်က
ငိုခဲ့သည်ကို တစ်ကြိမ်သာတွေ့ဖူးခဲ့ခြင်းပင်။

သက်ပြင်းခဏခဏချတတ်သော မေမေသည် အငိုအ
နည်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာကိုတော့ သူ... မှတ်မိနေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကရော...

သူ့ဘဝတွင် ငိုခြင်းရယ်ခြင်းကင်းခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီ
သည်။ မာကျောကြမ်းတမ်းလှသော သူ့နှလုံးသားကိုတော့ ပြန်

ချင်သည်။

ဒီအားများလွန်းရင် ဘယ်အရာမဆို မာကျောသွားတတ်ကြ
ပြီး တစ်ချိန်မှာ ပေါက်ကွဲတတ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလားလို့လေ။

www.burmeseclassic.com

ပျော်စရာကိစ္စဖြစ်ရက်နှင့် မပျော်နိုင်ဖြစ်နေသည့် လူနှစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုလျှင်... သူနဲ့ သိင်္ဂီရကို ပြရမည်ဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနှင့် နှစ်ယောက်လုံး အောင်မြင်ခဲ့သော ဘဝကြောင်းရင်းသည် သူတို့ မပျော်နိုင်သော အကြောင်းရင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သိင်္ဂီရက သူနဲ့ တန်းတူဖြစ်နေခြင်းကြောင့် မပျော်နိုင်ခြင်း ဖြစ်နေရသလို (သူ ခန့်မှန်းမိခြင်းဖြစ်သည်) သူကတော့... အပျော်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထုတ်မပြနိုင်သော အခြေအနေဖြစ်၍ မပျော်မိခြင်းပင်။

မနက်အစောကြီးကတည်းက သိခဲ့ရသော သတင်းဖြစ်သော်လည်း ဦးလေးကြီး သူ့ကို ခေါ်သောအချိန်သည် မနက် ဆယ်နာရီ နှင့်နေပြီဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ထိုင်နေသော လူသုံးယောက်ရှေ့ (ဦးလေးကြီး၊ စိတ်နှင့်၊ သိင်္ဂီရ)တွင် သူရပ်နေစဉ်...

“ထိုင်ပါ... နေဝန်းသစ်”

ဦးလေးကြီးက သူနဲ့အနီးစပ်ဆုံး ခုံတစ်ခုံကိုညွှန်ပြရင်း ထိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ... သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်ခါမှထိုင်ခွင့်မရ နေသော ခုံပေါ်သို့ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူဆယ်တန်းအောင်မြင်ခြင်းရဲ့ရလဒ်သည် သူတို့နဲ့တန်းတူ နေထိုင်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်လေမလားဟု... တွေးမိလိုက်သေးသည်။

ဦးလေးကြီးက သူ့ကိုစူးစိုက်စွာကြည့်နေသော်လည်း အန်တီနှင့်သိင်္ဂီရကမူ... စိတ်မဝင်စားစွာဖြင့်

ဦးလေးကြီး ထိုင်ခိုင်း၍ ထိုင်နေရသည့်ပုံစံမျိုးပင်-

“မင်းရော... သိင်္ဂီရပါ ဆေးကျောင်းတက်ရမယ်”

ဦးလေးကြီးက ကြိုတင်စဉ်းစားထားသည်နှင့်တူသော သုံး

www.burmeseclassic.com

ပြောချလိုက်စဉ်...သူ့အပါအဝင်အားလုံး အံ့
သွားသည်။

သို့သော် သူ့အံ့သြမှုက အသံမထွက်။

အန်တီနှင့်က

“ဟာ...မောင်ကလည်းအိပ်ပွားမရှိ၊ ဆေးကျောင်းစရိတ်
ဘယ်လောက်ကြီးလည်းသိသားနဲ့...နှင်းသဘောမတူနိုင်ဘူး”

သိင်္ဂီရကမူ...

“ဗေဗေ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်နေသလဲဆိုတာ သားမငါ
ပေးမယ့်၊ သားနဲ့တန်းတူ ဒီကောင်ကို အရေးပေးနေတာတော့ သား
မကျေနပ်ဘူး ဗေဗေ...သူ့ကိုဆေးကျောင်းပေးတက်မယ်ဆိုရင်...သား
မတက်နိုင်ဘူး ဗေဗေ”

အပြင်းထန်ဆုံး ကန့်ကွက်မှုများကို နာကျင်ဝမ်းနည်းစွာ
ကြားနေရသည့်မို့...သူ့နှုတ်ဆိတ်နေ၍မရတော့...သူ့နေရာထဲ
သူ့ဘာသာသူ့သတ်မှတ်နေရာယူလိုက်ချင်သည်။

“ကျွန်တော်လည်းမတက်နိုင်ပါဘူး...ဦးလေးကြီး”

သူ့အဖြေကြောင့်...ဦးလေးကြီးရဲ့မျက်မှောင်နှစ်ခု တွန့်မျိုး
သွားသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး...မင်းရဲ့မသေမချာ အစီအစဉ်ကို...”

သေချာမှုတိုင်းသည် မသေချာမှုကစရသည်ပင်

“ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်မယ်...”

သူ့စကားအဆုံး ဦးလေးကြီးရဲ့မျက်နှာက...ပြုံးယောင်သမ်း
သွားသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကကုမ္ပဏီထောင်မည် ဟုပြောလိုက်
သလို...လှောင်ပြုံးပြုံးခြင်းမျိုးပင်

“မင်းလို ဆယ်တန်းအောင်ကာစကောင်ကို ဘယ်သူက
အလုပ်ပေးမှာတဲ့လဲ...အလုပ်ကြမ်းမျိုးဆိုရင်တော့တစ်မျိုးပေါ့”

ဦးလေးကြီးကစိတ်ပျက်စွာခေါင်းခါနေသော်လည်း အန်တီနှင့်
နှင့်သိင်္ဂီရကမူ သူ့အဖြေကိုထောက်ခံကျေနပ်သည့်ပုံနှင့်

သူ...နောက်ဆုတ်၍မဖြစ်နိုင်သည်မို့

“ကျွန်တော်...နွေးတာကိုမကြိုက်ဘူး...ဆရာဝန်တစ်
ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပေးရမယ့်အချိန်တွေကို ကျွန်တော်စိတ်မရှည်ဘူး...
ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရည်မှန်းထားတဲ့ဘဝကလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်

ဟေ့ဟေ့... အောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တာ... တွန့်ဆော် အဝေးသင်ဘွဲ့ယူမယ်၊ အလုပ်လုပ်မယ်... ဒါ... ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်ပဲ”

သူ့ရဲ့အကြောင်းပြချက်ကို... ရဲဝံ့သော စစ်သူကြီးတစ်ယောက်၏ စစ်ချိနည်ရှင်းပြပုံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသော ဦးလေးကြီးခိုက အဖြေကို... သူစိတ်စောစွာမျှော်လင့်လျက်

ဦးလေးကြီးက... ခပ်ငေးငေးတွေးတွေးပုံစံနှင့် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေသည်

ပြီးမှ

“အင်းလေ... ဝါသနာမပါတဲ့အလုပ်က အောင်မြင်မှာမဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ မင်းဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ပါ”

သူဝမ်းသာစွာဖြင့်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဦးလေးကြီး...”

“အေး... ရတယ်... မင်းအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့ ငါ့ကုမ္ပဏီမှာဘဲလုပ်ပါ... ဒါပေမဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ရုံဘဲရှိတဲ့ မင်းအတွက်တော့

ဒရိုင်ဘာအလုပ်ဘဲရှိတယ်... ဒီတော့ မင်းကားမောင်းသင်ရမယ်...”

သူ ခေါင်းခပ်သွက်သွက်ညှိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“ကဲ... သားကရော...”

သိင်္ဂီရဘက် လှည့်မေးလိုက်စဉ်

“သားကဆေးကျောင်းဘဲတက်မှာပေါ့ ဖေဖေရ”

သိင်္ဂီရကခပ်ကြွားကြွားလေးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူအားမကျ၊ သူ့အတွက် ရထားသောနေရာလေးအတွက်သာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ဖေဖေ... ဒရိုင်ဘာလုပ်မယ့်ကောင်နဲ့

ဆရာဝန်လုပ်မဲ့သူကို မဖြိုင်ခိုင်းတော့ဘူးလား”

သိင်္ဂီရစကားက ဦးလေးကြီးကို လှောင်ရာကျနေသဖြင့် ဦးလေးကြီးစိတ်ဆိုးသွားလေမလားဟု စိုးရွံ့စိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်စဉ်...

“မင်းတို့ပြိုင်ပွဲက မပြီးသေးပါဘူး... တစ်ယောက်ယောက်

တမရုံးသေးသရွေ့၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က အရုံးမပေးသရွေ့ပေါ့”

သူ့ရဲ့ ငုံ့လျှိုးနေသောမာနက အရုံးကိုလည်းရင်ဆိုင်ခိုင်းမည်

မဟုတ်၊ အရှုံးပေးခိုင်းမည်လည်းမဟုတ်တာ သေချာနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ...နေဝန်းသစ်...မင်းသဘောကရော”

ဦးလေးကြီးက တစ်စုံတစ်ရာသော ယုံကြည်ချက်တစ်ခုကို ဆွဲကိုင်၍မေးလိုက်သည့်နှယ်..

“ကျွန်တော်...အရှုံးမပေးပါဘူး ဦးလေးကြီး”

သူတို့ပုံစံက ရောမခေတ်က သုံ့ပန်းများကို ကွင်းလယ်လွှတ်ပြီး သတ်နေကြသည်ကို ကျေနပ်အားရစွာ ကြည့်နေကြသည့်နှယ်...

ထိုအချိန်က ခံစားခဲ့ရသော သိမ်ငယ်မှုများသည် သူ့ကိုပျင်းရိလေးတွဲခြင်းမှ ကင်းဝေးအောင် တိုက်တွန်းနိုင်ခဲ့သော လက်နက်များပင်ဖြစ်လေသည်။

အပိုင်း [၂]

ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သော ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်၏ အမြင့်ဆုံးရလဒ်သည် ကားကိုခေါက်ရေများစွာမောင်းပေးရခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသိလာချိန်တွင် သူသည် ကုမ္ပဏီဒရိုင်ဘာဟူသော ဗျာထူးအပြင်၊ အိမ်ဒရိုင်ဘာအဖြစ်ပါ ပူးတွဲတာဝန်ယူထားရပြီးဖြစ်သည်။

သူ့အတူတူ တစ်ရက်တည်း ကားမောင်းလိုင်စင်ရခဲ့သော အိမ်ဒရိုင်ဘာအဖြစ်ပါ ပူးတွဲတာဝန်ယူထားရပြီးဖြစ်သည်။

အားမောင်းခြင်းမရခဲ့။

“မတော်မဆလူတိုက်မိရင်...တိုက်ခံရတဲ့လူဘဲ မှားတယ် ထာဦး၊ ကားမောင်းတဲ့သူဘဲခံရတာ...ဒီတော့ ပိုက်ဆံကုန်ရင်ကုန်ပါစေ...သားကိုတော့ ကားမမောင်းခိုင်းဘူး...”

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ဒရိုင်ဘာရာထူးကို အလိုလို သူရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မနက်ပိုင်း သိင်္ဂီရကိုကျောင်းဝင်ပို့ပြီးမှ ကုမ္ပဏီသို့သွားရသလို၊ ညနေပိုင်းတွင်လည်း သိင်္ဂီရကိုဝင်ကြိုပေးခြင်း၊ သိင်္ဂီရကို ကျွဲရှင်ပို့ပေးခြင်း၊ ကျွဲရှင်မှ ကြိုပေးခြင်းတို့ဖြင့် သူ ကားပေါ်ကလုံးဝ ဆင်းနားရချိန်သည် ညရှစ်နာရီကျော်မှပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ သိင်္ဂီရနဲ့လေးကြိမ်မျှ အတူသွားရသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်၏ဆက်ဆံရေးသည် ထူးခြားစွာကောင်းမွန်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

သိင်္ဂီရ၏မောက်မာမှု။
သူ့ရဲ့အညံ့မခံတတ်မှုတို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အနီးဆုံးနှင့် အစိမ်းဆုံး အိမ်သားနှစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။
အဖြစ်အပျက်ကသိပ်မကြာသေး
ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်ကမှ...ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်း သိင်္ဂီရကို ကျွဲရှင်သွားပို့ပေးချိန်တွင် ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပို့နေကျကျွဲရှင်အိမ်မဟုတ်ဘဲ၊ နောက်သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ အိမ်ကိုပို့ခိုင်းသဖြင့်...သိင်္ဂီရညွှန်းသည့်အတိုင်း သူမောင်းပို့ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အရောက်တွင် သူမတွေ့ဘူးသေးသော သိင်္ဂီရ သူငယ်ချင်းများက...အုတ်ခုံလေးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်... သိင်္ဂီရ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်နှင့်

“ဒီနေ့ ဆရာမလာဘူး...ခုနလေးတင်ဖုန်းဆက်တယ်...”

သိင်္ဂီရသူငယ်ချင်းဖြစ်ဟန်တူသော ခပ်သွက်သွက် ကောင်မ ဆေးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သဖြင့် ...

သိင်္ဂီရ ချက်ချင်းကားထဲသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး
“နေဝန်းသစ်...ငါ့ကိုစောင့်သွားဦး...ငါပြန်လိုက်မယ်”
ကားကိုစက်သပ်ပြီး...သိင်္ဂီရတို့စကားအပြတ်ကို စောင့်နေ

“ဟဲ့...နှင့်အစ်ကိုလား...”

စပ်စပ်စုစုမေးသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက်

“ဘယ်ကလာ... နင်ကလည်း... ဒရိုင်ဘာကို... ငါ့အမျိုး
လို့ ထင်ရသေးတယ်”

အပြောမှားသွားသောကောင်မလေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟဲ့... နင်နဲ့ရုပ်တူတာကိုး... ဒရိုင်ဘာသာဆိုတယ် သန့်
သန့်ပြန်ပြန်ပါဘဲ...”

“သွားစမ်းပါ... တောသားဒရိုင်ဘာကို... သွားမလုပ်နဲ့...
လူပါးဝလာလိမ့်မယ်”

ကြားနေရက်နဲ့ မကြားဟန်ဆောင်နေရခြင်းထက် သူ့နှုတ်များ
ကို ဆိုပိတ်ထားရခြင်းက ပိုပင်ပန်းလှသည်

ဒါမှမဟုတ် ခြေလှမ်းငါးလှမ်းစာမျှသာ ကွာဝေးသော သိင်္ဂီရ
၏အင်္ကျီကော်လံကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ချင်သည်။

ရှက်ရွံ့ပူဇွေးလာမှုသည်... ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး မျက်ဝန်းများ
ပင်စိုစွတ်လှလှ...

ဒါပေမဲ့... မကြောကြမ်းတမ်းနေပြီဖြစ်သော သူ့နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်
ရှိစွာဖြင့် ဝမ်းနည်းမှုအားလုံးကို ချေဖျက်စွန့်ပစ်ပေးလျက်...

ကျန်ရှိနေတာတွေကတော့ နာကျင်မှု၊ နာကြည်းမှုများပင်
ဖြစ်သည်။

“သွားမယ်...”

ကားထဲသို့ သိင်္ဂီရဝင်လာပြီး ပြောလိုက်တော့မှ... သူ့ရဲ့စိတ်
တွေကို... ကားစက်ထဲတွန်းပို့လိုက်ပြီး၊ ကားကို ဆောင့်ထွက်လာခဲ့
လိုက်သည်။

ငိုက်နေဖြစ်သွားသော သိင်္ဂီရ၏ ဟန်ချက်ပျက်မှုကို မျက်ဝန်း
ထောင့်မှမြင်လိုက်ရပြီး... စက်ဆုပ်ရိပ်တွေရှိနေမယ့် သိင်္ဂီရမျက်ဝန်းများ
တို့တော့ သူမကြည့်မိတော့။

သိင်္ဂီရမျက်ဝန်းထဲမှာ စက်ဆုပ်ရိပ်တွေ ရှိနေနိုင်သလို၊ သူ့
မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း ရွံ့ရှာမှုနီးတီးရိပ်တွေ ရှိနေနိုင်တယ်လေ...

www.burmeseclassic.com

ဦးလေးကြီးဆိုက နွေးထွေးမှုမဟုတ်ရင်တောင် အေးစက်စိမ်းကားမှုမျိုးကို မရခဲ့တာသေချာသည်။

သူ့ကိုမှမဟုတ်... သင်္ချာအပေါ်ကိုပင် သိပ်ပြီး ဟက်ဟက်ထက်ပက်... နွေးနွေးထွေးထွေး မရှိလှသဖြင့် ဦးလေးကြီး၏ သူ့အပေါ်ထားသော ဆက်ဆံမှုအပေါ်တွင်... သံသယမဖြစ်မိ။

သို့သော် အန်တီနှင့် သိင်္ဂါရဆီကတော့ သူ့အပေါ်တုန့်ပြန်တတ်သည်မှာ နှိမ့်ချစော်ကားမှုမျိုးချည်း ဖြစ်နေတတ်သည်။

ကျေးဇူးရှိသည်ဆိုသော်လည်း၊ ထိုကျေးဇူးကို ကြည်ဖြူကျေနပ်စွာ ပေးဆပ်ခဲ့ခြင်းမျိုးမဟုတ်တာ သေချာနေသည်။

အမြဲတစေ သူ့ကိုသံသယနှင့် စောင့်ကြည့်နေတတ်ပြီး ထိုပူလောင်လှသော သံသယကိုပင် ပို၍ကြီးထွားအောင် မွေးမြူနေကြသူများဟု သူထင်သည်။

မိခင်မေတ္တာကို ငယ်စဉ်ကတည်းကဆုံးရှုံးခဲ့ရသလို ထိုမေတ္တာကို အစားထိုးဖို့ သူယုံကြည်စွာရှာဖွေခဲ့သော်လည်း အန်တီနှင့်ထံတွင် မတွေ့ခဲ့၊ မရခဲ့ပေ။

ဒီတော့လေ... သူ့ဆီကရီ ကျိုးမှုကလွဲ၍ ဘာမှမတုန်ပြန်မိဘော... သို့သော်... အန်တီနှင့်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အပြုအမူများကြောင့် သူ့ဆီက... ထပ်မံတုန်ပြန်မှုကတော့ နာကြည်းမုန်းတီးမှု ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့က မိုးတစ်ခဲစိမ့်ရွာနေခဲ့ပြီး ကျောင်းပိတ်ရက် ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍... သူ့အားနေခဲ့သည်။

သို့သော်... သူ့အတွက် တစ်နေ့လုံးအားလပ်ရက်မျိုးသည် ခရုစိုက်ကောင်းသောအရာပမာ... ခိုင်းစေမှုတစ်ခုကို လက်ခံရသည်မို့... ဆန္ဒအတိုင်း အန်တီနှင့်ကို အပြင်လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရသည်။

“အိမ်မှာ... ဘယ်သူမှကားသုံးဖို့မရှိဘူး၊ အိမ်ပြန်မနေနဲ့တော့... ဆီကုန်တယ်၊ ကားထဲမှာဘဲ ထိုင်စောင့်နေတော့”

ခြံတစ်ခြံကို ပို့ပေးရခြင်းဖြစ်ပြီး... ရိုထောင်မရှိ၊ ဆင်ဝင်မရှိ ဆော့ခြံဖြစ်၍... မိုးရေထဲတွင်သာ ကားကိုရပ်ပြီးစောင့်ရမည်ပင်။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က အန်တီနှင့်ကို အီလာဒိုးပေးရင်း... ကားထဲကသူ့ကိုပါ တစ်ဆက်တည်းဖိတ်ခေါ်ပေးသည်။

“နှင်းရေ...သူ့ကိုပါ ခေါ်လိုက်လေ...အိမ်ထဲမှာပဲစောင့်ခိုင်း
လိုက်ပေါ့...အပြင်မှာ မိုးအေးကအေးနဲ့”

ဘာကိစ္စအတွက် ဘယ်လိုချိန်းထားကြသလဲဆိုတာ သူမသိ
စိတ်မဝင်စား၊ အိမ်ရှင်၏စာနာမှုကိုတော့ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ပြုံးပြပြငြင်းဆန်ရန် သူ့နှုတ်ခမ်းများထို
အားယူနေဆဲဥပင်

“အို...ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်...အေးကလည်း...လူတိုင်း အိမ်
ထဲခေါ်သွင်းချင်တော့တာပဲ...ယုံရလားမသိ၊ မယုံရလားမသိ”

ခွေးချင်းကိုက်ရင်တောင်၊ ကိုယ့်ခွေးနိုင်မှ...ဟူသော အတ္တ
ကြီးသည် လူတွေအတွက် ထားခဲ့သော ဆိုရိုးစကားသည် အန်တီနှင့်အ
တွက်တော့ မှားနေပြီထင်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး...ကျွန်တော်...ဒီမှာပဲစောင့်ပါ့မယ်”
သူ့အမေအရွယ်အဒေါ်ကြီးကို...တုန့်ယိုင်စွာ... ပြောလိုက်မိ
ခြင်းသည်...တိုင်တည်အားထားရာများရောက်နေသလားမသိ။

ကားတံခါးကို ပတ်ပြီးထွက်သွားသော အန်တီနှင့်ရဲ့ နောင်
ကျောတွင် မျက်လုံးများသာပါမည်ဆိုလျှင်...စိုစွတ်နီကျင်နေသော
သူ့မျက်ဝန်းများနဲ့...စေ့ပိတ်ထားသော နှုတ်ခမ်းများအောက်မှ...။

ကြိတ်ထားသောအံသွားများကို...ထိုးထွင်းမြင်ရမည်မှာ သေချာနေ
သည်။

ကားမှန်ပေါ်သို့ တစ်စက်ပြီးတစ်စက်ပြီး တစ်စက်
ပြီးတော့ အစက်ပေါင်းများစွာ-

မှန်များကို မှန်ဝါးဝေသီစေခဲ့သော မိုးရေစက်များကို...
အိမ်ပြယ်ဖို့ ငေးမိရင်း...

အလုပ်ပိတ်ထားသောကားထဲတွင် မွန်းကြပ်ဆိုနှင့်နေသော
လူတစ်ယောက်အဖြစ်...သူ့ကို...မိုးစက်များက အားပေးငိုကြွေးနေ
သည့်နှယ်...

ဆန္ဒများသာ အမှန်ဖြစ်ခွင့်ရှိလျှင်...

လောကကြီးထဲမှ လူနှစ်ယောက်ကို ပျောက်ကွယ်စေချင်ပြီး၊
လူတစ်ယောက်ကို ပြန်လည်ရှင်သန်စေခြင်းကို တောင်းတမိမည်ပင်။

အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်တွင် လုံ
လောက်သောမာနနှင့် နာကြည်းမှုများကို...သဘာဝတရားက သူ့ကို
ပေးအပ်ထားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

သူကသခင်လိုသဘောမထားသောသူများက သူ့ကိုကျွန်အဖြစ်သဘောထားသည်ဆိုတော့...ကြားကလွဲမှားမှုသည် ပေါက်ကွဲမှုအဖြစ် သန္ဓေတည်လာခဲ့သည်။

“ဟိတ်ကောင်...ကားတံခါးဖွင့်ပေးဦးလေ... ဒရိုင်ဘာမို့လို့ဘဲ...သူဌေးဂိုက်ဖမ်းနေသေးတယ်”

ကျောင်းသွားချိန်အဖြစ် သိင်္ဂါရကိုစောင့်နေချိန်တွင် စာအုပ်တစ်ပွေတိုက်နှင့်ထွက်လာသော သိင်္ဂါရက သူ့ကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးရန် အမိန့်ပေးလာသည်။

ညင်သာစွာအကူအညီတောင်းခြင်းမျိုးဆိုလျှင် ကားတံခါးဖွင့်ပေးရသောအလုပ်သည် အပန်းကြီးအောက်ကျစရာ အလုပ်မဟုတ်ပေ။

သို့သော်...လေသံနှင့် အမူအရာက...ဖိနှိပ်လိုခြင်းများသာ နှလွမ်းနေ၍...သူမကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပေထိုင်နေလိုက်သည်။

“နေဝန်းသစ်...ငါလက်မအားဘူး၊ တံခါးဆင်းဖွင့်စမ်း”

ဒုတိယအကြိမ် အော်လိုက်စဉ်...သူ ကားထဲမှပင် သိင်္ဂါရကို ထုညှိကြည့်လိုက်ပြီး...

“လက်အားသွားအောင်...မင်းစာအုပ်တွေကို အရင် ကားထဲပစ်ထည့်လိုက်ပါလား...ပြီးမှဖွင့်ပေါ့”

မှန်ချထားသော ကားပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် စာအုပ်များကို ထည့်ပြီးဖွင့်ရင်ရကြောင်း သူလမ်းကြောင်းပြလိုက်စဉ်...

ဒေါသဖြင့် မျက်နှာနီတွက်လာသော သိင်္ဂါရသည် ကားတံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်းကန်လိုက်ပြီး

“အံ့...လူပါးဝလို့...ငါ့စာအုပ်တွေက ပစ်ထည့်ရမယ့်

စာအုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့စာအုပ်တစ်အုပ်က မင်းထက်တန်ဖိုးရှိတယ်...တန်ဖိုးမရှိတဲ့ကောင်ကများ”

သိင်္ဂါရစကားအဆုံး...ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကားအပြင်သူရောက်လာသည်မသိ။

www.burmeseclassic.com

သူ့ထက်လူကောင်သေးသော သိင်္ဂါရ၏အင်္ကျီကော်လံကို သန်မာသော သူ့လက်များဖြင့် ဆွဲမလျက်...

အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသော သိင်္ဂါရ၏ မျက်လုံးများကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းကို...ငါဘယ်နေရာမှာမှ မရှုံးသေးဘူး သိင်္ဂါရ... ငါ့ကိုတန်ဖိုးမရှိဘူးလို့မင်းပြောရင်...မင်းလည်းတန်ဖိုးခွဲတဲ့ကောင် ဖြစ်သွားမှာပဲ...အေး...သည်းခံတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတဲ ရှိတယ်...”

ပြောချင်လွန်းသောစကားများကို ပြောချလိုက်ပြီး အင်္ကျီကော်လံကိုဖြည့်ပေးလိုက်သည့်အထိ၊ သိင်္ဂါရက အံ့ဩတုန်လှုပ်နေဆဲ...

ပြီးမှ သတိဝင်လာသည်ထင်

“မေမေရေ...မေမေ”

ယောက်ျားတန်ခိုး အသံကျယ်ကြီးဖြင့် စစ်ကူလှမ်းခေါ်စဉ်... မတုန်မလှုပ်ထိမထင်စွာဖြင့် သူရပ်နေလိုက်သည်။

ခေါ်ရုံနှင့်ပင်အားမရ၊ အိမ်ထဲသို့ပြန်ပြေးဝင်သွားပုံက အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ခါနီး ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့်မတူ၊ ငါးနှစ်အ

ရွယ်ကလေးတစ်ယောက်ရန်ဖြစ်လာ၍ ပြေးဝင်သွားပုံနှင့်ပင် တူနေသေးသည်။

ရပ်စောင့်နေစရာ မလိုတော့ပြီမို့...သူ့အိမ်လေးရှိရာသို့ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

မကြာခင် မုန်တိုင်းထန်ဦးမည်မို့...ခဏတာလေး... သူ့ခေါင်းကိုရှင်းထားလိုက်ချင်သည်။

အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုဖြစ်လာနိုင်သည်မို့ ထိုအပြောင်းအလဲအတွက် ရွေးချယ်ရန်အခွင့်အရေးကို...သူ့ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

သိင်္ဂါရအင်္ကျီကိုဆုပ်ကိုင်ခဲ့သော သူ့လက်များကို ပြန်ဖြန့်ကြည့်စဉ်...အားရကျေနပ်စရာကောင်းသော ခံစားမှုတစ်ခုက စီမော့ပျံ့နှံ့သွားသည်။

သေချာသည်...သူ့သွေးများကိုက...ခေါင်းငုံ့အေးစက်ချခြင်းကို လက်မခံတော့...ဆူပူတ်တောက်လောင်နေသော ခံစားမှုများထိုသာ လိုလားတောင်းတနေသည်ထင်။

ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါးပျော်ဝင်ခဲ့သော အပုံစိတ်များ၏ ပထမဆုံးဆက်ကွဲမှုသည် ကျေနပ်အားရလွန်းစွာ...

www.burmeseclassic.com

ထိုခံစားချက်ကို သူနှစ်သက်လွန်းနေသည့်အပြင် အရာရာအ
တွက် သတ္တိများဝင်လာသည့်နှယ်+...

“ဟား...ဟား...ဟား...”

အားပါးတရရယ်နေမိစဉ်...အားလုံးကိုမြင်လိုက်ဟန် တူသော
ဦးလေးမြိုင်က သေမိန့်ချမှတ်ခံထားရသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်နေ
ရသည့်နှယ်...သနားစိတ်ပျက်စွာ။

အရင်က...ဒီအခန်းထဲရောက်တိုင်း ခံစားရလေ့ရှိသော သိမ်
သိမ်မှုများက...ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံးနေပြီး...ထိုနေရာတွင်...အားတက်
ရဲရင့်မှုများက အစားထိုးဝင်ရောက်နေသည်။

တိတ်ဆိတ်လွန်းသော ထိုသုံးယောက်(ဦးလေးကြီး၊ အန်တီ
နင်း၊ သိင်္ဂါရ)တို့ကို...စေ့စေ့လိုက်ကြည့်နေသူက...သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်
ချသည်။

ဦးလေးကြီး၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက်မျက်နှာ၊
အန်တီနင်း၏ ဒေါသလွမ်းသောမျက်နှာ၊
သိင်္ဂါရ၏ အခဲမကြေ၊ မာထန်နေသောမျက်နှာ၊

အားလုံးကိုတည်ငြိမ်အေးစက်နေသော မျက်နှာဖြင့်...သူတုန့်
ပြန်လျက်

“မင်းတို့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆို”

ရန်ပွဲတစ်ပွဲဟုသတ်မှတ်ခဲ့လျှင် လက်ပါခဲ့သောသူ့ဘက်က
အလွန်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

“သား ရန်ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ...သူကတမင်ရန်စ
တာ”

သိင်္ဂါရက ဦးအောင်အရင်လှပြောလိုက်သည်ကို သူတစ်ချက်
မျှသာရွှေကြည့်လိုက်ပြီး

“ငြိတယ်ဆိုတာ ချိတ်...ချိတ်ချင်းငြိတတ်တာဘဲ...မင်း
ယောကျာ်းမဟုတ်ဘူး သိင်္ဂါရ...ဘာဖြစ်လဲ...ရန်ဖြစ်ရင်ဖြစ်တယ်
ပေါ့”

သူ့စကားက...မြားတစ်စင်းတည်းနဲ့ငှက်နှစ်ကောင်ကို ထိ
သွားသည်အလား...

အနီတီနင်းရော...သိင်္ဂါရပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး

“တွေ့လား မောင်...နေဝန်းသစ်...ဘယ်လောက်ရှိင်းလဲဆို
တာ...သားကိုတောင် ယောကျာ်းမဟုတ်ဘူးလေး...ဘာလေးနဲ့...”

ဦးလေးကြီးက...အားလုံးကို ခပ်ထန်ထန်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေဝန်းသစ်...မင်းမှာ အပြစ်ရှိတာသိလား”

သူ...ဦးလေးကြီးကို တည့်တည့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး

“မတရားစော်ကားတာကို...ပြန်တုန့်ပြန်တတ်တာ အပြစ်ဆို

ရင်တော့ ကျွန်တော့မှာအပြစ်ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်...တစ်အိမ်တည်းသားချင်း ရန်ဖြစ်ခဲ့တာ

ဆိုတော့ အပြစ်ကတော့ရှိတာဘဲ”

ဦးလေးကြီးရဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်မျက်နှာကို အားနာစွာကြည့်
လိုက်မိပြီး...

“ဒါဆိုရင်...အဲဒီအပြစ်အတွက်...ကျွန်တော့ဘာသာ

ကျွန်တော် ရွေးချယ်ပါရစေ”

အားလုံးကအံ့သြတကြီး ကြည့်နေကြသဖြင့် သူ့ရဲဝံ့မှုအတွက်

ကျေနပ်မိသွားသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး...”

ဦးလေးကြီးက တွန့်ချိုးမြင့်တက်နေသော မျက်ခုံးများကို

ခြုံမပြည်ချသေးဘဲ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်... ဒီအိမ်ကထွက်သွားပါရစေ...”

အန်တီနှင်းက မဲ့ရွဲပြီး မျက်နှာကိုတစ်ဘက်လှည့်သွားသည် မဖြစ်နိုင်တာ... ဆိုသော... ခပ်ရွဲရွဲ မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။

“အလုပ်ကရောပေါ့”

နောက်ထပ်ဆန္ဒတစ်ခုကိုပါပြောလိုက်စဉ်... ဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်နှာက... စိတ်ပျက်စွာ အိုစာသွားကြောင်းတွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့ကိုအလေးထားမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်အားနာသွားရသော်လည်း... ဒီမျှလောက်နဲ့ သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်မပေးနိုင်သည်မှာ သေချာနေသည်။

“မင်းအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ နေဝန်းသစ်”

မသိ၍မေးခြင်းမဟုတ်မှန်းသိလိုက်သည်။

“နှစ်ဆယ်ပါ”

ဦးလေးကြီးက ခေါင်းကိုတစ်ချက်ညှိမိလိုက်ပြီး၊

“မင်းကိုယ်မင်းရော ရပ်တည်နိုင်ပြီလို့ ယုံကြည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... လုံးဝယုံကြည်ပါတယ်”

သိရှိရရဲ့ အံ့သြမနာလိုဖြစ်နေသော မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးဖြေလိုက်သည်။

ဦးလေးကြီး... သူ့ကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် တားမြစ်လေမည်လားဟု... တွေးထင်မိသော်လည်း

“ကောင်းပြီ... မင်းလည်း အရွယ်ရောက်ပြီတဲ့... မင်းခြေထောက်ပေါ်... မင်းရပ်သင့်ပြီလို့ ယူဆရင်... ငါမတားပါဘူး... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့မှာထားမယ်... မင်းဒီကိုပြန်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီ အခြေအနေအတိုင်း ပြန်လာဖို့ စိတ်မကူးနဲ့... ဒီထက်ပိုပြီးမြင့်မားတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့မှ ပြန်လာရမယ်...”

ထွက်သွားပြီဆိုကတည်းက ပြန်လှည့်လာဖို့ စိတ်မကူး၊ ဒါ... သူ့ရဲ့ ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်ပင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... လောလောဆယ်တော့ ခေါင်းညိတ်ရဦးမည်

“ဟုတ်ကဲ့”

သိရှိရရော... အန်တီနှင်းပါ... သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် အတည်အကျသွားသဖြင့်... ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။

သူ့ကိုစိတ်မကောင်းစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်မယ့်သူမရှိ၍ ဝမ်းနည်းတော့ကောင်းသား... ဟု... စိတ်နာစွာဖြင့် တွေးမိလိုက်သေးသည်။

“မင်းဘယ်လိုစိစဉ်ထားလဲဆိုတာတော့... မမေးတော့ပါဘူး
မင်းရဲ့အရည်အချင်းကို ငါယုံကြည်တယ်... ဒါပေမဲ့... မင်းကိုပေးစရာ
တစ်ခုရှိတယ်... ခဏစောင့်ဦး”

သူ့အတွက်ပေးစရာဟု... ဆိုလိုက်ကတည်းက အန်တီနှင်း
ရော... သိင်္ဂါရပါ... မျက်လုံးမိုကျယ်သွားကြသည်။

သူတို့ရဲ့ရပိုင်ခွင့်များကို ဖဲ့ပေးရတော့မည့်နှယ် စိုးရိမ်နေကြ
သည်။

မမက်မောသော သူ့အတွက်ကတော့ ရယ်စရာပင်ကောင်းနေ
သေးသည်။

အပေါ်ထပ်တက်သွားသော ဦးလေးကြီးကို တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်
ပင်... စောင့်နေကြလျက်...

ပြန်ဆင်းလာသော ဦးလေးကြီးလက်ထဲတွင်... ခပ်သေးသေး
ဘူးငယ်တစ်ခုသာ ပါလာသည်။

“ဘယ်လို... ဦးလေးကြီး... ဒီဘူးထဲကပစ္စည်းက မေ့မေ့
ပစ္စည်းဟုတ်လား”

သူ့လက်ထဲသို့ ကမ်းပေးလာသော ဘူးလေးကို သူမယူမီ
ခင်... မယုံကြည်နိုင်စွာ မေးလိုက်သည်။

သာမန်စက်ချုပ်သမားလေး မေ့မေ့မှာ... ဘာမှမရှိနိုင်ဟု...
သိတတ်စဉ်းစားနိုင်သောအရွယ်တွင်... သူ့တွေးမိခဲ့သေးသည်။

ဒါပေမဲ့... အခုတော့ သူ့အမေက သူ့အတွက်ပင်အမွေပစ္စည်း
ချန်ထားနိုင်ခဲ့သေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်...မင်းခြေထောက်ပေါ်မင်း ရပ်တည်နိုင်တဲ့ အချိန်ရောက်ရင်...ပေးပေးပါလို့...ငါ့ကိုမှာခဲ့တယ်...ဒါ့ကြောင့် မင်း အမေပစ္စည်းကို...ငါပြန်အပ်တာဘဲ...”

သူမယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် တန်ယင်စွာ လှမ်းယူမိလိုက်သည်။ ကတ္တီပါအနီရောင်ဘူးလေးဖြစ်၍ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတစ်ခု အထဲမှာရှိနေနိုင်တာကို အားလုံးခန့်မှန်းနိုင်ကြမည်ပင်...

လက်ထဲအရောက်...သူဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်...

နားကပ်တစ်ရံ ...

ဘူးအဖွင့်မှာ လက်ခနဲပြတ်သွားသော အလင်းတန်းလေးတစ်ခု နှင့် အဖြူရောင်ကျောက်နားကပ်လေး တစ်ရံအဖြစ်သာ သူတွေ့ရလျက်

“ဟင်...စိန်နားကပ်ပါလား...”

ရတနာအရောင်းအဝယ်လုပ်သော အန်တီနှင့်ဆီက အာမေဇိုတ်သံကြားမှပင်...စိန်နားကပ်အဖြစ်...သူသိလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်...စိန်နားကပ်ဘဲ”

ဦးလေးကြီးဆီကပါ အတည်ပြုသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ထပ်မံ အံ့ဩသွားရုံဖြစ်သည်။

“အခုကာလပေါက်ဈေးအတိုင်းဆိုရင်...သိန်းသုံးဆယ် လောက်ရှိတယ်...”

ဦးလေးကြီးဆီက မမျှော်လင့်ထားသည်များကိုပင် ကြားနေရ လျက်

“မင်းဘိုးဘွားအမွေအနှစ်ဖြစ်မှာပေါ့...ဒါ့ကိုရောင်းချပြီး... စီးပွားရေးလုပ်ရင်လုပ်ပေါ့”

ဦးလေးကြီးဆီက အကြံဉာဏ်ကို ကျေနပ်စွာလက်ခံချင်သော် လည်း...မေမေ့ရဲနောက်ဆုံးပစ္စည်းအဖြစ်...သူမပျောက်ပျက်ပစ်ရက်...

သူ့ဆီက...ဘာမှဆက်မထွက်လာ၍...သူ့စိတ်ကို နားလည် အကဲခပ်မိဟန်ရှိသော ဦးလေးကြီးက ထပ်ပြီးအကြံပေးပြန်သည်။

“ဒါမှမဟုတ်...ကာလပေါက်ဈေးအတိုင်း...ငါ ဈေးဖြတ် ပြီးဝယ်မယ်...မင်းတစ်ချိန် အဆင်ပြေရင်...အဲဒီအချိန်ရဲ့ကာလ ပေါက်ဈေးအတိုင်း ငါ့ဆီကပြန်ဝယ်ပေါ့...ဘယ်လိုလဲ”

လက်ထဲရောက်ခါစပင်ရှိသေးသော ကတ္တီပါဘူးလေးက...ပူ နွေးခွင့်ပင်မရသေး။

ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဦးလေး

ကြီးရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်မေမေပစ္စည်းကို လောလောဆယ် ဦးလေးဆီမှာ
...ရောင်းထားပါမယ်...ဒါပေမယ့်...ကျွန်တော်...တစ်နေ့ပြန်ဝယ်နိုင်
ရလိမ့်မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ဦး”

သိင်္ဂီရတို့ရဲ့ လှောင်ပြူးတွေကို...ဂရုမစိုက်နိုင်အားတော့

သူ့စိတ်ကူးတွေ...အနာဂတ်တွေ...အိပ်မက်တွေက...

အားလုံးကို လျှစ်လျှူရှုလို...

ဒုတိယအပိုင်း [၃]

“ဒေါက်တာသိင်္ဂီရ M.B.,B.S (Ygn)”

ဒီဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးအတွက် ပေးဆပ်ခဲ့ရသော အချိန်တွေ ပင်
ဖမ်းခဲ့ရသော ကြီးစားမှုတွေ၊ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်မှုတွေ...

လိုချင်တာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီဖြစ်လို့...သူ့ကိုယ်သူဒေါက်တာ
သိင်္ဂီရအဖြစ် အသစ်တဖန်မွေးဖွားခဲ့ရသလိုပင်

ကုန်လွန်ခဲ့သော အချိန်များအတွင်း ပြောင်းလဲခဲ့သည်က
သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်...သူနဲ့ပတ်သက်သောအရာအားလုံးသည်
စည်း ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျန်းမာရေးချွတ်ပွင်းမှုကြောင့် အလုပ်မှအနားယူခဲ့ရသော
အဖေ...ကိုယ်တိုင်မလုပ်နိုင်၍(သူ့ကိုယ်တိုင် စီးပွားရေးကိုစိတ်ဝင်စား

www.burmeseclassic.com

ခဲ၍ ရှယ်ယာဝင်စီးပွားရေးတစ်ခုကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ထားရသော...သူ့အဖေ
ရဲ့ကျဆင်းနေသောစီးပွားရေးအခြေအနေ...သားကိုမျှော်လင့်ပုံပိုင်းအထိ
ရာက...သားကိုတစ်လှည့် အားကိုးယုံကြည်နေသော သူ့အဖေ-

သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်
လာသလို ခံစားရသော်လည်း...သူ့အိမ်ရဲ့တာဝန်ကို ယူရလောက်
အောင်တော့...သူ့မှာအစွမ်းအစမရှိသေး။

ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းလေးတစ်ခုကို၊ ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုမှာ သွား
ဖွင့်ထားသော်လည်း...ဝင်ငွေများသောအလုပ်မဟုတ်၍ သူ့သိပ်တင်
ကျ။

သူ့နေချင်တာက...သူ့ဝါသနာကိုမွေးဖွားရှင်သန်၊ အေးအေး
ဆေးဆေးစာဖတ်၊ ဘာကိုမှမပူမပင်ဘဲ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းစွာ ရှင်သန်
လိုခြင်းပင်။

တာဝန်တွေ၊ ဝတ္တရားတွေကို...သူမလိုလား
အရင်က...ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်အဖြစ် နေဝန်းသစ်ရှိနေ၍
...သူ့ဖုန်းတိုင်သည် ကြီးစားမှုတစ်ခုတည်းကိုသာ ဦးတည်နေလျက်...
အခုတော့...နေဝန်းသစ်လည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ...

သူတို့ယုံတိုင်ပင်...သာမန်အခြေအနေမဲ့တစ်ယောက်ကို ပြိုင်ခဲ့ဘူး၍
-ရှက်ရွံ့သလိုလိုပင် ခံစားရပါသေးသည်။

သူတို့မိသားတစ်စုလုံးကတော့ နေဝန်းသစ်နဲ့ မပတ်သက်ခဲ့
နုသလို...အားလုံးမေ့လျော့နေကြလျက်...၊

ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်သောအချိန်တွင်...မထင်မှတ်သော
ကြုံတွေ့မှုများကို...ပေးစွမ်းတတ်သည့် လောကနိယာမအတိုင်း...

www.burmeseclassic.com

ဆေးခန်းပိတ်ရက်မျိုးတွင်...သူသွားချင်သော နေရာများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်သွားချင်ရင်သွား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာ စာအုပ်ဖတ်ရင်ဖတ်...သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများနဲ့ အချိန်မဖြုန်း တတ်သည်မှာတော့ ဆေးကျောင်းသားဘဝတည်းကပင်။

ဒီနေ့တော့ တစ်နေ့လုံးမိုးရွေနေ၍ အိမ်ထဲအောင်းပြီး စာအုပ် ဖတ်နေခဲ့သည်။ ညနေပိုင်းရာသီဥတု သာယာရှင်းလင်းတော့မှ မြို့ထဲ ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထွက်လာခဲ့တုန်းကတော့...ဘာရယ်မဟုတ်...စာအုပ် လေးဘာလေးဖယ်၊ စားချင်တာဝယ်စား၊ အပျင်းပြေအစွေလေးဘာလေး ငှား...ဒီရည်ရွယ်ချက်နှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်...

မြို့ထဲရောက်မှ...အသစ်ဖြင့်ထားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ ခဲ့သဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ပန်းအိုးအမျိုးမျိုး ရောင်းသောဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်ပြီး...ကျယ် ထွယ်ဝန်းဝန်းနှင့် လှပသပ်ရပ်လွန်းစွာ...

တချို့ပန်းအိုးများကို ပန်းခြောက်လေးများနှင့် လှပစွာ ပြင်ဆင် ဆေးထားပုံကလည်း စိတ်ကိုကြည်နူးစေတာ အမှန်ပင်။

ဆိုင်နံရံတစ်ခုလုံးက အဖြူရောင်...အခင်းကြွပြားများက အည်း အဖြူရောင်...မျက်နှာကြက်များကအစအဖြူရောင်များသာ သုံး ဆား၍... တစ်ဆိုင်လုံးလင်းရှင်းဖြူလှလွန်းနေသည်။

Uniform ဝတ် အရောင်းစာရေးအမျိုးသမီးလေးများက ယဉ် ထူပျူငှာစွာဖြင့် အကျိုးဆောင်ပေးနေကြ၍...ထိုဆိုင်လေးကို သူနှစ် ခုထံသွားသည်။

တစ်ဆိုင်လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေရင်း...သူ့မျက်လုံးများ ...စင်တစ်ခုပေါ်တွင်တင်ထားသော ပန်းအိုးလေးဆီရောက်သွား သည်။ ပန်းအိုး ဟုဆိုရသော်လည်း လုံးဝန်းရှည်လျားသော ပန်းအိုးမျိုး မဟုတ်...ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ထက်ပင်ပါးလွှာသော ကြွေပြားလေး ခုနစ်ချပ်သာ...

ထိုကြော့ပြားလေးထဲတွင် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခု...ထိုသစ်
ကိုင်းခြောက်ရဲ့ ကိုင်းမွှာလေးတစ်ခုတွင် နှင်းဆီဖြူ အဖူးလေးတစ်ခု...

အနီးကပ်ကြည့်မိစဉ်...နှင်းဆီဖူးလေးက အစစ်လေးဖြစ်နေ
သည်။ ရေစက်လေးတစ်စက်ပင်...ပွင့်ဖတ်လေးပေါ်တွင်...တင်ထား
လျက် ရှိနေဆဲ...

ထိုပန်းအိုးလေးကို...သဘောကျမိသွား၍ ပန်းအိုးလေးကို
လှမ်းအယူ...

ပန်းအိုးလေးဆီသို့...သူ့လက်အပြင်၊ အခြားလက်တစ်ခုကပါ
...လှမ်းလာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး...

လက်နှစ်ခုက...ပန်းအိုးရဲ့နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ်တွင်... ဆုံမိသွား
သည်။

ဆုံမိသူနှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများပါ...အပြန်အလှန်ကြည့်
မိလိုက်စဉ်...

“ဟင်...”

အာမေဇိုတ်သံက...သူ့ဆီကသာထွက်သွားပြီး တစ်ဖက်လှူဆီ
က ထွက်မလာ...

အံ့ဩသွားသူက...သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်
ထင်...

“နေဝန်းသစ်”

“သိင်္ဂါရ...မင်းကမှတ်မိသားဘဲ”

မတီတရီမျက်လုံးများကို ငယ်ငယ်ကတည်းက မုန်းတီးခဲ့
သည်။ နေဝန်းသစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေ...မေမေ့ကို အပြစ်တင်
တိုင်းလည်း...နေဝန်းသစ်ကို...သူ့မုန်းခဲ့သည်။နောက်ဆုံး...သူ့ကို
လိုက်ပြိုင်လိုက်တုနေသော နေဝန်းသစ်ကို မုန်းမေ့ခဲ့ပြီဟု ထင်ခဲ့သော်
လည်း...

သူမှတ်မိနေခဲ့ပြန်သည်။

“ဘာမှတ်မိစရာရှိလို့လဲ...မင်းကဘယ်လောက် ပြောင်းလဲ
သွားလို့မှမှတ်မိရမှာလဲ”

ဟုတ်တယ်လေ...ကြားကာလ ခုနှစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်အတွင်း...
သူတို့မျက်နှာတွေ ရင့်ကျက်သွားတာကလွဲ၍ ရုပ်ပြောင်းလဲသွားစရာ
မရှိ။

ဒါပေမဲ့...အသွင်သဏ္ဍာန်ကတော့ မတူတော့ပေ။
ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင်ထင်လေရာ

သူ့အကျဉ်းဆုံးများကိုသာ ဝတ်ခဲ့ရသော နေဝန်းသစ်သည် ဒီနေ့တော့...သပ်ရပ်ပုံကျသောဘောင်းဘီရှည်နှင့် အင်္ကျီအဖြူကို တွဲစက်ဝတ်ထားသည်။

နေဝန်းသစ်ကို ဆက်ပြီးစကားမပြောချင်တော့၍...ဖန်းအိုးလေးကိုပြန်လှမ်းယူလိုက်စဉ်...

နေဝန်းသစ်က...သူ့လက်ကိုလှမ်းထားလိုက်ပြီး

“ဒီဖန်းအိုးက...ငါဝယ်မလို့”

အသက်သုံးဆယ်နားနီးနေသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်က ဖန်းအိုးငယ်တစ်ခုကို ကြိုက်မိခြင်းသည် လူကြားကောင်းသောကိစ္စဖြစ်သော်လည်း...အပြိုင်လှဝယ်ရမည့်ကိစ္စကတော့ လူကြားမကောင်းလှပေ။

ဒါပေမယ့် အခြေအနေက ဒီအတိုင်းဖြစ်နေတော့ခက်နေသည်။

“ငါလည်းဝယ်မို့”

သူတို့နှစ်ယောက် ဖန်းအိုးဆီတွင် ဒုတိယအကြိမ် လက်ဆုံမိကြပြန်သည်။

“လူကြီးမင်းတို့ အကြိုက်ချင်းတူနေပြီထင်တယ်...ကျွန်မတို့

နောက်ထပ်စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

အရောင်းစာရေးမလေးက...အခန်းထဲသို့ဝင်သွားစဉ်...

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးစောင့်နေကြလျက်...

ဘယ်သူက...ဘယ်သူ့ကိုမှ...အလျော့မပေးဘဲ...ပေတောရပ်နေခြင်း ချိုးဖြင့်...ရပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်...ဒီဖန်းအိုးက...တစ်ခုတည်းဘဲ

ကျွန်တော့တယ်...”

သူနဲ့နေဝန်းသစ် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်တော်...ယူမယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပြောမိသွားစဉ်...အရောင်းစာရေး

အမျိုးသမီးက...စိတ်ရှုတ်စွာပြုံးလိုက်ပြီး...

“တစ်ယောက်ဘဲ ရမယ်လေ”

“ဒါဆို...ကျွန်တော်...ဒီဖန်းအိုးရဲဈေးကို နှစ်ဆပိုပေးမယ်”

နေဝန်းသစ်က ဈေးပိုပေးပြီး စစ်နံခေါ်လေသည်။

နေဝန်းသစ်နေရာတွင် အခြားလူတစ်ယောက်ဆိုပါက...သူ

ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင်... အလျှော့ပေး ဦးစားပေးလိုက်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်... နေ့ခင်းသစ်ကိုမူ... အမြဲတမ်း အနိုင်ရခဲ့သူပီပီ...

အလျှော့မပေးချင်... အထူးသဖြင့်... သူ့ကိုမနိုင်ဘဲနဲ့ ပြိုင်နေတတ်သော

နေ့ခင်းသစ်ကို... မုန်းတီးစွာ... တုန့်ပြန်လိုခြင်းသာ...

“ကျွန်တော်လည်း သူပေးတာထက်ပိုပေးပါမယ်”

နှစ်ယောက်သား အပြိုင်အဆိုင် ဈေးပိုပေးကြစဉ် ယန်းအိုးလေး

ရဲ့တန်ဖိုးသည် တစ်ဆပြီးတစ်ဆမြင့်တက်လာသည်။

စိတ်ရှုတ်လာပုံရသော အရောင်းစာရေးမလေးသည် နောက်

ဆုံး

“ကျွန်မ မဆုံးဖြတ်တတ်တော့ဘူး... ပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ပြီး ပြော

ကြပါရှင်...”

နှစ်ယောက်လုံး... ဆိုင်ရှင်၏ရုံးခန်း ဟုယူဆရသောအခန်း

လေးတစ်ခုထဲ ရောက်သွားပြီး

ခေါင်းငုံ့၍စာရေးဟန်တူသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို...

အရောင်းစာရေးမလေးက ရဲ့ကျိုးစွာခေါ်လိုက်စဉ်...

စာရေးရာမှ မော့ကြည့်လာသော မျက်နှာတစ်ခု...

သူမင်သက်အံ့ဩစွာ ငေးမိသွားသည်။

မွတ်စင်နေသော မျက်နှာပိုင်းပိုင်းလေးနှင့် ကြည်လင်စူးရှ
သော မျက်လုံးတစ်စုံ...

လှလိုက်တာ... လို့ ပြောရမည့်အစား... ကြည့်ကောင်းလိုက်
တာလို့ ပြောရမလိုပင်။

သူသည်ပင်... ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်
ဘဲ...

“ဘာကိစ္စလဲ... ငုဝါ”

အသံကပါ... အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက်စွာ... တည်ကြည်ငြိမ်
သက်လျက်...

“ဒီကလူကြီးမင်းနှစ်ယောက်က... ဒီပန်းအိုးကို ဈေးအပြိုင်
ပေးပြီး လုဝယ်နေကြလို့ပါ... ထပ်လုပ်ပေးစရာလည်း မရှိတော့ဘူး
မမ...”

အရောင်းစာရေးမလေး စကားအဆုံး... သူငေးမိနေသော
ကောင်မလေးက... ခေါင်းဆတ်၍ ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီး...

“လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့ငုဝါ... မမဖြေရှင်းလိုက်
မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို...မထိုင်ခိုင်းသေးဘဲ...ထိုင်နေရာမှမော့ကြည့်ပြီး...ရှားပါးလှပစွာပြုံးသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အမျိုးသားနှစ်ယောက် ပန်းအိုးလှဝယ်တာ ကျွန်မဘဝတော့...ဒါပထမဆုံးတွေ့ဖူးခြင်းဘဲ...”

အောင်သီးအောင်သက်နှင့်...သူပြုံးမိလေလား မသေချာနေဝန်းသစ်ကတော့...သူနဲ့ခံစားချက်ချင်းတူပုံမရ...

“ရောင်းမယ်...မရောင်းဘူးဘဲပြောပါ... ကျွန်တော့်မှာ...အချိန်သိပ်မရှိဘူး”

ကောင်မလေးက...စားပွဲပေါ်တွင် တင်ချန်ထားရစ်ခဲ့ပန်းအိုးလေးကို တို့ထိကိုင်တွယ်ယူပြီး

“ပစ္စည်းတစ်ခုကို တန်ရာတန်ကြေးဘဲ...ကျွန်မရောင်းတယ်...ဈေးတွေအဆမတန်ပိုပေးတိုင်း...ရောင်းရရင်...ကျွန်မမှာမည်ပျက်မှာပေါ့...ဒါမှမဟုတ်...တစ်ယောက်ယောက်ကို ဦးပြန်ရင်လည်း စိတ်ပျက်ဦးမယ်...ဒီတော့”

ဘာဆုံးဖြတ်မည်လဲဆိုသော...အဖြေကို စိတ်ဝင်စားသည်...ပန်းအိုးရခွင့်မရခွင့်အတွက် မဟုတ်တော့ဘဲ...ကောင်

ရဲ့ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကို သိလိုခြင်းကပိုကဲနေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိလိုက်သည်။

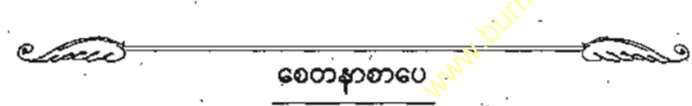
“ကျွန်မ...ဒီပန်းအိုးကိုမရောင်းတော့ဘူး...နောင်ပစ္စည်းအပိုထပ်ရောက်လာမှ ချရောင်းတော့မယ်...အဲဒီအချိန်ကျတော့မှ လာဝယ်ပေါ့...ဒါမှမဟုတ်...လူကြီးမင်းတို့ကို...ဆက်သွယ်ရမယ့် ဖုန်းနံပါတ်ပေးချင်ပေးခဲ့ပါ...နှစ်ယောက်စာရရင် ကျွန်မအကြောင်းကြားခိုင်းပါ့မယ်...နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ချိန်တည်းရအောင် ကျွန်မစီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

သူကတော့ ကောင်မလေးအဖြေကို နှစ်သက်စွာ... အထင်ကြီးစွာ...

နေဝန်းသစ်ကတော့...မကျေမနပ်နှင့် ကောင်မလေးကို တည်တည်ကြည့်နေသည်။

ကောင်မလေးကလည်း...နေဝန်းသစ်ရဲ့ မာကျောကျော အကြည့်များကို...အပြုံးမျှမပျက် မျှတစွာပင် ဆက်ဆံနေသေးသည်။

သူက...ကြားမှဝင်ပြီး...ကောင်မလေးကိုပင် အားနာနေသေးသည်။

“ဒါ...ကျွန်တော့်လိပ်စာကတ်ပါ”

သူကသာ...လိပ်စာကတ်ပေးလိုက်သော်လည်း နေဝန်းသစ်ကမူ...

“အခုမရောင်းရင်ပြီးတာဘဲ...လိုချင်တာက အခုလိုချင်တာ...နောင်တစ်ချိန် လိုချင်မလား...မလိုချင်လား မသေချာဘူး လိုချင်စိတ်ပေါ်လာမှလာဝယ်တော့မယ်...ဒါပေမဲ့...အခုမရောင်းသေးဘူးဆိုတာတော့...သေချာပါတယ်နော်”

နေဝန်းသစ်ကို...လူရိုင်းတစ်ကောင်ပမာ သူကြည့်မိလိုက်သော်လည်း...ကောင်မလေးကနားလည်စွာပြုံး၍...ခေါင်းညိတ်ပြနေသည်။

“သေချာပါတယ်...ဒီပန်းအိုးတစ်အိုး မရောင်းတာနဲ့ ကျွန်မဆိုင်အရင်းမပြုတ်သွားပါဘူး”

သူ့ရှေ့...နေဝန်းသစ်ပါ...ကောင်မလေးစားပွဲပေါ်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပန်းအိုးလေးကို နောက်ဆံတင်းစွာ ချန်ထားခဲ့ရသော်လည်း...သူ့အတွက်က...ခဲစားချက်တစ်ခုပါ အပိုပါလာနေမှန်း သတိထားမိလိုက်သည်။

ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ်...ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီဟု ထင်မိခဲ့သော ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်သောပုံစံနှင့်တွေ့ခဲ့ရ၍...စိတ်လေးလံညစ်ညူးနေတာကတော့အမှန်ပင်...

သူတို့တစ်ဦးစီလုံး ထမင်းစားနေသောအချိန်တွင် မှတ်သော ဧည့်သည်တစ်ယောက်အဖြစ် နေဝန်းသစ်ရောက်ပြန်သည်။

“ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်...ဆရာ”

ထမင်းစားချိန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သော ဧည့်သည်အဖွဲ့ထိုင်စောင့်နေရုံသာ...

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

မေမေက...စားလက်စထမင်းကို အေးအေးဆေးဆေးစားရင်း မေးလိုက်စဉ်...

အသစ်ရောက်ကာစဖြစ်သော အိမ်အကူအဒေါ်ကြီးက... “ဦးနေဝန်းသစ်တဲ့” အားလုံးအံ့ဩစွာ... အထူးသဖြင့် “ဦး” ဟူသောဂုဏ်ဝိသေသနနှင့်အတူ...တွဲဖက်ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

အားလုံးစိတ်လှုပ်ရှားစွာ ထမင်းမစားနိုင်တော့။

ဖေဖေကပိုဆိုးသည် စားလက်စခွန်းနဲ့ခက်ရင်းကို ချက်ချင်းချပြီး၊ နှုတ်ခမ်းကိုတို့သုတ်ကာ ထလိုက်သည်။

လူတွဲနှင့်လမ်းလျှောက်ရသည့် သူ့အဖြစ်ကိုသူမေ့လျော့စွာ...ထရပ်လိုက်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ဒီတော့သူပါ ကမန်းကတန်းထပြီးတွဲကူကာ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ထွက်လာရတော့သည်။

နေဝန်းသစ်ကို ပြန်ဆုံးပူးကြောင်း အိမ်ကိုသူမပြောပြထားခဲ့... ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်စောင့်နေသောနေဝန်းသစ်သည်...သူတို့ကို

မြင်သည်နှင့် အမိပွဲယယ်ဖော်ရခက်သောအပြုံးနှင့် ဆီးကြိုသည်။ ဖေဖေက ထူးခြားစွာဝမ်းသာနေပြီး

“မင်း... ပြန်လာမယ်ဆိုတာ... ငါသိနေပြီးသားဘဲ”

ဖေဖေစကားက... နေဝန်းသစ်အပေါ် ယုံကြည်အားကိုးလွန်းနေသည်ဟု သူထင်နေမိသည်။

နောက်ကလိုက်ထွက်လာသော သူ့အမေလည်း ကြောင်အိမ်စွာနှင့် နေဝန်းသစ်အသွင်ကို အံ့ဩလျက်...

“ဦးလေးကြီး... နေကောင်းရဲ့လား”

ဖေဖေရဲ့အားရတက်ကြွနေပုံက... နေဝန်းသစ်ကြောင့်ဟု သူမထင်မှတ်ချင်ပေ။

ဒါပေမဲ့... ဒါအမှန်ပင်ဖြစ်နေသည်။

“အေး... ကောင်းအောင်နေရတဲ့အခြေအနေမျိုးဘဲပေါ့...”

မင်းကိုတော့မေးစရာမလိုပါဘူး... ကြည့်တာနဲ့ သိနေပါပြီ”

ဖေဖေကို မလိုအပ်ဘဲ ဖော်ရွေလွန်းနေသည်ဟု မဆီမဆိုင်... သူစိတ်တိုနေမိပြန်သည်။

“ကျွန်တော်... မေမေပစ္စည်းပြန်လာယူတာပါ...”

သူ့အမေက ဆုံးပြီဟူသောအတွေးနှင့် တိုနားကပ်ကို... အပိုင်ယူရန် ကြိုးစားတိုင်း... ဖေဖေက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကန့်ကွက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဒီလိုဆို... ဖေဖေရဲ့ယုံကြည်မှုက... မှန်နေသည်ပင်။

ဖေဖေက... မေမေကို... လှမ်းယူခိုင်းလိုက်ပြီး နေဝန်းသစ်ကို အရဝမ်းသာစွာကြည့်နေသည်။

“မင်း... အခုဘာလုပ်နေလဲ...”

ဒီမေးခွန်းတော့ သူလည်းစိတ်ဝင်စားလှသည်။

“ကျွန်တော်... လုပ်ငန်းနှစ်ခုသုံးခုလောက် လုပ်ထားပါတယ် ဒီအိမ်ကထွက်သွားပြီးသုံးနှစ်လောက်ကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေတာပါ...”

“အော်... အော်...”

www.burmeseclassic.com

အေးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။
 ဝစ္စည်းသွားယူသော သူ့အမေပြန်ဆင်းလာပြီးနောက်
 “နေဝန်းသစ်ရေ... ဒီနေ့ပေါက်ဈေးနဲ့ ပြန်ယူရမှာနော်...”
 အဖေကကန့်ကွက်လိုဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သော်လည်း အရင်
 က ဆေးတိုယ်တိုင်ပြောခဲ့သောစကားပင်ဖြစ်နေ၍... ဘာမှဆက်မပြော
 တော့...

“ဟုတ်ကဲ့... အန်တီနှင့်... ဈေးသိမှာပါ... ကျွန်တော်
 ... ဘန်ဒီအတိုင်းပေးပါမယ်”

နဂိုကတည်းက ဘယ်လောက်ရတီရှိ၍ ဘယ်လောက်ဈေးကျ
 ညည်းတို သိနေသော သူ့အမေက ပေါက်ဈေးကိုပြောသည်။

နေဝန်းသစ်က... မေမေပြောသော ဈေးအတိုင်းပင် ချက်လက်
 ခုတ်တစ်စောင်ရေးလိုက်ပြီး... သူ့အဖေကိုလှမ်းပေးသည်။

“ဒီချက်လက်မှတ်နဲ့ ပိုက်ဆံအရင်ထုတ်ဦးမယ်... ပိုက်ဆံရမှ
 ... ဒီဝစ္စည်းလာယူပေါ့”

အရာရာသေချာလွန်းသော သူ့အမေဘက်က... မှန်သည်ဟု
 သူထင်သည်။

သို့သော်... နေဝန်းသစ်၏ ပျက်သွားသောမျက်နှာ...
 ဖေဖေရဲ့ အားနာသွားသောမျက်နှာ
 ဒါပေမဲ့ ... နေဝန်းသစ်သည် ကုန်လွန်ခဲ့သောနှစ်များ
 တွင်း... ပြောင်းလဲရင့်ကျက်စွာ ဟန်ဆောင်နေတတ်ပြီ ဖြစ်သည်။
 ခပ်ဖျေဖျေရယ်ရင်းဖြင့်... သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်ဆယ်တင်
 နိုင်သလိုပင်...

“အန်တီနှင့်ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ... အဓိကက ကျွန်တော့်
 ... ရဲ့ဝစ္စည်းပြန်ရဖို့ဘဲ... အန်တီနှင့်တို့ပိုက်ဆံထုတ်ပြီးရင်... သိင်္ဂီရ
 ... ကျွန်တော့်ဆီပို့ခိုင်းပေးပါ”

မဆီမဆိုင်... သူ့ကိုဆွဲထည့်လိုက်သဖြင့်

“မင်းဘာသာမင်း... လာယူပေါ့... ငါမအားဘူး”

နေဝန်းသစ်က ပန်းနှစ်ခုကိုတွန့်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဆောရီး... မင်းအားမယ်ထင်လို့ပါ”

ခြံရှေ့တွင်ချိတ်ထားသော... ဆိုင်းဘုတ်အရ ဆရာဝန်တစ်
 ဘက်ဖြစ်နေသော သူ့အကြောင်းကို နေဝန်းသစ်သိပြီးလောက်ပြီ
 ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒါ...တမင်သက်သက်...ဖိနှိပ်ရန် ကြံစည်လိုက်ခြင်းလို့ပင် သူ့နားလည်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင်...ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

နေဝန်းသစ်ရောက်ရှိခြင်းကို ကြိုလည်း မကြိုဆို...နှုတ်လည်း နှုတ်မဆက်...

ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သူဟူ၍ သူ့အဖေတစ်ယောက်တည်းသာ...

“နောက်...တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဖေပြောရင်းနှီးစွာပြောခဲ့ခြင်းအဖြစ် မခံစားရ...သူ့ကိုစိန်ခေါ် သွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပြီး နေဝန်းသစ်ထွက်သွား သော သံတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

အိပ်ရာပေါ်ပက်လက်လန်ချလိုက်ပြီး...စိတ်ရှုပ်စွာ... မျက် မှုံးများမှေးမှိတ်ထားစဉ်...

“သားရေ...အရိပ် ပန်းဆိုင်ကတဲ့...ဖုန်းလာတယ်”

အရိပ် ပန်းဆိုင်...

ရုတ်တရက်ဖြစ်နေ၍ အာရုံကဝေဝေဝါးဝါး မမှတ်မိ။

“ဟာ...လာပြီ...မေမေ...လာပြီ”

သတိရလိုက်သည်နှင့် အိပ်ရာထဲက ဝန်းခနဲထပြီးသား ဖြစ် နေသလို ဖုန်းထားရာ အောက်ထပ်ဆီသို့...အမြန်ပြေးဆင်းလိုက် နို သည်။

www.burmeseclassic.com

ဇောက်လျက်ချထားသော ဖုန်းခွက်ကလေးကို ကမန်းကတစ်
ကိုင်းပြီး...

“ဟဲလို...သိင်္ဂါရပြောနေပါတယ်...”

“အော်...လူကြီးမင်းမှာထားတဲ့ ပန်းအိုးနဲ့ပန်း ရနေပါပြီရှင်”

ကြည်လင်ပြတ်သားသောအသံလေးကို သဲသဲကွဲကွဲမှတ်မိနေ
ခြင်းအတွက်...သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်နေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...မ...”

တမင်...ရည်ညွှန်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်မည်ကို... တစ်ဘက်က
...ရိပ်မိသည်ထင်...တိုးဖွဖွရယ်နေသံကြားရပြီးမှ

“လရိပ်ပြာ...ပါ”

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့...လရိပ်ဖြူဆို...ပိုလိုက်ဖက်မယ်လို့...
ချက်ချင်းတွေးပစ်လိုက်သည်။

ဟုတ်တယ်လေ...ဖြူနုစင်ကြယ်နေသောမျက်နှာလေးက...
ဖြူစင်သောလရိပ်ပင်ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်လား...

“ကျွန်တော်...မကြာခင်အချိန်အတွင်း ရောက်လာပါ့မယ်”

တစ်ဘက်ကဖုန်းချသွားသံ...ကြားမှပင်...အသက်ခွေ
သူ့သတိရလိုက်သလို...အသက်ဝအောင်ရှူပြီးပြုံးလိုက်သည်။

အံ့သြစရာကောင်းသည်က...အသံလေးတစ်ချက် ကြားရုံမျှ
နှင့်ပင်...သူ့ရဲ့ရင်မောစရာများကို မေ့လျော့နည်းပါးစေနိုင်ခြင်းပင်...

ထိုစွမ်းအင်နှင့်ခံစားချက်မျိုးကို...သူ့အတွက် ပထမဆုံး
အကြိမ် ရရှိလိုက်ခြင်းအဖြစ်...ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရင်ခုန်လျက်...

လူနာများရဲ့ ရင်ခုန်နှုန်းကို အမြဲတမ်းနားထောင်ဆုံးဖြတ်ပေး
နေကျ...သူ့ရဲ့ဦးနှောက်များက...သူ့ရဲ့ရင်ခုန်နှုန်းကိုလည်း ကြားနာစစ်
ဆေးဆုံးဖြတ်ပေးနေလျက်...

www.burmeseclassic.com

သူဝယ်လိုသောပန်းအိုးများကို...ကောင်တာပေါ်တွင် အစီအရီတင်ထားလျက်...

တစ်ခုတည်းရှိစဉ်က...လှပတောက်ကြွားခဲ့သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း၊ ပုံစံတူလေးငါးခုတွေ့ရသောအခါ...အနည်းငယ် ခံစားမှုလျော့ပါးသွားသလိုပင်။

ဒါပေမဲ့...ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်ကတော့ရှိနေဆဲ...

ကောင်တာကစာရေးမလေးက သူ့ကိုမှတ်မိစွာ ပြုံးပြနေသည်။

“ခါနဲ့...ဟိုတစ်ခါ ကျွန်တော်နဲ့လူဝယ်တဲ့လူရော လာယူသွားပြီလား...”

အရောင်းစာရေးမလေးက ခေါင်းခါပြပြီး

“ဟင့်အင်း...သူ့ဆီအကြောင်းကြားဖို့မလိုဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ...”

“အော်...ဟုတ်သားဘဲ”

ကောင်းတယ်...လရိပ်ပြာနဲ့...သူ့ ပတ်သက်လိုသလို...နေဝန်းသစ်မှာ...အဲဒီခံစားချက်မရှိတာ...အကောင်းဆုံးပေါ့...

“ကျွန်တော်...မလရိပ်ပြာနဲ့ တွေ့ခွင့်ရမလား”

အရောင်းစာရေးမလေးက...သူ့ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းပြုံးစိစိဖြစ်လာပြီး...

“ကျွန်မ...အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

ထူအမ်းအမ်းမျက်နှာကို...မျက်နှာပူစွာတပ်ဆင်ပြီး သူ့စောင့်နေလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်း...ဝင်လို့ရပါပြီ”

ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ...သူ့ရဲ့ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ဘေးဖယ်ထားရခြင်းအတွက် စိုးစဉ်းမျှ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်မိ။

အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက...ကိုယ့်ခေတ်နှင့်ကိုယ်ဖြစ်နေ၍ ...
အခြားအပိုင်ခံစားချက်မရှိ။

ဒီတစ်ခါတော့...သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကပင် မရိုးသား၍...ဝင်ရ
သည်မှာ...ထူပူပူရှိန်၊ပိန်း၊ပိန်းနှင့်...

ကျဉ်းသော်လည်း ရှင်းလင်းသပ်ရပ်နေသော ရုံးခန်းလေးက...
...သူ့ကိုအေးစက်စက်နှင့် ကြိုဆိုနေသည်။

“အော်...ဦးသိင်္ဂါရနော်”

သူ့ထက်အသက်ငယ်သော အမျိုးသမီးရှေ့မှာ သူ့အဖြစ်က
...မလုံမလဲနှင့် ရပ်နေရသလိုပင်...

“ဟုတ်ပါတယ်...မလရိပ်ပြာကို...ကျေးဇူးတင်စကား
ကိုယ်တိုင်ပြောချင်လို့ပါ”

မလိုအပ်သောကိစ္စကို...လိုအပ်သယောင်ဆောင်ရွက်နေရ
ခြင်းလောက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာ မရှိသော်လည်း...သူ့အတွက်တော့
ထိုင်ခံစားချက်ကိုပင်...လိုလိုလားလားပမ်းဆုပ်နေမိသည်။

“ရပါတယ်...”

လရိပ်ပြာရဲ့တုန့်ပြန်မှုက အားရစရာမကောင်းလှသော်လည်း

...မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့စောင့်ထိန်းမှုအဖြစ်...ကျေနပ်နေမိသည်။

“ဟို...ကြုံတဲ့တစ်နေ့လည်း ကျွန်တော်...ပြန်ကူညီပါ
အယ်”

သူ့စကားကို...ခပ်ကြောင်ကြောင်နှိပ်သွားပြီဟု... နောင်တ
မခိုလိုက်စဉ်...သူ့တွေးထင်မိသလိုပင်...လရိပ်ပြာက ပါးနပ်စွာပြုံး
ဆိုက်ပြီး...

“ရှင်ဆီကအကူအညီယူဖို့...ကျွန်မ ပျားပေးရမလိုဖြစ်နေပြီ”

ရှက်အမ်းအမ်းနှင့်သူ့ရယ်လိုက်ပြီး၊ လရိပ်ပြာဆီက...စိတ်ဆိုး
မိမိတွေ့ရ၍...ရင်ထဲပေါ့သွားသည်။

ဆက်နေချင်သေးသော်လည်း...ဆက်နေလျှင် စကားပြော
အထွမ်းကျင်သော သူ့ရဲ့ဇွတ်ယွင်းမှုကြောင့်...နောက်ဆပ် ရယ်စရာသာ
ဖြစ်လာနိုင်သည်မို့...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး...မလရိပ်ပြာ”

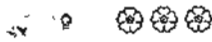
“ဟုတ်ကဲ့...စကားပဲပါပြီ”

အကြိမ်ကြိမ် ဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့သောသူက...ဒီတစ်ကြိမ်...လူ
မာဖြစ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဟုတ်တယ်လေ...ရုံးခန်းထဲကအထွက် သူ့ရဲ့အင်အားတွေက
ရုညနဲ့စွာ...ရင်ခန်းနှုံးမြန်နေခြင်းက ပုံမှန်မဟုတ်...ပြီးတော့...တံတွေး
သီးနေသည်။

သူ့ဆေးခန်းနားမှာ...အပြိုင်ဆေးခန်းတွေလာဖွင့်သဖြင့် ...
ဆေးခန်းဝင်ငွေက သိသိသာသာလျော့သွားသည်။

ဒီကြားထဲ ဆရာဝန်ထက်ပို၍...အစွမ်းထက်သယောင်
တတ်ယောင်ကားပြောနေကြသော ဆေးရောင်းသူများကလည်း...ဆေး
ခန်းနားတွင်အစီအရီ...

ပြိုင်ဘက်ဟု သတ်မှတ်ရလောက်အောင်လည်း...သူ့
အခက်အခဲအချင်းမရှိဟု...ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပင် နှိမ်ချတွေးမိလိုက်သေး
သည်။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးခန်းမှာ သူမပျော်တော့...

လူနာအလာစောင့်နေရခြင်းအတွက်... ယခင်ကဘယ်လိုမှ အတွေးမဝင်မိသော်လည်း... ယခုချိန်တွင်တော့ သူ့အပေါ်ယုံကြည်မှု နည်းသွားကြလေသလား... ဟုပင် စိုးရွံ့စွာတွေးမိနေတတ်သည်။

အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ထိုအကြောင်းပြော မိစဉ်... ထိုသူငယ်ချင်းက... သူလုပ်နေသောပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ခုတွင် ဆရာဝန်လိုနေသဖြင့်... သူ့ကိုလုပ်ရန် တိုက်တွန်းလေသည်။

အထူးကုမဟုတ်သည့် သာမန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်အတွက် ... လခကောင်းကောင်းပေးသဖြင့်... သူ့စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ပြီးတော့... အချိန်ပြည့်မဟုတ်... အချိန်ပိုင်းဖြစ်၍ ဆေးခန်း တစ်ခုလောက်ပင် ထပ်ထိုင်နိုင်သေးသည်။

သူ့စိတ်ဝင်စား၍... အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သော စာရွက်စာ တမ်းအပြည့်အစုံယူကာ... ပိုင်ရှင်နှင့်တွေ့ဆုံရန် လာခဲ့လိုက်သည်။

“ငါ... ပြောပြတော့... ဦးခန့်လူက သဘောကျသွားတယ် ... အလုပ်ကတော့သေချာသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သဘောအရ... ပိုင်ရှင်နဲ့တော့သွားတွေ့လိုက်ဦး... အချိန်တွေ လစာတွေ ထပ်ညှိချင်ရင် ညှိပေါ့”

သူငယ်ချင်း၏ထောက်ခံမှုဖြင့်... “သစ္စာ” အမည်ရှိသော ဆေးရုံသို့... ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူ့အပေက သူ့ရဲ့မငြိမ်မှုအတွက် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် အပြစ်တင်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“အလုပ်တစ်ခုကို တည်တည်မြဲမြဲမှမလုပ်ချင်တာ... ဟို ပြောင်းလိုက်... ဒီပြောင်းလိုက်နဲ့... မင်းကို... အားမရတာ... အဲဒါ ဆွာဘဲ...”

အရင်ကဆိုရင်... ဒီစကားအတွက် ထူးထူးခြားခြားနာမိမည် မဟုတ်။ သူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဦးတည်ပြောခြင်းအဖြစ်... ကျေနပ်စွာခံယူမိမည်ပင်...

ဒီတစ်ခါတော့... သူ့အတူ ဝှက်ကောင်တစ်ယောက်ကို နှင်တွန်းမိချလိုက်သလို... စားလိုက်ရသည်။

ပြန်ပြောရင်လည်း... အခြောက်တိုက်မနာလိုမှုများနေသည် ... အထင်သေးခြင်းပင် ထပ်ရနိုင်သေးသည်မို့... ဘာမှစောဒကမတက်

တော့။

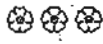
သူ့ကိုယ်သူ... ပြန်ဆန်းစစ်မိစဉ်... နေဝန်းသစ်ကို ယှဉ်ပြိုင်ရန် မိန့်ညှိသွားသလိုပင်။

ဒါပေမဲ့...အလျော့ပေးလို့မဖြစ်၊ ပညာဂုဏ်နှင့်စည်ထင်
သောအသိုင်းအဝိုင်းကြားတွင် ရှိနေသူ...

နေဝန်းသစ်ကရော...မတောက်တခေါက်ဘဲလေး တစ်ခုနှင့်
ငွေကြေးကလွဲပြီး...ဘာရှိသေးလို့လဲ...

သူ့ကိုယ်သူ့အားပေးပြီး...ကားကိုခပ်မှန်မှန် မောင်းလာလိုက်
သည်။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟူသော ဝိသေသကြောင့်...သူ့အတွက်
ဆောင့်ဆိုင်းစရာ...စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာများ မကြုံခဲ့ရ။ တံခါး
အားလုံးအလွယ်တကူဖွင့်ပြီး...သူ့ကိုကြိုနေသည်။

ဒီလောက်အဆင်ပြေနေသောအလုပ်ကို...နှစ်သက်စွာဖြင့်
...လုပ်မည်...ဟု...သံဓိဋ္ဌာန်ချပြီး ဖြစ်နေသည်။

ဆေးရုံပိုင်ရှင်ရဲ့ ရုံးခန်းအဝရောက်သည့်အထိ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်
က မပြောင်းမလဲ နိုင်မာစွာရှိဆဲပင်။

သို့သော်...မှန်တံခါးကိုအဖွင့်...ခမ်းနားထည်ဝါသော ရုံးခန်း
ဆဲက...လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရချိန်တွင်-

“နေဝန်းသစ်”

(သူစင်အလာကို တမင်ဆောင့်နေဟန်ရှိသော နေဝန်းသစ်က...
အံ့ဩနေစော့ထူ့ကို...စီးပိုးကျွမ်းကျင်စွာ...ပြုံး၍ဆီးကြိုနေသည်။

တတ်နိုင်လျှင်မှန်တံခါးကို ချက်ချင်းတွန်းဖွင့်ပြီး ပြန်ထွက်
အွားလိုက်ချင်သည်။

သို့သော်...ဟန်ကိုယ်ဖို့ လိုအပ်သောကြောင့် ပြန်မထွက်ဖြစ်
ဆော့...

www.burmeseclassic.com

“လာပါ...သိဂီရ...အလုပ်အသစ်ဝင်မယ့် ဆရာဝန်အသစ်
က...မင်းဖြစ်နေတာ...စောစောကမှ...ငါသိတယ်”

ခွင့်မတောင်းဘဲ...နေဝန်းသစ်ရှေ့ရှိ ခုံပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

မထူးဆန်းသော မျက်နှာပေးကို...ချက်ချင်းပြောင်းတပ်လိုက်
ပြီး...

“မင်းက...ခိုင်ရှင်လား”

“ဆိုပါတော့...မန်နေဂျင်း အသစ်စက်စက်ပေါ့”

မသိမ်ငယ်လိုက်စမ်းနဲ့...သူဟာ...တစ်ချိန်က မင်းတို့အိမ်
အစေအပါးနော်...

ဒီအချက်နဲ့ပင်...သူ့အားတင်းနိုင်လိုက်သည်။

“ဒီဆေးရုံရဲ့ရှယ်ယာဝင်တွေထဲမှာ...ငါရှယ်ယာ အများဆုံး
လေ...”

ဝန်ခံလိုက်ခြင်းဘဲဖြစ်ဖြစ်...သူကတော့...ကြွားနေသလို
ဟုဘဲ...ခပ်ချဉ်ချဉ်သတ် မှတ်လိုက်သည်။

“မင်းပျော်မှာပါ...တို့ဆေးရုံက...မင်းကို လှိုက်လှိုက်လှေ့
ကြိုဆိုပါတယ်”

သူ...ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်လိုက်ပြီး...

“ဒီဆေးရုံမှာ...မင်းရှိတယ်ဆိုတာ မသိခင်တုန်းကတော့
...ဒီအလုပ်ဝင်မလိုဘဲ...ခုတော့...ငါစိတ်ပြောင်းသွားပြီ...”

သူ့စကားအဆုံး...ထိုင်ခုံနောက်မှီထားသောနေဝန်းသစ်က
...စားပွဲပေါ်သို့...လက်ထောက်ရင်း ကိုယ်ကိုကိုင်ချလိုက်ပြီး

“ဘာလဲ...ငါရှိနေလို့လား”

အရှုံးမပေးသောအပြုံးကို...ပြည့်ပြည့်ဝဝဖန်တီးယူလိုက် ပြီး

“အင်း...မင်းလက်အောက်မှာ...ငါဘယ်တော့မှ အလုပ်မ
လုပ်နိုင်ဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူ့စကားအဆုံး နေဝန်းသစ်က...အားပါးတရ ရယ်လိုက်
သည်။

ဒီရယ်သံက...ကျေနပ်အားရစွာရယ်နေတဲ့ရယ်သံဆိုတာ
သေချာနေသည်။

“ငါက...မင်းကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုပြီး အထင်ကြီးနေ
တာ...လက်စသတ်တော့...မင်းက ကလေးဆန်နေတုန်းက”

အလျော့မပေးနိုင်တာကို ကလေးဆန်တာလိုသတ်မှတ်ရင်...
ဖန်းဆိုးကိစ္စမှာကတည်းက...မင်းလည်းကလေးဆန်ခဲ့တာဘဲ...

ဒါတွေ...သူထည့်မပြောချင်တော့

“မင်းလုပ်လုပ်မလုပ်လုပ်...ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ဒါပေမဲ့...
မင်းမိသားစုအတွက်...ငါဆေးရုံက လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် တောင်း
ပေါ့”

မကြာခင်ကပင် လရိပ်ပြာကို သဘောရိုးနဲ့ ဒီအဓိပ္ပာယ်မျိုး
သူပြောခဲ့သေးသည်။

ခုတော့...ချက်ချင်းသူဝဋ်လည်လေပြီ...

သူ့မိသားစုကို ကျိန်ဆိုလိုက်ခြင်းဟုပင်...နာနာကျင်ကျင်
တွေးမိလိုက်သည်။

နှုတ်မဆက်ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်စဉ်...

နေဝန်းသစ်ရဲ့...စကားတိုင်းက...သူ့ကို...ဆူးချွန်တွေနဲ့
ပစ်ပေါက်နေသလို...ခံရခက်နေသည်။

ဒီကျိန်စာတွေပါနေတဲ့စကားတွေကြောင့်...သူနဲ့ပြန်ဆုံနေ
ရတာဘဲဖြစ်မှာပေါ့။

ဒီဆေးရုံလောင်းရိပ်မှ လွတ်ကင်းသွားတော့မှပင် သူ့အတွက်
အသက်ရှုရန်လေက အလုံအလောက်ရရှိလာသည်...

နေဝန်းသစ်ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေနိုင်သေးသည်ဟူသော
အတွေးဖြင့်...သူ့ခေါင်းကိုမငုံရဲ၊ ပခုံးကိုမလျော့ရဲ...

ခေါင်းမောမော...ရင်ကော့ကော့ဖြင့်သာ...သူထွက်လာခဲ့
သည်(ရှုံးလာခဲ့ခြင်းတော့မဟုတ်)။

“သားရေ...မနက်ကျရင်...မေမေ့ကို...သင်တန်းလိုက်
ပို့ပေးဖို့စောစောထရမယ်နော်...”

စာဖတ်နေသော သူ့အခန်းထဲသို့ မေမေဝင်လာပြီးပြောတော့
...နေ့ခင်းက...သူ့ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြချင်နေမိသည်။

အမြဲတမ်း မေမေရဲ့ယုံကြည်မှုကို ရခဲ့သောသူ့အတွက်
ဆီမှာသာရင်ဖွင့်ချင်နေမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေ...အန်တီသက်တို့အိမ်က... ကားဖုတ်
နေလို့လား”

ခါတိုင်း မေမေ့သူငယ်ချင်း အန်တီသက်ကားနှင့် ဝင်
နေကြဖြစ်၍ မေးလိုက်စဉ်...

“ဟုတ်တယ်...မေမေတို့တောင်...သက်ကိုဝင်ကြိုပေးရ
ဦးမယ်”

အသက်ငါးဆယ်စွန်းခါစ...မေမေသည်...ကျန်းမာရေးဟူ
သော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အားကစားသင်တန်းသို့...တစ်ရက်ခြား
သွားလေ့ရှိသည်။

ဖေဖေ နေကောင်းစဉ်က...ဒီတာဝန်ကိုမညီးမညှုလုပ်ခဲ့ပေး
သော်လည်း...ဖေဖေ့ကျန်းမာရေးမကောင်းချိန်တွင် မေမေ့ကို...ကစား
စေချင်ပုံမရတော့...

ဒါပေမဲ့...မေမေကတော့...ဆက်ကစားမြဲ...
သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖေဖေနဲ့မေမေ...ကြားတွင် အက္ခရာအဝေး
တွေရှိနေသလို ခံစားနေရသည်။

တစ်ခါတလေ...ငေးငေးငူငူကြီးနေတတ်သောဖေဖေ့ကို
မြင်လျှင်...သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

အမြဲတမ်းသွက်လက်တက်ကြွနေသော ဖေဖေစိတ်တွေကို...
မလိုက်နိုင်သောခန္ဓာကိုယ်က...ဆန္ဒတွေကိုရိုက်ချိုးထားသည်။

မေမေ့ကို သင်တန်းပို့ပေးရန် ပျင်းရိလေးတဲ့စွာ...အိမ်ရာမှ

ထဲခွဲရသော်လည်း...သင်တန်းသို့ရောက်သည်နှင့်...ပျင်းရိနေသောစိတ်
များက လန်းဆန်းတက်ကြွသွားရသည်။

“လရိပ်ပြာ”

သူကဲ့သို့ပင်...အိတ်တစ်လုံးကိုကိုင်၍ ကားထဲမှဆင်းလာ
သောလရိပ်ပြာ...

သူ့ခေါ်ခဲကြောင့်...ကားတံခါးကိုပိတ်ရင်း...သူ့ဆီလှမ်း
ကြည့်သည်။

မှတ်မိပါ့မလားဟု...ချက်ချင်းစိုးရိမ်သွားမိသော်လည်း--

“အော်...ကိုသိင်္ဂါရ”

သူ့နှာမည်ကိုပါ တွဲဖက်မှတ်မိနေ၍ ကျေနပ်လွန်းစွာ...

“လာကစားတာလား”

သူ့ကိုရည်ရွယ်ရင်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၍...

“မဟုတ်ဘူး...ကျွန်တော့်မေမေကိုလာပို့တာ...လရိပ်

ပြာရော”

မို့မို့စင်စင်မျက်နှာလေးက...မျက်လုံးပိတ်လုမတတ်--

အားပါးတရပြုံးရင်း...

“မဟုတ်ဘူး...ကျွန်မက...ဆော့ရမှာသိပ်ပျင်းတာ...

မေ့ကိုလာပို့ပေးတာလေ”

သူတို့နှစ်ယောက်စကားပြောနေစဉ်...မေမေက လရိပ်ပြာ

မေ့ကိုနှုတ်ဆက်နေလျက်...

စကားတပြောပြောနှင့် အဝတ်ထည့်ထားသောအိတ်ကို...

အင်ပို့ပေးလိုက်ပြီး...

“အပြန်တစ်ခုခု...စားရအောင်”

သူ့ကမ်းလှမ်းချက်က...အချိန်အနေအထားအရ ကွက်တိပင်

--ဒါ Breakfast စားရသောအချိန်ဖြစ်၍...လရိပ်ပြာ...လက်ခံမည်ဟု

--ပုံသေပင်တွက်ထားလိုက်သေးသည်။

“အင်း...မဆိုးဘူး”

ဒီနံနက်ခင်းကို...ကြည့်နူးစွာဖြတ်သန်းရလိမ့်မည်ဟု...စိတ်

ညှိုးနွမ်းခဲ့ရသော်လည်း...

www.burmeseclassic.com

နံနက်စာကောင်းကောင်းရသော...ဆိုင်လေးတစ်ခုစီသို့ သူ
ကားလေးကရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။
နောက်ကကပ်ပါလာခဲ့သော ကားလေးကိုပင်ပျောက်သွားမှာ
စိုး၍...နောက်ကြည့်မှန်မှ မျက်လုံးများကိုမခွာရဲ...
သူ့ကိုယ်သူ့ရယ်ချင်နေသလို...ထူးခြားသောခံစားချက်အ
တွက်လည်း...နွေးထွေးပေါ့ပါးနေသည်။
ကားကိုသင့်တော်သောနေရာတွင်ရပ်ပြီး လရိပ်ပြာကို စောင့်
နေလိုက်သည်။

“ဒီဆိုင်မှာ...ကျွန်မလည်း...မကြာခဏလာစားဖြစ်
ဇာယံ”
သူ့အနားသို့လျှောက်လာရင်းနှင့် လရိပ်ပြာကပြောသည်။
အကြိုက်ချင်းတူနေသည်ကို တိုက်ဆိုင်မှုအဖြစ်မသတ်မှတ်ဘဲ
ကံကြမ္မာကတံမင်ဖန်တီးပေးမှုဟုပင်...လက်ခံထားလိုက်မိသည်။
မီးခိုးပျော့ပျော့ တီရှပ်ပွပွနှင့် ဆံပင်များကိုညစ်ကလစ်အကြီး
ကြီးနှင့် နောက်တွင်ကပိုကရိုစတင်ထားပုံက ပန်းအိုးဆိုင်လေးတွင်
တွေ့ခဲ့ရသော မျက်နှာထန်ထန်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပုံစံနှင့် ခြားနားလွန်းစွာ...
လူများနေသဖြင့်...လွတ်နေသောနေရာကို ရှာပြီး...ထိုင်
လိုက်ကြသည်။
ထပ်ပြီး ထူးဆန်းနေသည်က...သူ့ကြိုက်သောဆီထမင်းနှင့်
ငါးခြောက်ဆီဆမ်းကိုသာ လရိပ်ပြာကကြိုက်ခြင်းပင်...
နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အကြိုက်ချင်းတူနေတာကြောင့်...သူက
နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်သည်။
လရိပ်ပြာကတော့...သာမန်အသေးအဖွဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုလို
...သဘောထား၍...ရှက်ပြုံးလေးပင်မပြုံး။

“အစ်ကို...အစ်ကိုတို့မှာတဲ့ ဆီထမင်းမရတော့ဘူး...ကုန် သွားပြီ”

စားပွဲထိုးလေးကအကျိုးအကြောင်းလာပြောစဉ်... လရိပ်ပြာက စားချင်တာမစားရသောကလေးငယ်လို...နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြီး အလိုမကျဖြစ်သွားသည်။

“နည်းနည်းဘဲနောက်ကျသွားတယ်...စောစောကတစ်ပွဲ ရှိသေးတယ်...ဟိုဘက်ဝိုင်းကအစ်ကိုကြီး မှာထားလို့”

ကံထူးရှင်ကို...သူ့ရော...လရိပ်ပြာပါ...လှမ်းကြည့် လိုက် စဉ်...

“သူနဲ့ကပ်လျက်ဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်... အမြဲတမ်း...မသန်စင်သည့်အပြုံးကို တင်ထားတတ်သည့်

နေဝန်းသစ် ဖြစ်နေသည်။

“တစ်ခုခု ပြောင်းမှာတာပေါ့!”

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်၍ ဖြေဖျောက်ရန် အခြား အစားအသောက်ကိုမှာရန် စိတ်ကူးလိုက်သော်လည်း...

မကျေမလည်သည်းနေရာသောလရိပ်ပြာရဲ့ ဆန္ဒကို သူဘယ် လိုဖြည့်ပေးရပါ...

“ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ငါးခြောက်ကြော် ပြောင်းမှာပေးပါ”

စားပွဲထိုးလေးကို သူပြောင်းမှာလိုက်စဉ်...သူတို့အခြေအနေ ကိုကြားသိနေသောနေဝန်းသစ်က...ကျေနပ်စွာပြုနေကြောင်းတွေ့ရ

သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားဖြစ်နေ၍ နေရတာ...အနေခက် လှသည်။

မမြင်ချင်ဘဲနဲ့ မြင်နေရသလိုမျိုးပေါ့...

ရွံ့စရာကောင်းသောသတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေသလိုမျိုး သူ ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

သူသာ လူကဲခတ်ည့်သူမဟုတ်သဖြင့်...လရိပ်ပြာရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ...မှတ်မိနေသော အရိပ်တွေရှိနေတာ...မြင်နေရသည်။

“အော်...မှတ်မိတယ်”

အရေးထဲ...လရိပ်ပြာကို ဖော်ရွေလွန်းနေသည်ဟု...အပြစ်တင်နေမိပြန်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့...ကျွန်တော်က နှုတ်သာဆက်လိုက်ရတယ်...မမှတ်မိရင်တော့အရှက်ကွဲပြီလို့ တွေးပူနေမိသေးတယ်”

နေဝန်းသစ်ရဲ့စကားတွေကို Simple မဖြစ်မှန်း သူသိနေသည်။

“မင်းက...မလိုအပ်ဘဲ...စွန့်စားနေတာကိုး”

မဆီမဆိုင် ဝင်၍အပြစ်တင်လိုက်မိသော်လည်း သူ့ကို နေဝန်းသစ်က ငဲ့စောင်း၍ပင်မကြည့်။

လူကြီးလူကောင်းမဝိသလိုက်မိသော သူ့ကိုယ်သူပင် အပြစ်တင်ရတော့သည်။

“ကျွန်မမှာ မဖြစ်ဘူးတဲ့အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ကျွန်မဘယ်မှေ့ပါမလဲ”

နှစ်ယောက်လုံးကို သိမ်းကုံးဝေကြည့်ပြီး လရိပ်ပြာက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့စကားပြောနေကြစဉ်...စားပွဲထိုးလေးက...တစ်ပွဲတည်းသာကျန် သော...ဆီထမင်းပန်းကန်ကို...နေဝန်းသစ်ထိုင်ခဲ့ရာနေရာသို့ သွားပို့ ပေးတာတွေ့လိုက်စဉ်...

“ဒီမှာ...ဒီခိုင်းကိုပို့ပေးပါ”

မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် စကားပြောနေဆဲဖြစ်သော နေဝန်းသစ်က... စားပွဲထိုးကိုလှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုက္ခဘဲ...သူတို့ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရိပ်မြဲကို အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဝင်လာဦးမည်ပေါ့...

နေဝန်းသစ် ဝင်ထိုင်လေမည်လားဟု...စိတ်ပျက်စွာ တွေးမိစဉ်...

နေဝန်းသစ်က လာချပေးသောဆီထမင်းပန်းကန်ကို လရိပ်ပြာရှေ့သို့...အသာချပေးရင်း...

“ကျွန်တော်နဲ့ အကြိုက်ချင်းတူနေတော့...ကျွန်တော်အလျော့ပေးရမှာပေါ့...မလရိပ်ပြာဘဲ...စားလိုက်ပါ...ကျွန်တော်တခြား မှာစားလိုက်ပါမယ်”

နေဝန်းသစ် စေတနာက...သူ့ကိုစော်ကား ရိုက်ချိုးလိုက်သလို
...ခံရခက်လှသည်။

တတ်နိုင်လျှင်...ထိုပန်းကန်ပြားကို...ပေါက်ခွဲပြီး လရိပ်ပြာရဲ့
လက်ကိုဆွဲကာ...နေဝန်းသစ်ရှေ့မှ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်သွားလိုက်ချင်
သည်။

“ဟာ...မဟုတ်တာဘဲ...”

လရိပ်ပြာက...အားနာစွာငြင်းဆိုသည်...သူကမျက်စိရှေ့
တည့်တည့်အဖြစ်အပျက်ကို မမြင်သလို၊ မကြားသလို ပြုနေရသည်။

“စားလိုက်ပါ...ကျွန်တော်...နောက်နေ့မှဘဲ လာစားတော့
မယ်”

ဆက်ရှိနေလျှင်...လရိပ်ပြာဆက်ငြင်းနေမှာ စိုးရိမ်၍လားမသိ
...နေဝန်းသစ်က...လှည့်ပြန်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“နောက်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့...လရိပ်ပြာကို ရည်စူးပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်
မည်။ ဒါပေမဲ့...သူကတော့...ဒီစကားစုကို မကြားချင်ဆုံးဖြစ်နေ
သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းပါပြီ”
ရည်မွန်ပါးနပ်စွာဖြင့် လရိပ်ပြာက ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်စဉ်
...နေဝန်းသစ်က...သူ့ကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

အဓိပ္ပါယ်က...

မင်း မတတ်နိုင်တာကို ငါဖြည့်ဆည်းနိုင်တယ်...ဟူသော...
ခပ်ကြောကြောအကြည့်ပင်...

ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲပြီး...လာချပေးသော ကောက်ညှင်း
ပေါင်း ဖြူဖြူမွှေမှုကိုသာ ဇွန်းနှင့်ထိုးချလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့ဖုန်းလာနေသည်ဟု...မေမေလာခေါ်သဖြင့် ဖေဖေကို Pressure တိုင်းပေးနေခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး...ဖုန်းဆင်းနား ထောင်လိုက်စဉ်...

“ဟဲလို...သီဂီရ...ပြောနေပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူ့ဖုန်းထူးသံအဆုံး...တစ်ဘက်ကရယ်သံကို ကြားလိုက် ရပြီး...

“မင်း...ဘယ်တုန်းက...ဒီလို...ရဲ့ကျိုးတတ်သွားတာ လဲ”

ချက်ချင်းပင် ဦးနှောက်အသိက...နေဝန်းသစ်အသံဖြစ် ကြောင်း မှတ်မိလိုက်သည်။

“အပိုလုပ်မနေနဲ့...ဘာကိစ္စနဲ့မင်း ဖုန်းဆက်တာလဲ”

သူ့စိတ်ထဲမှာ...သူ့အိမ်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်အနေ ဖြင့် ပို၍မမြင်မိ...

“အော်...ငါ့...အမေနားကပ်လာယူလို့ရပြီလားဆိုတာရယ် ...မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တာရယ်ကြောင့်ပါ”

• “သွားစမ်းပါ”

“အေး...မင်းအမေနားကပ် လာမယူသေးလို့ ဖေဖေတောင် ...စောစောကလေးတင် ပြောနေသေးတယ်”

“အော်...အော်...ဒါဆို ငါမနက်ဖြန်လာယူမယ်...ဒါနဲ့ ...မနက်က ကောင်မလေးကို မင်းစိတ်ဝင်စားနေတာလား”

သူ့ကိုစကားပြောလိုခြင်းသည် အာလာပ သလာပမဟုတ်ဖုန်း ...ပို၍သေချာသွားသည်။

“မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ပြောလို့ရမလားကွ...ဆိုင်ချင်ဆိုင်သွားမှာပေါ့... လောင် မလေးက...လှတယ်နော်...ဖူးဖူးစင်စင်လေးကွ”

ကျောင်းတက်စဉ်တုန်းက...ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများ
စုပိလျှင်...မိန်းကလေးတွေရဲ့အလှအကြောင်း ပါးစပ်အရသာခံ ပြောကြ
လျှင်...ကန့်ကွက်သူက...အမြဲ 'သူ' ပင်

အခုလည်းကြားရပြန်ပြီ...

“မင်း...လရိပ်ပြာနဲ့ ဝေးဝေးနေစမ်းပါ...ဟိုက...မျိုးရိုးဝှေ့
အခြင့်တွေ...မင်းလို မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက် မဟုတ်ဘူး”

အရင်ကလို့...နှိမ်နှိမ်ချချ...ဖိနှိပ်ပြောလိုက်စဉ်...နေဝန်း
သစ်ရဲ့အရင်ကလို့ပင်...မျက်နှာနီနီနှင့်အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို...မြင်ရ
ကြားရမည်ဟု ထင်မိသော်လည်း...

“တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝက သိမ်ငယ်စရာမှမဟုတ်တာ...
ငဲ့စရာ...ထောက်ထားစရာမရှိ...ဘဝရဲ့လုပ်ချင်တာ မှန်သမျှကို...
အနှောင်အဖွဲ့လွတ်လွတ်နဲ့တောင် လုပ်နိုင်သေးတယ်...မင်းလို့ဖြူဖပ်ဖြူ
ရော်...ခပ်နွဲ့နွဲ့ကောင်မျိုးအတွက်တော့...အသိုင်းအဝိုင်းလိုမှာပေါ့”

နေဝန်းသစ်ရဲ့ ဝေဖန်မှုကိုကျတော့ သူကခံပြင်းဒေါသဖြစ်စွာ
...သူ့ရဲ့ချွတ်ပွင်းချက်ထဲမှာ...အရာရာကို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ မစဉ်း
စားခြင်းလည်းပါသည်။

သူ့ရဲ့...ဒေါသကို နေဝန်းသစ်ကြားလိုက်ရပြီမို့ ထိချက်ပြင်း
သောစကားများအတွက် အားရစွာရယ်နေသည်။

ဖုန်းချလိုက်သူအရှုံးဟု မပြောဘဲနဲ့သိနေကြ၍...ဖုန်းလည်း
မချဖြစ်...

“ဘယ်လိုလဲ...မင်း...ကောင်မလေးကို တော်တော်ကြွ
နေတယ်ထင်တယ်...မင်းနဲ့ငါက...ဘာဖြစ်လို့ခုချိန်ထိ...ရည်းစားမရ
သေးပါလိမ့်...ဒါပေမဲ့...တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်...ဒီကောင်မလေးကို
ကျတော့...”

“ဟိတ်ကောင်...မင်းပါးစပ်ပိတ်တော့...ငါပြောပြီးသား
လရိပ်ပြာနဲ့ မင်းနဲ့မတန်ဘူး...”

သူ့ဘက်ကဒေါသနှင့်ပြောနေသော်လည်းနေဝန်းသစ်ဘက် က
အရယ်မပျက်...

“တန်တယ် မတန်ဘူးဆိုတာ ကာယကံရှင်က ဆုံးဖြတ်လိမ့်
မယ်...လောလောဆယ်တော့...ငါ...ဒီကောင်မလေးအချစ်ကို ရရှိ
ကြီးစားမယ်ဆိုတာ...မင်းကိုအသိပေးတာ...ဒါပဲနော်...”

ဒါ...အသိပေးတာမဟုတ်ဘူး...နေဝန်းသစ်

www.burmeseclassic.com

စိန်ခေါ်တာ...မဟုတ်လား...

ဖုန်းချလွှားပြီဖြစ်သည့်နေ့ဝန်းသစ်စကားများကြောင့်... သူရပ်
တည်၍မရ...

ယခုပင်...လရိပ်ပြာဆီအပြေးသွားပြီး အချစ်များစွာကို...

သိမ်းဆည်းယူငင်ထားလိုက်ချင်သည်။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော လောဘသည် ကြီးကောင်းသည့်

အရာအဖြစ် ခံယူထားသည်။

သူ့အမေဆီမှသိရသော လရိပ်ပြာရဲ့အခြေအနေများကြောင့်
...သူတစ်ကွက်ပို၍ အားသာနေပြီဟု ကျေနပ်နေမိသည်။

လရိပ်ပြာရဲ့ပညာအရည်အချင်း၊ ကျောင်းချိန်၊ ဆိုင်ထိုင်ချိန်နှင့်
အကျင့်စရိုက်တစ်ချို့ကိုပါ သိခွင့်ရထား၍ သူ့အတွက်ခြေလှမ်းများကို
အနစ်တကျစီစဉ်ရုံသာ...

မနက်ပိုင်းကျောင်းတက်၍ ညနေပိုင်းဆိုင်ထိုင်တတ်သည်ကို
...သိထားသဖြင့်၊ ညနေပိုင်းဆေးခန်းမထိုင်ခင်အချိန်ကို လရိပ်ပြာမ
တွက် ရွေးချယ်ထားလိုက်သည်။

သူ့ကို ခပ်နွဲ့နွဲ့ကောင်ဟု... ပြောခံထားရသည်ကို သိထား
သဖြင့်... မှန်ထဲမှာမြင်နေရသော သူ့ကိုယ်သူပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်မိလိုက်
သည်။

အသားဖြူဖြူနှင့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းပေါ်တွင် ပါဝါမျက်မှန်ကို
အစဉ်တပ်ထားလျက်... ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ ထွားကျိုင်းမှုမျိုးနဲ့
နှိုင်းယှဉ်ရင်တော့... သူ့ကို ပိန်သည်ဟု သတ်မှတ်ရပေမည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ နှာခေါင်းချွန်ချွန်နဲ့ မျက်မှန်လိုက်ဖက်လွန်း
သည်။ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းမစား၍ သူ့နှုတ်ခမ်းက အစဉ်
နီမြန်းလျက်၊ မထူသော်လည်း အပါးကြီးမဟုတ်သည့် သူ့ဆံပင်များက
... ပျော့ပျောင်းစွာ... ဘေးခွဲခွဲထားသည့်ကြားက၊ ခဏခဏ နဖူးပေါ်
ဝဲကျတတ်သေးသည်။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်... ကြည့်ကောင်းသောအသွင်ကို ပိုင်ဆိုင်ထား
သူအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်နေသည်။

နီမောင်းသော (နေလောင်၍လား၊ ဖြစ်သလိုနေ၍လားမသိ)
အသားအရေ၊ ကျစ်လစ်ထွားကျိုင်းလွန်းသော ခန္ဓာကိုယ်၊ ထူကြမ်း
သော ဆံပင်၊ ညိုညစ်နေသော နှုတ်ခမ်းနှင့် စင်ကြယ်ခြင်းမရှိသော

မျက်ဝန်းအစုံကို ပိုင်ဆိုင်သည့် နေဝန်းသစ်နှင့် နှိုင်းစာလျှင်...

သူက... အသာကြီးသာနေသည်။

လရိပ်ပြာဆီသွားရန် အကြောင်းပြချက်ကို သူ့အမေဆီက
တောင်းယူပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အလွယ်တကူခွင့်တောင်းပြီး... လရိပ်ပြာရှိရာ ရုံးခန်းထဲသို့
ဝင်ခွင့်ရလိုက်သည်။

“စောစောကတင်... အန်တီဆီက ဖုန်းလာတယ်”

ကြို၍... ဖုံးဆက်ပေးထားသော မေမေကျေးဇူးကြောင့်...
သူ့အနေရမခက်တော့ပေ။

“ထိုင်လေ... ကိုသိင်္ဂါရ”

လရိပ်ညွှန်ပြသောခုံပေါ်သို့... သူထိုင်လိုက်စဉ် အရင်ကနဲ့မတူ
သော ရုံးခန်းအပြင်အစဉ်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဟာ... ပန်းတွေဘဲ”

တစ်ခန်းလုံးပန်းရနံ့များက မွှေးမြစွာ...

ယခင်က... ပန်းအိုးလှလှလေးတွေသာရှိနေသော ရုံးခန်းလေး
ထဲတွင်... ယခုပန်းအစစ်များကလှပစွာ စိုက်ထိုးထားလျက်...

အင်းလေ...ပန်းနဲ့ပန်းအိုး၊ ဒါမှလည်း ပန်းရတော့မှာပေါ့...

“ဟောဒီမှာ...မေမေပေးခိုင်းလိုက်တဲ့ ပစ္စည်း”

စိန်အရောင်းအဝယ်လုပ်သော သူ့အမေထံတွင် စိန်လော့ကတ်
မှာထား၍...ပို့ပေးရခြင်းပင်။

“ဈေးနဲ့ ပစ္စည်းအရည်အသွေးကိုတော့ မေမေတို့ပြောပြီးပြီ
ပြောတယ်”

သူတကယ်နားမလည်၍ မေမေက...ဘာကိုမှ မမှာလိုက်

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်မလည်း...အဲဒါတွေ...နားမလည်
ပါဘူး”

သူနဲ့လရိပ်ပြာကြားရှိ စားပွဲခုံပေါ်တွင် ပန်းအိုးတစ်အိုး...
ရှည်မျောမျောနှင့် ဝါးဆစ်ဘူးလေးနဲ့ပင် တူလှသေးသည်။ ထိုဝါးဆစ်
ဘူးလေးထဲမှာ Tulip ပန်းတစ်ပွင့်တည်းထိုးစိုက်လျက်...

အစစ်လား...အတုလား မသိရအောင်ပင် ဖြူဆွတ်ကြားဝင့်
စွာ...

သူနူးညံ့စွာ ကိုင်ကြည့်မိစဉ်

“ပန်းကအစစ်...ကိုသိင်္ဂါရရဲ့”

“အော်...”

မြန်မာပြည်မှာတွေ့ရခဲသော Tulip ပန်းအစစ်ကို...လရိပ်ပြာ
က နှစ်သက်သည်ဆိုတော့...

သူခေါင်းခဲသွားသည်။

“လရိပ်ပြာရဲ့ရုံးခန်းထဲမှာ ဒီတစ်ခေါက်တော်တော်ပြောင်းလဲ
နေတာဘဲ...ပန်းအစစ်တွေနဲ့ ပန်းထိုးထားပါလား”

လရိပ်ပြာက ညင်းသွဲ့သွဲ့နဲ့ ရှက်စနိုးရယ်နေပြီး...

“လက်ဆောင်ရထားတာတွေပါ ကိုသိင်္ဂါရရဲ့...”

“လက်ဆောင်...”

ဘုရားရေ...ဒီလောက်များတဲ့ပန်းတွေအားလုံးက လက်
ဆောင်ရတာတွေတဲ့လား...

“အားလုံးလား”

မယုံနိုင်စွာမေးလိုက်စဉ်

“ဟုတ်တယ်...တစ်နေ့တစ်မျိုးနဲ့...တစ်ခါလာပို့ရင်
လည်းများလွန်းလို့...ပန်းအိုးထိုးထားရတာ...ဒီ Tulip ကတော့ တင်
စည်းတည်း...ဒီနေ့မနက်မှရတာလေ...”

သူ...စိုးရိမ်စွာရင်ခုန်လာပြီ

“ဘယ်သူပေးတာလဲ လရိပ်ပြာ”

မေးသင့်မမေးသင့်ကို မစဉ်းစားမိတော့ဘဲ...ထစ်ထစ်ခွာခွာ
လိုက်မိစဉ်...

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး...ကျွန်မနာမည်နဲ့ ဆိုင်ကိုလာပို့ပေး
နေတာဘဲ...”

အမျိုးသမီးတွေ စိတ်ဝင်စားတာ ဒီလိုလျှို့ဝှက်သိမ်မွေ့တဲ့
နည်းတွေကိုလား...

သူနဲ့တိုက်ရိုက်တွေ့ဆုံမှုထက် ထိုနည်းက...ပိုပြီး လရိပ်ပြာ
ကို ဖမ်းစားနိုင်သည်ထင်။

ပန်းအကြောင်းပြောနေသည့်လရိပ်ပြာ မျက်နှာက...နည်း
ကျေနပ်စွာ...

“လရိပ်ပြာက ပန်းကြိုက်တတ်လို့လား”

နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့သွားကြီးကြီးနှစ်ချောင်း ပေါ်ရုံသာပြောပြီး
“ကိုသိင်္ဂါရရဲ့...အမှန်ပြောရရင်...ပန်းကို ကျွန်မမကြိုက်တတ်ပါဘူး
...ဒါပေမဲ့...ဒီလိုနေရတာကို ကျေနပ်နေတာတော့ အမှန်ဘဲ”

သူနဲ့ရိနှိုင်းလျှော့ ပြုံးနေရသော်လည်း...ရင်ထဲမှာ တစ်ခု
ခုကို...မကျေမနပ် ခိုးလုခိုးလုဖြစ်နေလျက်...

“လရိပ်ပြာ...အချိန်ရရင်...ကျွန်တော်နဲ့တစ်ခုခု လိုက်
သောက်ပါလား”

သူ့အတွက်အခြေအနေကို...သူ့ဘာသာသူ ဖန်တီးရန် ကြိုး
စားလိုက်စဉ်...

“အခုလား...”

“ဆိုပါတော့...”

အားနာသည့်အပြုံးကို မြင်လိုက်ရကတည်းက သူ့ဆန္ဒပြည့်
တော့မယ်မဟုတ်ဟု...ထင်လိုက်မိသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင်...

“ခဏကြာရင်...ပန်းအိုးလာသွင်းမယ့် ဖေါက်သည်တစ်
ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာရှိတယ်...ကိုသိင်္ဂါရ...”

ဒီထက်ပိုပြီး တောင်းဆိုလျှင် ကြောင်ရွှန်းသည်ဟူသော
ဘွဲ့ထူးအပြင် လူမှုရေးမပါးနပ်ဟူသော သတ်မှတ်ချက်ပါ ရနိုင်သေး
သည်မို့...

“ဒါဆိုလည်း...နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့ လရိပ်ပြာ”
လရိပ်ပြာက ကျေကျေနပ်နပ်ပင် ခေါင်းညိတ်ဖြပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့...ပစ္စည်းလာပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ
နော်...”

အစရဲ့ အဆုံးစကားကို ပြောလာပြီဖြစ်၍...သူပြန်ရတော့မည်
ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

“ရပါတယ်...လရိပ်ပြာ...ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

လောကမှာ ဘယ်လောက်ရာထူးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေ၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဘယ်လောက်ယုံကြည်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်
လောက်သတ္တိကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေ သူတို့ချစ်သောသူရှေ့တွင်
စိုးရိမ်မှု တကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားရဖူးဘူးဟုဆိုလျှင်...သူယုံကြည်မည်
မဟုတ်ပေ။

သူ့အမေက လှည်းတန်းဈေးလိုက်ပို့ခိုင်း၍ လှည်းတန်းဈေး
ရှေ့တွင်ကားကိုရပ်ထားပြီး...မေမေ့နောက်ကခြင်းတောင်းကိုင်၍ လိုက်
ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်အကူဒေါ်ကြီးက... အိမ်မှာလုပ်စရာများရှိနေ၍မလိုက်နိုင်။
ထို့ကြောင့် သူ့အမေအတွက်...သူက အိမ်အကူဖြစ်သွားရပြန်သည်။

ခြင်းတောင်းထံသို့ မေမေဝယ်သမျှကို ထည့်၍သယ်နေရင်း
နှင့်ပင် ကြည်နူးစရာအတွေးက ဖျတ်ခနဲဝင်လာသေးသည်။

လရိပ်ပြာက...သူ့အိမ်သူအဖြစ် ဈေးဝယ်လို့...သူက...
လရိပ်ပြာနောက်က...နီးစိတ်တိုင်းကျ...ခြင်းတောင်းလေး လိုက်ဆွဲ
ပေးလို့...

www.burmeseclassic.com

ပြုံးစေနှင့်ကြည်နူးနေခိုက်...သူ့အကြည့်များက ပန်းဆိုင်နဲ့
ပန်းများကို ရောက်သွားသည်။

အဝါရောင်နှင်းဆီဖူးငုံလေးများက စီရီကြွရွလျက်...

“မေမေ...ပန်းတွေကလှလိုက်တာ”

“ဟာ...ပန်းဆိုမှ...ဘုရားပန်းဝယ်ရဦးမယ်သားရဲ့...

ဘုရားပန်းဝယ်ပြီးရင်တော့...အားလုံးစုံပါပြီ”

မေမေ့အတူ ပန်းဆိုင်ရှေ့ရောက်သွားပြီး မေမေက ဂန္ဓာစင်
ပန်းအဖြူအပွင့်ကြီးကြီးများကို ရွေးချယ်နေသည်။

သူကတော့...အဝါရောင်နှင်းဆီဖူးများကိုသာ နှစ်သက်
သဘောကျစွာဖြင့်...

နှစ်သက်စွာကြည့်နေရာမှ...သူ့စိတ်ကူးများက ပို၍လှပလာ
ပြီး...

“အဲဒီနှင်းဆီဖူးလေးတွေ အပွင့်သုံးဆယ်လောက်...အင်း-
အစည်းလှအောင်ပန်းအရေအတွက် ကြည့်ထည့်ပေးပါ”

“အိမ်အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

သူ့ကိုနားလည်ပေးနိုင်ဆုံးမေမေက စလိုက်စဉ်...သူလည်း

ကလေးတစ်ယောက်လို...ရှက်သွားမိပြီး...

“အိမ်အတွက်က မေမေဝယ်နေတာဘဲ”

“အေးပါ...အေးပါ”

မေမေ့ကို ဈေးမှအိမ်ပြန်ပို့ပြီးသည်နှင့်...လရိပ်ပြာရှိရာသို့

...ပန်းစည်းနှင့်အတူ...

သူ့အရင်က...ပန်းပေးရင်းချဉ်းကပ်သော အမျိုးသားများကို

ကြည့်မရ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အားမကိုး...ပန်းအကူအညီကို ယူသူများ
အဖြစ် ရှုတ်ချခဲ့ဖူးသည်။

ယခုတော့...သူ့ကိုယ်တိုင်ဝင်၍လည်လို့...

ဆေးခန်းပိတ်ရက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက်... သူ့ရဲ့ညနေခင်းတစ်ခု

လုံးကို လရိပ်ပြာအတွက် သီးသန့်ဖယ်လို့...

ရုပ်အင်္ကျီအဖြူလက်တို၊ ပုဆိုးအပြာကွက်စိတ်နှင့် ပန်းစည်း
တစ်စည်းကို ကိုင်ထားသောအမျိုးသားတစ်ယောက်သည် ညနေခင်း

ရဲ့ အလှပဆုံးအဆင်တန်ဆာ တစ်ခုအဖြစ် ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ...

ရုံးခန်းထဲအဝင်...

ကြိုတင်မသိထားသဖြင့်...အံ့ဩသွားသောမျက်နှာ...ပြီး

တော့ သူ့လက်ထဲကပန်းစည်းကြောင့်...ရှက်ယောင်ယောင်ပြုံးသွား
သောနှုတ်ခမ်း၊ ပြီးတော့အရွယ်နှင့်မလိုက်စွာ...လူကြီးတစ်ယောက်
အသွင်ပုံသဏ္ဍာန်ကို မသပ်မရပ်ပမ်းလို့...

“အော်...ကိုသိင်္ဂါရ”

သူ့စိတ်ရင်းအတိုင်းပြောရမည်ဆိုလျှင်...သူ့ကိုဆရာ...

ဒါမှမဟုတ် ဒေါက်တာဟူသော...ဂုဏ်ပုဒ်ကို လရိပ်ပြာခေါ်စေချင်
လှသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုခေါ်ပြန်ရင်လည်း...တံတိုင်းတစ်ခုလိုဖြစ်နေ
ဦးမယ်ဟူသော နှစ်ဖက်ခွအတွေးဖြင့်...သူ မတောင်းတပြန်တော့။

လူကြီးရှက်တော့ရယ်တယ်ဟူသော ဆိုရိုးကို သူလိုက်နာနေမိ
သည်။

“ဒီမှာ...လရိပ်ပြာအတွက်”

သူကမ်းပေးသော နှင်းဆီပွင့်လေးများတွင် ဆူးမရှိအောင်...

သူကရစိုက်ကြည့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

“လှလိုက်တာ...ဒါပေမဲ့...”

ဒါပေမဲ့သည် အမြဲတမ်း ရှေ့စကားနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်အနက်
ကိုသာ...ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်သည့်ဖြစ်၍...စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သွားစဉ်...

လရိပ်ပြာ၏အကြည့်များက...ပန်းအိုးလေးဆီကြည့်စမ်း...

ဖွန်ထူရှက်ရွံ့နေသော...သူ့အဖြစ်က လရိပ်ပြာရှေ့ရှိ၊ ပန်းအပြည့်ထိုး
ထားသောပန်းအိုးကိုမတွေ့မီ...

ဘာပန်းလဲလို့...သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်အဖြေမသိ...

သေချာတာကတော့ မြန်မာပြည်မှာ အလွန်ကိုရှားပါးသော

ဒါမှမဟုတ် မရှိနိုင်သော ပန်းမျိုးပင်...

လန်းဆန်းဆဲဖြစ်၍...ထုတ်ပစ်ရမှာကို လရိပ်ပြာ နှမြောနေမှာ

ပေါ့...

နားလည်သဘောပေါက်စွာဖြင့် သိမ်ငယ်သလိုလို ခံစားလိုက်

ရသည်။

“ဒီပန်းတွေကလည်း...မနက်ကမှ ထိုးထားတာဆိုတော့”

“ပန်းအိုးထဲထည့်ထားမှမဟုတ်ပါဘူး...လရိပ်ပြာကိုပေး

တာဘဲ...ကြိုက်သလိုလုပ်ပေါ့...”

သူ့အသံကဝမ်းနည်းစွာပင် တုန်ယင်သွားသလားမသိ။
လရိပ်ပြာက...ချက်ချင်းပင် အကြံတစ်ချက်ရလိုက်ဟန်
ဖြင့်...လွတ်နေသော ဖုန်းအိုးတစ်အိုးကို ထယူလိုက်ပြီး၊ သူပေးသော
နှင်းဆီဖုန်းများကို လှပသေသပ်စွာထည့်လိုက်သည်။

ဖုန်းအိုးအနက်ရောင်လေးထောင့်စပ်စပ်အိုးလေးဖြစ်၍... သူ
ဖုန်းများနှင့်လိုက်ဖက်စွာ...

ပြီးတော့ ဖုန်းအိုးကို...လရိပ်ပြာက စားပွဲပေါ်မှာပင် နေရာချ
ထားလိုက်၍...လရိပ်ပြာရဲ့စားပွဲပေါ်တွင် ဖုန်းအိုးနှစ်အိုးက အလှူနှစ်ခု
ဖြင့်...

သူ့ကြည်နူးစွာကြည့်နေစဉ်...

“ကလင်...ကလင်...ကလင်...”

လရိပ်ပြာရဲ့စားပွဲပေါ်ရှိ ဖုန်းကရုတ်တရက်မြည်လာသဖြင့်
...သူ့ကြည်နူးမှုများက ကစင့်ကလျားဖြစ်သွားသည်။

လရိပ်ပြာက ဖုန်းကောက်ကိုင်းပြီးဖြေနေသည်။

“ဟဲလို...အရိပ်...ဖုန်းအိုးနဲ့ ဖုန်းဆိုင်က...ပြောနေပါ
တယ်ရှင်”

“အော်...ဟုတ်ကဲ့...ရှိပါတယ်...ခဏလေးနော်”

လရိပ်ပြာကတစ်ဆင့် အရောင်းစာရေးတစ်ယောက်ယောက်ကို
ခေါ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း...

“ကိုသိင်္ဂါရ...ဖုန်း”

စကားပြောခွက်ကို လက်နှင့်ပိတ်ပြီး လှမ်းပြောသဖြင့်...သူ
အံ့ဩသွားသည်။

သူ့ဖုန်းက...ဘယ်လိုဖြစ်လို့...ဒီဆိုင်ကိုရှောက်လာရ
တာလဲ...ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို...သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်မသိသေး...

သူ့မေမေများလား...

ကမ်းပေးလာသော ဖုန်းကိုယူပြီး

“ဟဲလို...”

တစ်ဖက်ကဘာမှပြောသံမကြားရဘဲ...ရယ်သံကိုသာ
ကြားလိုက်ရသည်။

သေချာသည်။

ဒီလိုပုံစံနှင့် လူ့ဘယ်နှစ်ယောက်ရယ်တတ်မှာလဲ...

ရယ်သံက...သရော်လှောင်ပြောင်သံ အပြည့်နဲ့လေ...
“နေဝန်းသစ်”

“ဟာ...မင်းက...ငါ့အသံမှတ်မိသားဘဲ”

“လုပ်မနေနဲ့...ဘာကိစ္စလဲပြော”

လရိပ်ပြာက...လေသံပြောင်းသွားသောသူ့ကို ဂရုမစိုက်ချင်
ဟန်ဆောင်၍...တစ်ခုခုငုံ့ရေးနေသော်လည်း...နားစွင့်ထားဟန်...

“ဘယ်လိုလဲ...မင်းအခြေအနေက တိုးတက်မှုရှိရဲ့လား”

“ဘာကိုလည်း...မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး”

ရယ်နေပြန်သည်မို့...သူ့စိတ်ပိုတိုလာသည်။

“ဟိတ်ကောင်...မင်းအားနေပေမဲ့...ငါမအားဘူး”

“အေးကွ...မင်းကဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဆေးခန်း ဒါမှမဟုတ်
ဆေးရုံမှာဆိုရင်တော့...ဒီစကားကို ငါယုံမှာကွ... ဒါပေမဲ့ အခု...
မင်းက ယန်းဆိုင်မှာဆိုတော့...”

“မင်းကသူခိုးလို...ငါ့နောက်က...လိုက်ကြည့်နေ တာ
လား”

“မင်း...လူနာတွေကိုလည်း ဒီလိုဘဲ ဆက်ဆံတာဘဲလား
သိင်ီရ”

သူ့ဘက်က ဒေါနှင့်မာန်နှင့်ပြောနေသော်လည်း နေဝန်းသစ်က
သူ့ကို တမင်ထိုးဆွနေသည့်နှယ် ခပ်အေးအေးပင်...

“ဘယ်လိုလဲ...မင်းပေးတဲ့ပန်းကို လရိပ်ပြာကြိုက်ရဲ့လား”

နှစ်ကိုယ်ကြားပြောနေသောဖုန်းကိုပင်...လရိပ်ပြာကြား
ခေါင်းငုံ့စာရေး
ဆဲ...

လရိပ်ပြာရှေ့မှာဖြစ်၍ မလုံမလဲနှင့်သူမဖြေဖြစ်

“မင်းကွာ...မိန်းမတွေက ရှားပါးပစ္စည်းမှတန်ဖိုးထားတာကွ
ဘယ်နှယ် နှင်းဆီပန်းဝယ်ပေးရတယ်လို့...လရိပ်ပြာရုံးခန်းထဲမှာ
ပန်းတွေတွေ့လား...အဲဒါ...ဒီကပန်းတွေမဟုတ်ဘူး...စင်္ကာပူ
ပန်းတွေ...နှင်းဆီထက်တော့သာတယ်နော်...”

သူ...သံသယဖြစ်နေသလိုပင်...အဖြစ်မှန်က သူ့ကို...
အောင်ပြောင်လျက်...

www.burmeseclassic.com

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်...လရိပ်ပြာရင်ထဲမှာ... ငါပို့ပေးလိုက်တဲ့ ဖုန်းတွေ ရောက်နေမှာသေချာတယ်...”

“တောက်”

အကျယ်ကြီးတောက်ခေါက်ခိုလိုက်သဖြင့် လရိပ်ပြာလန့်သွား ပြီးမော့ကြည့်လေသည်။

“မင်းနဲ့ငါ ဖုန်းမပြောချင်ဘူး နေဝန်းသစ်...ဒါပဲ”

ဖုန်းကိုအနိုင်ပိုင်းပြီးချလိုက်ပေမဲ့...သူ့ရင်ထဲက...ရှုံးနေ သလို ခံစားနေရသည်။

“ဘယ်သူလဲ...သူငယ်ချင်းလား”

သူ့ရော့ရဲရဲပြုံးရင်း

“မဟုတ်ဘူး...ကျွန်တော်နဲ့မတည့်တဲ့လူတစ်ယောက်... ကျွန်တော်ဒီဆိုင်ထဲဝင်သွားတာတွေ့လို့...ဖုန်းဆက်ပြီးရိုနေတာ...”

“အော်...ဒီအရွယ်တွေမှာလဲ ဒါမျိုးရှိတာဘဲနော်”

သူ နှစ်ထပ်ဆင့်လှောင်ခံလိုက်ရပြန်သည်။

လရိပ်ပြာပင်မက...စားပွဲပေါ်ရှိ နေဝန်းသစ်ရဲ့ဖုန်းများကထင်

ကြွားဟန်ဝင့်ပြီး...သူ့ကိုပြုံးပြနေသည်ပမာ...

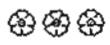
သွေးပျက်စပြုနေသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဆက်ရပ်တည် ချိ မရတော့...

“ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

သူ့ကိုနေပါဦးဟု မတားမြစ်သလို၊ နောက်လာလည်ပါဦးဟု လည်း ကြိုဆိုခြင်းမခံရ။

နွေးကွေးလေးမြင့်စွာ...ထွက်လာခဲ့စဉ်...သူ့ရင်ထဲက... ယခုမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တည်ခွင့်ရခဲ့သော အချစ်များကို...လက် လွတ်မခံရဲစွာ...တုန်လှုပ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သူ့အဖေ၏ဆန္ဒအရ သူ့အဖေ၏အသက်(၆၀)ပြည့်မွေးနေ့ထိ ခြံထဲမှာပင် ကျင်းပရန်စီစဉ်ခဲ့သည်။

အရင်ကထက်ပို၍ လန်းဆန်းတက်ကြွလာသော ဖေဖေက Wheel Chair ဖြင့်ကိုယ်တိုင် ဧည့်ခံခဲ့သည်။

အလုပ်မှအနားယူပြီးကတည်းက မဆုံဖြစ်ခဲ့သော မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဖေဖေကစကားလက်ဆုံကျ၍မဆုံး...

ဖေဖေဖိတ်ကြားခဲ့သော ဧည့်သည်ထဲတွင် သူ့အမုန်းဆုံးလူက ...မထင်မှတ်ဘဲပါဝင်နေကြောင်း နောက်မှ သိရလေသည်။

ခြံထဲဝင်လာသော အရပ်ရှည်ရှည်မားမားနှင့် နေဝန်းသစ်သည် ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို ရှိုးတိုးရှန်တန်နှင့် အားနာနေသောပုံစံမျိုး နှင့်မဟုတ်။ ဝေးကွာနေသော မိမိအိမ်ကို ပြန်လာခဲ့သော အိမ်သားတစ် ယောက်နယ်...အရာရာကိုသိကျွမ်းရင်းနှီးနေသည့်ပုံဖြင့် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

နေဝန်းသစ်ဝင်လာသည်ကို သူ့ရော...သူ့အမေကတစ်ပြိုင် တည်းမြင်လိုက်ကြပြီး...သူ့အမေက...သူ့ကို...အားပေးသလို လှမ်း ကြည့်တာတွေ့လိုက်ရသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်ဟန်မပေါ်သော နေဝန်းသစ်ကတော့ ...ဖေဖေကိုလိုက်ရှာပြီး...ဖေဖေရှိသောနေရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားလေသည်။

မွေးနေ့လက်ဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော ဘူးတစ်ဘူးကို လှမ်းပေး ပြီး...တစ်ခုခုပြောနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

လက်ဆောင်ပေးခြင်းသီးခံပါ...ဆိုတဲ့ ဖိတ်စာထဲကစာ သားကို...နေဝန်းသစ်မမြင်ဘဲနေမည်မဟုတ်။ မြင်ရက်နှင့် တမင်ပေး ခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

ဖေဖေက ငုံ့ကိုင်းပေးသော နေဝန်းသစ်၏ကျောကို ရင်းနှီးနှစ်လိုစွာပုတ်ပြီး စကားတွေပြောနေသည်။

ပြီးတော့...ဖေဖေရဲ့လှည်းကို နေဝန်းသစ်ကတွန်းပေးပြီး လှလွတ်နေသော ဝိုင်းတစ်ခုဆီ လျှောက်သွားကြကြောင်း တွေ့ရသည်။

နေဝန်းသစ်ကိုနေရာချပြီး ဖေဖေနဲ့ နေဝန်းသစ်စကားလက်ဆုံ ကျလျက်...

ဖေဖေကို အားမလိုအားမရနှင့် သူ့စိတ်ထဲနားမလည်ချင်စွာ... သူ့အတွက် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်အဖြစ် မွေးဖွားပေးခဲ့သော နေဝန်းသစ်ကိုမှ...ဖေဖေ...မျက်နှာသာပိုပေးနေသည်။

“သားရေ...လရိပ်ပြာတို့ သားအမိလာပြီ”

သူ့အနားရှောက်လာပြီး မေမေပြောမှ...မကျေနပ်ချင်သော အတွေးတွေ...လွင့်စင်ထွက်ပြေးသွားသည်။

မျက်လုံးများကလည်း...မေမေညွှန်ပြရာတွင် လျှောက်လှမ်းလာနေသော လရိပ်ပြာဆီမှာ ကပ်ငြိလျက်...

အပြာရင့်ရင့်ဖိုးသားပျော့ပျော့ဂါဝန်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး...

ဆံပင်များက မျက်နှာဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပျော့အိသွယ်ကျ လျက်...

“သွားကြိုလိုက်လေ...”

မင်သက်ငေးမောနေသောသူ့ကို မေမေကသတိပေးတော့မှ သူ့ခြေလှမ်းများကို လှုပ်ရှားဖို့သတိရလိုက်လေသည်။

“လာ...လာ...လရိပ်ပြာ...”

“ကိုသိင်္ဂါရ ဖေဖေရော”

မွေးနေ့ရှင်ကိုအရင်မေးရသည့် ထုံးစံအတိုင်း မေးလိုက်သဖြင့်...

“ရှိုက်ယ်...မေမေသွားခေါ်နေတယ်...လာလေ...”

ကျွန်တော်နေရာချပေးမယ်”

လရိပ်ပြာတို့သားအမိကို...လူရှင်းသော ဝိုင်းလွတ်တစ်ခုဆီ သို့ ခေါ်သွားပြီး နေရာချလိုက်သည်။

အစားအသောက်က ဘူဖေးစနစ်ဖြစ်၍

“လာလေ...လရိပ်ပြာ...စားစရာသွားယူရအောင်”

“အင်း...မေမေ...ဘာစားမလဲ...သမီးယူပေးခဲ့မယ် လေ”

“အေးအေး...အဆီများတာနဲ့အစပ်များတာက လွဲရင်...
ပြီးနော...သမီးရယ်”

လရိပ်ပြာနဲ့သူ...အစားအသောက်များထားရာနေရာသို့
ထွက်လာစဉ်...

သွားပြီ...

ရောက်နေတာကြာပြီး...အခုမှအစားအသောက်လာထထူ
ရလားဟု...အပြစ်တင်ချင်စရာကောင်းအောင်...နေဝန်းသစ်က...သူ
တို့ရှေ့တွင်နေရာယူလျက်...

ပြီးတော့...နေဝန်းသစ်က...သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်
သည်နှင့်...

“အော်...လရိပ်ပြာလည်းလာတာကိုး”

လရိပ်ပြာကလည်း ချက်ချင်းမှတ်မိသွားပြီး

“အင်း...ကို...”

လရိပ်ပြာက နာမည်မသိထား၍ နှုတ်ဆက်ရန် တွန့်သွားစဉ်

“ကျွန်တော် နေဝန်းသစ်ပါ...”

နှုတ်သွက်စွာဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ့ခိတ်ဆက်ပြီး လရိပ်ပြာအတွက်
ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ယူပေးနေသည်။

သူ့ရဲ့မကျေမနပ်မျက်နှာကို နေဝန်းသစ်က ရယ်စရာကောင်း
သော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်ပုံမျိုးဖြင့်ကြည့်ပြီး...

“သိင်္ဂါရ...မင်းအတွက် အလုပ်နေရာကို ငါဘယ်သူမှ
မရွေးရသေးဘူး...တကယ်လို့ စိတ်ဝင်စားရင်ပြန်လာခဲ့ပါ...ပြီးတော့
ဦးလေးကြီးကလည်း...မင်းအတွက် ဒီအလုပ်ကို သဘောကျနေ
တယ်”

သူ့ကိုဝင်ချိုးနေသလို ခံစားလိုက်ရပြီး

“ငါ...ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး နေဝန်းသစ်”

“အေးပါ...ငါကလည်း စိတ်ဝင်စားမှပြောတာပါ၊ အတင်း
အကျပ်မတောင်းဆိုပါဘူး”

သူ့ပခုံးကို ရင်းနှီးစွာ (သူကတော့ စီးပွားစွာဟုထင်သည်) ပုတ်
ပြီး...နေဝန်းသစ်ထွက်သွားစဉ်

“အော်...ကိုနေဝန်းသစ် ဆိုင်ဘက်လည်း လာခဲ့ပါဦးနော်”

မလိုအပ်ဘဲဖိတ်မနှုတ်ပြုလိုက်သည့် လရိပ်ပြာ၏ စကားအဆုံး
“ကျွန်တော် နေ့တိုင်းရောက်ပါတယ်...လရိပ်ပြာ၊ မသိလို့ပါ”
ဝန်းနှစ်ဘက်ကို ဟန်ပါပါတွန့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတစ်ဘက်တည်း
တွန့်ပြုံးပြီး ပြောသွားခြင်းဖြစ်သည်။

နေဝန်းသစ်ရဲ့စကားကို သူ့ကသာနားလည်ပြီး လရိပ်ပြာကနား
မလည်။

ကြည်လင်သော မျက်လုံးများက နားမလည်စွာဝိုင်းစက်စက်
ဖြစ်သွားပြီး...ဘာမှဆက်မပြောတော့။

“လာ...လရိပ်ပြာ၊ လရိပ်ပြာကို သတိပေးထားရဦးမယ်၊ ဒီကောင်
ကို အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ အရင်က ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်ခဲ့
တဲ့လူ...လရိပ်ပြာရဲ့ အခုမှ ဘယ်လိုကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးသမား
ဖြစ်နေလဲမသိပါဘူး”

သူ့ကိုယ်သူ ယောက်ျားမပီသသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် စိတ်
မကောင်းစွာ သတ်မှတ်လိုက်ရသော်လည်း ပိုင်ဆိုင်ရယူလိုသော အချွန်
အတွက်တော့ တရားပါသည်။

“ဟုတ်လား...ဒါဆိုရင် ပိုအထင်ကြီးရမှာပေါ့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး
ကနေ ခုလိုအခြေအနေဖြစ်လာတာ အရည်အချင်းရှိလို့ပေါ့”

အချစ်နဲ့သာ ထုံမွမ်းမထားမိလျှင် လရိပ်ပြာအနားက သူ့ရှောင်
ထွက်သွားမိမည်ပင်...

“ဒါနဲ့ လရိပ်ပြာဆီကို ပန်းပို့ပေးတဲ့လူကိုသိပြီလား”

လရိပ်ပြာက ပုစွန်တုပ်တစ်ထုပ်ကို ညှပ်နှင့်လှမ်းယူရာမှ ခပ်ထူး
ထူးပြုံးရင်း...

“သိတော့မသိသေးဘူး...ဒါပေမဲ့ သဲလွန်စတော့ရထားတယ်”
သူ့စိတ်ထဲ ဘာလိုလိုနှင့် မတင်မကျ။

“ပန်းလာပို့ပေးတဲ့လူရဲ့ ကားနံပါတ်ကို ရထားတယ်လေ၊ ဒီကား
နံပါတ်နဲ့ မော်တော်ယာဉ်ရုံးမှာ စုံစမ်းရင်ရတာပဲ”

ရင်ထဲမောလျှနှမ်းချိသွားတာ သေချာသည်။

“ကိုယ်မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိစုံစမ်းစရာမလို
ပါဘူး လရိပ်ပြာရဲ့”

မသိမသာတားမြစ်မိသော်လည်း...

“ဒါ...ရက်တော်တော်ကြာကြာ ကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ယန်း
အကြောင်းတော့ သိချင်သေးတယ်”

လရိပ်ပြာရင်ထဲ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ဝင်ရောက်နေပြီဖြစ်
သော နေဝန်းသစ်ကိုဘယ်လိုဆွဲထုတ်ရပါ့...။

“သား...ဘာဖြစ်လို့ နေဝန်းသစ်ဆေးရုံမှာ အလုပ်မလုပ်ရတာ
သဲ”

ဖေဖေကို နေဝန်းသစ်က အကုန်ပြောပြီးသား ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

“သား မလုပ်ချင်လို့”

သူ့အမေက လိုက်ကာများကို လိုက်စေနေရာမှ လှမ်းကြည့်ပြီး

“အဖေကြီးကလည်း...အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာ..သားက နေဝန်း
သစ်လက်အောက်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရမှာလား”

သူ့အမေက..သူ့ဘက်ကဝင်ပြောပေးသဖြင့် အသက်ရှူရှောင်မည့်
ဆဲဆဲ..

“ဟ...ကိုယ့်အချင်းချင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတော့ အဆင်မပြေဘူး
သား၊ ပြီးတော့လခလည်းကောင်းတယ်၊ ညနေတိုင်း ဆေးခန်းပြေးရ
သူ့မှာ ဝင်မဝင် စိတ်ပူရတဲ့ဒုက္ခက ကင်းတယ်မဟုတ်လား”

ဖေဖေရဲ့ မာန်မာန်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်။ ဖေဖေကို သွေး
တိုင်းပေးရင်းနှင့် သူတွေ့နေမိသည်။

“သားက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲဖေဖေ။ ဘယ်နေရာရောက်
ရောက် ဘယ်မှာပဲလုပ်လုပ် လူနာကို ကယ်တင်ရတာချင်းအတူတူပါပဲ
ဖေဖေ”

သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် သူ့ကိုမွေးဖွားပေးခဲ့သော မိဘများကို
ပထမဆုံးအကြိမ် စကားကြီးစကားကျယ်ပြောမိခြင်းပင်။

ဖေဖေက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာခါနေသည်။

“နေဝန်းသစ်က ငါ့ကို စိတ်ပျက်အောင်မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ မင်း
အတွက် ပြိုင်ဘက်ကောင်းအဖြစ် ငါ့ပျိုးထောင်ခဲ့ပေမဲ့...”

ဖေဖေစကားသံ ဆက်ထွက်မလာတော့...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဖေဖေ...ဖေဖေအပေါ်ထားတဲ့ သားရဲ့
အားကျလေးစားမှုတွေကို ထောက်ခံပြီး ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းနာကျင်လာတာမို့ ဆေးပစ္စည်းများကို ခပ်မြန်မြန်
သိမ်းဆည်းပြီး အခန်းထဲကထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဖေဖေရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်တွင် နေဝန်းသစ်မွေးနေ့လက်
ဆောင်ပေးခဲ့သော လက်စွပ်ကိုဝတ်ထားသည်။

သူပေးခဲ့သော Wheel Chair အသစ်စက်စက်ကိုတော့ ဖေဖေက
မအီမသာလက်ခံခဲ့ပြီး

“ငါ့ကိုဆက်ပြီး လူမမာသက်တမ်းရှည်အောင် ငါ့သားကလက်
ဆောင်ပေးတာထင်တယ်”

ဖေဖေက ရယ်သွေးသွမ်းပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့ရင်ထဲက
စိတ်မကောင်း သူ့ရဲ့ညံ့ဖျင်းသောစိတ်ကူးကိုပင် အပြစ်တင်မဆုံးဖြတ်မိ
ခဲ့သည်။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ အရင်ကသူ့အပေါ် ယုံကြည်ခဲ့သော
ဖေဖေရဲ့စိတ်သည် တစ်ဖြည်းဖြည်းလျော့ပါးနေပြီဆိုတာ သေချာခြင်း
ဝင်။

နေဝန်းသစ်သည် သူ့ရဲ့နေရာတိုင်းကို ဝင်ရောက်လှယူရန် မွှေးဖွား
လာခဲ့သော မိစ္ဆာတစ်ယောက်နယ် နေဝန်းသစ်ကို သူမုန်းသည်။

www.burmeseclassic.com

ဧည့်ခန်းတွင် အဒေါ်ကြီးက ထိုင်လျက်... ချထားပေးသော News Week နှင့် နိုင်ငံခြားမဂ္ဂဇင်းတစ်ချို့ကို အဒေါ်ကြီးက ကိုင်ပင်မကြည့်။
 တောက်တောက်ပပ မဟုတ်သည့်တိုင် သာမန်စားနိုင်သောက်နိုင် သောပုံစံနှင့်ဖြစ်သည်။

အဒေါ်ကြီးကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလား ပေးဖို့ကို တွေ့ချင်သည် ဆို၍ ထိုင်စောင့်ခိုင်းထားရသော်လည်း ပေးဖို့အိပ်ရာမှ နိုးရန် နာရီဝက် ကျော်ကျော်လိုနေသေးသည်။

“ဆရာသားထင်တယ်”

ဆေးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသော်လည်း စာထဲမှာ စိတ်မနှစ် ထား၍ သူကြားလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်ကြီး”

“အော်... နေဝန်းသစ်နဲ့ ရွယ်တူလောက်ရှိမယ်ထင်တယ်”

နေဝန်းသစ်ရဲ့ အခြေအနေမှန်သမျှ ပြောပြရန်ဆန္ဒမရှိ၍ သူ့ခေါင်း ညီတ်ပြလိုက်သည်။

“အင်း... နေဝန်းသစ်ကို မွေးစတုန်းကသာ မြင်ဖူးတာ သူ့အဖေကို

တစ်ခါတလေတော့လည်း အဆိုးထဲက အကောင်းကို ရှားရှားပါး ပါး သူရရှိတတ်ပြန်သည်။

ဖေဖေကို တွေ့ချင်သော ဧည့်သည်အဒေါ်ကြီးသည် နေဝန်းသစ်နဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ရောက်လာခဲ့သည်။

နေခင်းပိုင်း ပေးဖို့အိပ်နေချိန်ဖြစ်၍ ဖေဖေကို နှိုးမပေးဘဲ ဧည့်သည် အဒေါ်ကြီးကို စောင့်ခိုင်းလိုက်သည်။

မေမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ အပြင်သွားနေသည်။

www.burmeseclassic.com

စိတ်နာတာနဲ့ နောက်မတွေ့ဖြစ်တော့ဘူး၊ နေဝန်းသစ်အမေက ဒေါ်ကြီး ညီအငယ်ဆုံးလေ...”

“အော်”

နေဝန်းသစ်ရဲ့ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သူကဒေါ်ကြီးထက်ပိုသိ နေတာပေါ့။

“သူ့အမေဆုံးတာ ဒေါ်ကြီးမသိဘူး၊ တစ်လလောက်ကြာမှသိတာ၊ သိသိချင်း နေဝန်းသစ်ကိုမွေးစားဖို့သွားခေါ်တာ လူလေးရဲ့ဖေဖေခေါ် သွားပြီဆိုလို့ သူ့စိမ်းကိုတောင်ခုကွပေးတယ်”

သူတော်ကောင်းသားဖြစ်၍ ရိုးရိုးနှင့်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင်၊ သူ့ကို လည်း ဖေဖေသားအနေဖြင့် ယုံကြည်ရင်းနှီးစွာ စကားပြောနေသည်။

မိငြိမ်း...ဟူသော နာမည်သည် နေဝန်းသစ်အမေကို ရည်ညွှန်း တာပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော့်ဖေဖေပြောတာတော့ နေဝန်းသစ်အမေက ထက်မြက် ပြီး သူ့အားသူကိုးတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆို”

ကြားခဲ့တာနှင့် ကြားနေတာ တစ်ခြားစီဖြစ်၍ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ စပ်စုလိုက်မိစဉ်...

“ထက်မြက်ပါ့တော်၊ ရန်ကုန်မှာကျောင်းသွားတက်တာ ဗိုက်တစ် လုံးရလာတယ်၊ အမျိုးတွေက လက်မခံတာကိုရအောင်မွေးပြီး သူ့ဘာ သာသူ ကျွေးမွေးခဲ့တာကိုပြောတာဖြစ်မှာပေါ့၊ မာနကတော့အကြီး သား၊ သူ့သေတာ အမျိုးတွေတောင်မသိဘူးလေ၊ လူလေးအဖေကတော့ သူ့ကျောင်းတက်တုန်းက သူ့ဆရာဖြစ်ဘူးတယ်လို့သိတာပဲ”

“အော်...”

နေဝန်းသစ်ဘဝရဲ့ သူမသိသေးသော အစိတ်အပိုင်းက ပိုစိတ်ဝင် စားစရာကောင်းနေသည်။

“နေဝန်းသစ်ရဲ့အဖေကရော...”

သူသိခဲ့သော နေဝန်းသစ်အဖေသည် နေဝန်းသစ်မမွေးခင်ကပင် သေသွားပြီဖြစ်သည်။

“ဟင်း...ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ မိငြိမ်းကလည်း မပြောဘူး၊ ကလေးက အဖေမရှိဘဲမွေးခဲ့ရတာ၊ သူ့ဘာသာသူပါးစပ်ထဲရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် နာမည်ကောက်ထည့်ထားတာနေမှာပေါ့”

ငယ်ငယ်က အောင်လက်မှတ်တွင် ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့သော

နေဝန်းသစ်ရဲ့ အဖေမှာမည်က အမျိုးမျိုးဖြစ်နေ၍ အတန်းပိုင်ဆရာမက လူကြီးခေါ်ခိုင်းတာမှတ်မိနေသေးသည်။

ဖေဖေကလည်း နေဝန်းသစ်အဖေမှာမည်ကို တိတိကျကျမသိခဲ့ကြောင်း၊ သူသိခဲ့သည်များနှင့် ဆက်စပ်ကြည့်လျှင် အဖြစ်အပျက်က စင်းစင်းကြီးပေါ်လာသည်။

သူ့ဆေးခန်းတွင် ပဋိသန္ဓေတားဆေးလာထိုးသော အမျိုးသမီးများကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူပါခေါ်လာရန် သူမှားကြားခဲ့မိသည်။ လွယ်လွယ်နှင့် အခွင့်အရေးယူတတ်သော ယောက်ျားများအပေါ် အမျိုးသမီးများဘက်က ကာကွယ်ပေးလိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လွယ်လွယ်ကူကူဆေးထိုးပေးပါက ထိုအဖြစ်အပျက်များကို အားပေးရာရောက်မှာစိုးရိမ်သော သူ၏ ခံယူချက်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ဒေါ်ကြီးက...ဖေဖေကိုဘာကြောင့် ရှာရတာလဲ”

“အော် မိငြိမ်းအတွက် အမွေကို ဒေါ်ကြီးကထိန်းထားရတာလေ၊ ဒေါ်ကြီးက အကြီးဆုံးဆိုတော့ မတရား မလုပ်ချင်ဘူးလေ၊ သူမရှိတော့လည်း...သူ့သားပေါ့...သိပ်မများပါဘူး၊ ဆယ်သိန်းလောက်ပဲရှိပါတယ်”

“အော်...အော်”

“ဒါနဲ့ နေဝန်းသစ်ကရော ဒီမှာမနေတော့တာကြာပြီလား”

“ခုနှစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်လောက်တော့ရှိပြီဒေါ်ကြီး... သူ့ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ ဖေဖေကတော့သိတယ်”

မွေးနေ့ကိုမရမကဖိတ်ခဲ့သော ဖေဖေကလွဲပြီး နေဝန်းသစ်လိပ်စာကို ဒီအိမ်မှာသိတဲ့လူမရှိ။

နေဝန်းသစ်ကိုယ်တိုင် မသိထားသော သူ့ဘဝရဲ့ဥကွန်းဖိတ်ချက်ကို အသုံးချရန် ရည်ရွယ်ချက်မျိုး ထိုအချိန်က စိုးစဉ်းမျှမပေါ်ခဲ့ပေ။

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း [၄]

အစောကြီးကတည်းကမြင်ခဲ့သော မြင်ကွင်းကို ကြည့်မိနေသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ သို့တိုင် မြင်ကွင်းထဲက မိန်းကလေးက သူ့ကို မမြင်သေး။

အင်းလေ အကွာအဝေးက မိန်းကလေးချက်ချင်း သတိပြုမိနိုင် သောနေရာမဟုတ်တာလည်းပါမှာပေါ့။

အစိမ်းနုအင်္ဂါလက်တို့နှင့် အောက်ကအစိမ်းအပွင့် လေးများ ဖော်ထားသော အချိတ်လုံချည်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အစားအသောက်များကို မြိန်ရေယှက်ရေစားနေသည့် ကလေးငယ် များကို အားရကျေနပ်စွာ ပီတိဖြစ်နေပုံကို သူကြည့်နေမိခြင်းပင်။

သူ့အာမခံရပါသည်။ ဒီအကြည့်သည် လှပသော မြင်ကွင်းတစ်ခု အဖြစ် ကြည့်နေမိခြင်းမျိုးသာ ဒီမြင်ကွင်းအပေါ်တွင် သူ့ရဲ့နှလုံးသား စွက်ဖက်ခံစားမှုများ လုံးဝမပါရှိပေ။

မချစ်တတ်သော သူ့အတွက် သူ့နှလုံးသားကလည်း တံခါးအလုံ ပိတ်ထားခဲ့သည်ပဲ။

သူ့အတွက် မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာသည် စိမ်းနေသောနေရာပ ဟုတ်။ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက်တော့ အနည်းဆုံးရောက်ဖြစ်သော နေရာဖြစ်သည်။

သိန်းလည်နေသော ကလေးများပင် သူ့ကိုမှတ်မိစွာဖြင့် သူ့ဝေငှ တတ်သောလက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးများကို မက်မောစွာ တောင်းနေ တတ်ပြီဖြစ်သည်။

“ဟင်...”

ကြည့်နူးစရာမြင်ကွင်းမှ အကြည့်ကိုရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး သက်ပြင်း တစ်ခုချ၍ ထိုနေရာလေးမှ ထထွက်လာစဉ်...

“ဦးဦး...”

သူ့နောက်က ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံငယ်လေးနှင့် ကလေးသံ စာစာလေးတစ်ခု။

လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် သူဝယ်ပေးခဲ့သော ဘောအရုပ်လေးကိုကိုင် ၍ ပြေးလာနေသော ကလေးငယ်လေး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

ကလေးငယ်က ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး

“သားကဘိက ဘီးလေးကျွတ်သွားပြီ”

မျက်ရည်လေးများဝဲလာကာ ဘီးပြုတ်လေးကိုကိုင်၍ အားကိုး တိုင်တန်းနေသော ကလေးငယ်လေး။

“သားက အဆော့ကြမ်းတယ်ထင်တယ်၊ ပေးပေးဦးဦးတပ်ပေး မယ်”

ကျွတ်နေသော ဘီးလေးကို အံဝင်ခွင်ကျနေရာတကျတပ်ပေး လိုက်စဉ် ကားလေးကပုံမှန်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟောဒီမှာ ကောင်းသွားပြီ”

ကလေးငယ်ရဲ့ ပျော်နေသောမျက်နှာ။

ဝမ်းသာသွားသောမျက်နှာ။

အားကိုးယုံကြည်သွားသောမျက်နှာ။

သူငယ်ငယ်က မရခဲ့တဲ့ မျက်နှာမျိုးဖြစ်မှာပေါ့။

ဆက်စပ်တွေးတောမိသော သူ့ကိုယ်သူ ပြန်နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး

ကလေးငယ်လက်ထဲသို့ ကားကိုပြန်ပေးရင်း နီရဲရဲဆံပင်ပျော့ကို

သပ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဦးဦး၊ သားသွားမယ်နော်”

ဒီကလေးများ အနာဂတ်ကုသပေးပေးတဲ့ ဆုတောင်းပေးရင်း ပြန်ပြေး
ထွက်သွားသော ကလေးငယ်ရဲ့ ကျောပြင်ကိုငေးကြည့်နေစဉ်..

“ကိုနေဝန်းသစ်”

သူနဲ့ဘေးဆီမှခေါ်သံဖြစ်ပြီး ထူးခြားသောကိုယ်သင်းနဲ့ ပျော့ပျော့

နှင့်

“လရိပ်ပြာ”

ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာနှင့် သူ့ကိုရင်းနှီးစွာကြည့်နေလျက်..

“မုန့်စားနေတဲ့ကလေး ရုတ်တရက်ပြေးထွက်သွားတာမြင်လို့

လိုက်လာတာ”

“အော်..သူကားလာပြင်ခိုင်းတာလေ”

“ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း”

သူနည်းတူကြည့်နူးစွာရယ်လျက်

“ပြန်တော့မလို့လား”

လရိပ်ပြာက နှုတ်ဆက်သည်ဆိုခြင်းထက် တားမြစ်သည့်ဘက်

ကို နှယ်သောအသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“လရိပ်ပြာကိုမတွေ့ခင်ကတော့ ပြန်တော့မလို့ပဲ”

ရှက်သွားသလိုအရိပ်ကလေး တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မရှက်စမ်းနဲ့က
လေးမရဲ့ ကျုပ် ရိုးရိုးသားသားပြောလိုက်တာ မင်းနဲ့အတူနေလိုခြင်း

ဆန္ဒမှာ တစ်ခြားရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူးနော်။

အသက်ငယ်ပေမဲ့ ရင့်ကျက်သူပီပီ လရိပ်ပြာက ချက်ချင်းပင်

ရွက်ရိပ်ကိုပြန်သိမ်းပြီး..

“ကိုနေဝန်းသစ်ရော..လာလှူတာပဲလား”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘာအထိမ်းအမှတ်နဲ့ လာလှူတာလဲ”

မိန်းကလေးများကို စပ်စုတတ်သည်ဟု သိထားသော်လည်း ဒီလိုစပ်စုမှုကတော့ အပြစ်တင်၍မရသော စပ်စုမှုမျိုးပင်။ မမေးရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။

“အင်း... ကျွန်တော်မထင်မှတ်တဲ့နေရာက မထင်မှတ်တဲ့အခွေတွေ ရလို့ အဲဒီပိုက်ဆံတွေလာလှူတာလေ”

သူ့အမေရဲဝံ့စွာ စွန့်ခွါခဲ့သော အသိုင်းအဝိုင်းက ရသည့်အမွေကို သူ မသုံးချင်။ တစ်လျှောက်လုံးအထီးကျန်လာခဲ့ပြီးမှ မထင်မှတ်ဘဲရလိုက်သော ပေးအပ်မှုတစ်ခုကို သူလုပ်ကံမခံလိုပါ။

သူ့ကြီးဒေါသတောကျ လက်ခံလိုက်ပြီး ထိုပိုက်ဆံအားလုံးကို မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ လာလှူခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“လရိပ်ပြာကရော”

“ကျွန်မမွေးနေ့အတွက်လာလှူတာ”

“မွေးနေ့... ဟုတ်လား။ ဒါဆိုအတော်ပဲ... ကိုယ့်နံနက်စာအတွက် ဒကာရပြီပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ လရိပ်ပြာ ကျွေးမှာလား”

လရိပ်ပြာက မျက်ဆန်နက်နက်ကလေးကို ထောင့်ကပ်လျှပ်စဉ်း စားဟန်ပြုနေသည်။

ဒါမျိုးတွေကြောင့် သိင်္ဂါရ ရူးတာထင်ပါရဲ့။

သူကရော...

အင်း ကြည့်တော့ကြည့်ကောင်းသား။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်နဲ့ သူ့နှလုံးသားဘယ်စူးလိမ့်မတုန်း။

“အင်း... ဒီနေ့ညနေပိုင်း ဆိုင်ထိုင်ရမှာဆိုတော့ လောလောဆယ် အားသေးတယ်... တစ်ခုခုသွားစားကြတာပေါ့”

ဒီကောင်မလေး လွယ်လွယ်ကူကူလိုက်လျောလာသည်ကိုပင် သူ ဘက်ကလိပ်ပြာမလုံစွာ...

သိင်္ဂါရရေ... မင်းရော ငါ့ကိုမျက်နှာသာပေးမှုမျိုး ရဖူးရဲ့လား...

သိင်္ဂါရနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အရာအားလုံး နာနာကြည်းကြည်း

တွေးမိနေသည်မှာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

ဒီကောင်မလေးကိုရော...

ခွင့်လွှတ်ပါ လရိပ်ပြာ...

မင်းနှလုံးသား ဒဏ်ရာမရပါစေနဲ့။

ကိုယ်ရည်ရွယ်တာ သိင်္ဂါရ တစ်ယောက်တည်းကိုပါကွယ်။

အတူဆုံဖူးခဲ့သောစားသောက်ဆိုင်လေးရှေ့တွင် လရိပ်ပြာကားလေး
ရပ်သွားသဖြင့် ဘယ်ရယ်မဟုတ်သူပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်သွားသည်။
ဒီကောင်မလေး ဦးနှောက်ထဲက အမှတ်ရမှုတွေအတွက် နှမြောသ
လိုလိုရှိသွားသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်မကင်းစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။
ဆိုင်ထဲသို့ နှစ်ယောက်အတူယှဉ်သွားစဉ်
“ကိုယ့်ကို ဆီထမင်းပြန်ကျွေးမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”
သူ ရယ်သွေးသွမ်းစလိုက်စဉ်...

“ဆီထမင်းလောက်နဲ့ ပြီးသွားရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့”
လရိပ်ပြာကလည်း ခေသူမဟုတ်။ သူ့ကို နည်းနည်းကလေးမျှ
ရှက်ရှိန်းမှုမရှိဘဲ ပြန်စနိုင်လေသည်။

တကယ်စားဖြစ်ခဲ့တော့ မြန်မာထမင်းဟင်းဖြစ်သည်။
“ဘယ်လိုလဲ ရှင့်အိမ်သူလက်ရာနဲ့ ဘယ်လိုကွာလဲ”
သူ ရယ်ဟဟလုပ်ပစ်လိုက်ပြီး...
“သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ မေးတာထင်တယ်၊ စိတ်ချ... ကိုယ်က
ဆယ့်နှစ်ပြည်စားမှာ”

ဝန်ထမ်းဆန်အမှတ်အသားနှင့် သွယ်ဝိုက်စွာပင် သူပြန်ဖြေလိုက်
သည်။
လရိပ်ပြာရဲ့ ပန်းသွေးရောင်မျက်နှာပေါ်တွင် နှစ်လိုကျေနပ်မှုတွေ
ပြည့်လျှမ်းနေတာတွေ့ရသည်။

“သိင်္ဂါရနဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား”
သိင်္ဂါရအမည်ပါလာ၍ လရိပ်ပြာမျက်နှာက ပြန်တည်သွားပြီး
“အံ့ဩစရာပဲ... သူနဲ့တွေ့ရင် ရှင့်အကြောင်း သူကမေးဘတ်ပြီး

ကိုနေဝန်းသစ်နဲ့ တွေ့ပြန်တော့ နေဝန်းသစ်လည်း သူ့အကြောင်းမေး တတ်ပါလား။”

“ဒါမဆန်းဘူးလေ... တစ်ယောက်ခြေလှမ်းကို တစ်ယောက်ရိပ် စားမိအောင်ကြိုးပမ်းနေတာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ပြောပြစမ်းပါဦး သူပြောတဲ့အကြောင်းတွေ” လရိပ်ပြာက ပါးနပ်စွာပြုံးပြီး...

“ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူများသတ်မှတ် ချက်ကိုမှ ကြားချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်မလည်း လူကခတ်မည့်ပါဘူးလေ” သေချာတာကတော့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပင်။

အင်းလေ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ ဆိုတဲ့စကားက အလကားထား ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။

သက်ရောက်မှုအတွက် တူညီတဲ့တုံ့ပြန်မှုရှိနေတာ မပြောင်းနိုင်တဲ့ သီဆိုရီတစ်ခုပဲလေ။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ နေဝန်းသစ်သိထားတဲ့ ကိုသင်္ဂါရအကြောင်း” နောက်ဆုံးထမ်းကိုလက်စသတ်၍ နှုတ်ခမ်းကို တစ်သျှူးဖြင့် တို့သုတ်ပြီး။

“တော်တော်စပ်စပ်တဲ့ ကလေးမလေးပဲ”

သူချစ်စနိုးစမှုကို လရိပ်ပြာက စိတ်ဆိုးဟန်မပြု၊ နှုတ်ခမ်းလှလှ ဖုရုံဖုရုံ အလိုမကျစွာ ကြည့်နေသည်။

ကောင်မလေးရေ မင်းအမူအရာတွေက ချစ်ဖို့ကောင်းရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲဖောက်မဝင်သေးဘူးကွဲ့။

“ကဲပါ...ကိုယ်အတိုဆုံးပြောပြမယ်၊ တစ်ချိန်က ကိုယ်ဟာ သိင်္ဂါရတို့အိမ်က အစေအပါးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူးတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ သိင်္ဂါရ ပြောထားတာနဲ့ ကိုက်တယ်မဟုတ်လား။”

လရိပ်ပြာက ဝန်ခံသောသူ့ကို အထင်ကြီးစွာ ကြည့်နေသည်ကို ခံတွေ့ရသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက အထင်ကြီးမှု၊ လေးစားမှုများကို သူလက် မခံလို၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဘက်က ဘာမှပြန်ပေးရန်ဆန္ဒမရှိ သောကြောင့်ပင်။

လူတိုင်းတွင် မကောင်းသော အတိတ်ကိုတွေးချင်သော ဆန္ဒမရှိ ကြပေမဲ့ သူကတော့ အတိတ်ကို ပြန်တွေးတိုင်း နာကျင်မိသော ခံစားမှုကို နှစ်သက်နေလေပြီ။

ပြီးတော့ အတိတ်ကို နိုင်ခဲ့သော ပစ္စုပ္ပန်ကို သူပိုင်ထားသည့်အတွက် အားကျကျေနပ်စွာ...

မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် စိန်လော့ကတ်လေးတစ်ခုကို ရွေးဝယ်ပြီး လရိပ်ပြာရှိရာ အရိပ်ဆိုင်လေးသို့ သူလာခဲ့လိုက်သည်။

သူ့အတွက် ခံစားချက်ဗလာဖြစ်နေသော်လည်း ကစားစရာကောင်းသော ကစားနည်းအဖြစ်တော့ သူထင်နေသည်။

“ဧည့်သည်ရှိနေတယ်”

ဟူသော အရောင်းစာရေးမလေးရဲ့စကားကြောင့် လရိပ်ပြာကို မစောင့်ဖြစ်တော့ဘဲ ပြန်မည်အလုပ်

“ကျွန်မ မေးပေးမယ်လေ...ခဏနော်”

သူ့နာမည်ပြောလိုက်သည်နှင့် လရိပ်ပြာဆီက ချက်ချင်းဝင်ခွင့်ပေးလေသည်။

ပထမ ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်ရှိနေသူသည် သိင်္ဂီရဖြစ်မှန်းရုံးခန်းထဲအရောက်တွင် သိလိုက်ရသည်။

ဆုံကြပြန်ပြီပေါ့။

သူ့ဘက်က လိုလိုလားလား (နှစ်သက်ခြင်းမဟုတ်) နှုတ်ဆိုတ်နေလိုက်စဉ် လူကြီးလူကောင်းဆန်သော အပြုံးကို မနှစ်မြို့စွာဟန်လုပ်ပြုံးရင်း သိင်္ဂီရက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ထိုင်... နေဝန်းသစ်”

သိင်္ဂီရနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်မိရက်သားဖြစ်သွားသည်။

“ဟက်ပီးဘာခဲဒေး လရိပ်ပြာ”

လက်ဆောင်ဘူးလေးကို လရိပ်ပြာဆီကမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သိင်္ဂီရမျက်နှာကို သူမတွေ့ရပေမဲ့ စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော သိင်္ဂီရ လက်ချောင်းလေးများ ကျစ်လစ်စွာဆုပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်မိသည်။

“ဟာ... နေဝန်းသစ်ကလည်း လက်ဆောင်တွေဘာတွေ လုပ်နေသေးတယ်၊ ကြုံလို့ကျွေးရတာပဲ”

လရိပ်ပြာက လက်ခံရန် အားနာစွာဖြင့်ငြင်းနေသည်။ ပိုင်ရှင်မသိပို့ထားသော သူ့ပန်းလေးများကတော့ စားပွဲပေါ်မှာဝေဆာလျက်။

“ဟင်... လရိပ်ပြာမွေးနေ့ ဒီနေ့လား... ကျွန်တော်တောင်မသိဘူး”

“မနေ့ကလေ... နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်တာပေါ့”

သူ့အောက် ခြောက်နှစ်ငယ်သောလရိပ်ပြာပင်။

“ဖွင့်ကြည့်ပါဦး လရိပ်ပြာကြိုက်ရဲ့လားလို့... ကိုယ် ရမ်းသမ်းပြီး

ဝယ်လာရတာဆိုတော့ မကြိုက်မှာစိုးတယ်”

သိင်္ဂီရမျက်နှာက ပို၍ယိုယွင်းညိုမဲလာသည်။

နာခံလွယ်သောခလေးလို လရိပ်ပြာက သူ့စကားအတိုင်း ပါကင်စက္ကူကိုဖြည့်လေသည်။

ကြည့်ထားစမ်း သိင်္ဂီရ... မင်းရဲ့နောက်ထပ်အရုံးကို မင်းမြင်ရလိမ့်ဦးမယ်။

မကြာခင် ကတ္တီပါဘူးအနက်လေးပေါ်လာပြီး ဘူးကလေးအဖွင့်စိန်ပွင့်သေးသေးလေးများဖြင့် အသည်းပုံဖော်ထားသော စိန်လော့ကတ်လေး။

www.burmeseclassic.com

လရိပ်ပြာချက်နာက အံ့သြစွာ ပြီးတော့ ဝမ်းသာစွာ၊ နောက်ဆုံး အားနာစွာဖြင့် မျက်နှာလေးကတည်သွားပြီး။

“ဟင့်အင်း...ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတာ ကျွန်မ လက်မခံပါရစေနဲ့”

ချက်ချင်းပင် လက်ဆောင်ဘူးလေးကို ပြန်ပေးလေသည်။

“တန်ဖိုးသိပ်မကြီးပါဘူး လရိပ်ပြာရဲ့၊ ကျွန်တော့်စေတနာက အဓိကပါ။ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့လက်ဆောင်မျိုး ကိုယ်ပေးချင်လို့ပါ”

သူ့ရဲ့အသံက အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောနေပေမဲ့ သူ့အသံထဲက နူးညံ့မှု ထဲမှာ စေတနာတွေပါနေတာ လရိပ်ပြာဆီမှာပါ။

“ဒါပေမဲ့...”

“ဆက်မငြင်းနဲ့တော့လရိပ်ပြာ၊ ဆက်ငြင်းရင် ကိုယ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

သိင်္ဂီရလက်ဖျံပေါ်က သွေးကြောများဖောင်းလာပြီး တုန်လှုပ်နေတာတွေလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်...လရိပ်ပြာ”

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှုကို ဒီလိုနည်းနဲ့ဖြေရှင်းရန် သိင်္ဂီရကြီး ဗားလိုက်ပုံရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းပါပြီ”

လရိပ်ပြာက မတားတော့ဘဲ ခွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ပိုခံရခက်သွားပုံရသော သိင်္ဂီရသည် သူ့ကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ထထွက်သွားလေသည်။

အင်းလေ မင်းဆက်ရှိနေရင်လည်း ငါ့ရဲ့ပါးနပ်တဲ့အကွက်ဆင်မှုတွေ မသိမသာတိုးဝင်လာတဲ့ လရိပ်ပြာရဲ့ ပျော်ဝင်မှုတွေကို စိတ်မချမ်းသာစွာနဲ့ မင်းတွေ့နေဦးမှာပေါ့။

“သိင်္ဂီရ စိတ်ကျေနပ်ရဲ့လားမသိဘူး”

လရိပ်ပြာဆီက စကားနိုက်လိုက်စဉ်...

“သူက ဆရာဝန်တစ်ယောက်သာဆိုတယ်၊ သိပ်ရင့်ကျက်ပုံ မရဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင် ပျော့ညံ့လွန်းတယ်လို့ သတ်မှတ်ရမှာပဲ”

မိန်းမတွေဟာ နူးညံ့တာကိုပဲနှစ်သက်တယ်ဆိုတာ ပျော့ညံ့တာကို

တော့ ဓူတ်ချတယ်ဆိုတာ သူသိထားသည့်အတိုင်း မှန်နေလေပြီ။

“ကိုယ် နောက်နေ့လာဦးမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ လရိပ်ပြာရဲ့ ရင်ညွှန်မှာ ကိုယ့်လော့ကတ်လေးရှိနေစေချင်တယ်”

လရိပ်ပြာ သူ့ရဲ့တောင်းဆိုမှုအတွက် အံ့ဩရင်ခုန်စွာ နှုတ်ခမ်းလေး ပိုင်းဟသွားသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ...ဘာအတွက်လဲ ဆိုတာကိုတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ကိုယ်နဲ့တွေ့ရင်ပြောပြမယ်”

မနှုတ်ဆက်ဘဲ ပြောချင်တာပြောချလိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့စဉ် မင်သက်အံ့ဩနေတဲ့ လရိပ်ပြာက ငြိမ်သက်ဆဲ...

ကလေးမလေးရေ ငါဖမ်းစားခဲ့မိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။

ကားတံခါးဖွင့်ရန် ကားပေါ်တက်ခါနီးမှာ

“နေဝန်းသစ်၊ ငါ မင်းနဲ့စကားပြောချင်တယ်”

သူ့နောက်နားဆီက အသံကြောင့်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ရှုတည်တည်မျက်နှာနှင့် သိင်္ဂီရ။

‘မင်း တောင်းဆိုတာနော်’

သူ့ဘက်ကတော့ ဘာမှ တွန့်ဆုတ်ရန်မရှိ၊ အမြဲတမ်းရင်ဆိုင်ရန် အသင့်။

ဈေးကိုင်ရန်ကော ဆိုသည့်စိတ်မရှည်သည့်အကြည့်ကို သိင်္ဂီရထံတွင် တွေ့ရစဉ်၊ သူပြုံးမိလိုက်သည်။

ဘယ်တော့များမှ သူ့အပေါ်တွင် ကြည်လင်သာအမြင်ပြောင်းလဲလာမည်မသိ။

အေးလေ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီစိတ်မထားနိုင်သေးမှတော့ သူ့ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လူဆီမှာ ပိုဝေးပေါ့။

“ဒါဆို Aromaကို သွားမယ်”

သိပ်မဝေးသောနေရာကို သွားရန် သိင်္ဂီရကပင် ရွေးချယ်ပြီး ရှေ့ကသွားလေသည်။

သိင်္ဂီရ၏နောက်မှ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းကွာမျှ နေရာကသူက လိုက်လျက်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စားပွဲတစ်ခုမှာတော့ နောက်ဆုံးအတူထိုင်ရတာပဲလေ။

အတူထိုင်ပြီးကြသည်နှင့်

“မင်း ဘာအကြံတွေထုတ်နေတာလဲ နေဝန်းသစ်”

သိင်္ဂီရကို သနားစရာကောင်းစွာကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘယ်လိုအကြံထုတ်ထုတ် ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့အဓိကပဲ မဟုတ်လား”

ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် သိင်္ဂီရပုံစံက ရယ်စရာကောင်းလောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားလျှက်။

“မင်း ကောင်မလေးကို တော်တော်ခွဲနေတာပဲ”

အနာကို တုတ်နဲ့ဆွဲလိုက်တာမို့

“အဲဒါကြောင့် မင်းဝင်ဖျက်နေတာမဟုတ်လား”

ပန်းနှစ်ဘက်ကိုတွန့်ရင်း သူဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဝင်ဖျက်နေတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက သိပ်ကြားမကောင်းဘူးကွ၊

ကြီးစားနေတယ်လို့ပြောစမ်းပါ”

သူ့ဆီကို ဆက်တိုက်ရောက်လာနေသော အထင်သေးသည့်အကြည့်များကို မတုန်မလှုပ် လက်ခံရင်း ပြောနေမိသည်။

“ငါက တန်ရာတန်ရာစကားလုံးမျိုးပဲသုံးတယ်”

သိင်္ဂီရက ရန်တွေ့တတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်နှယ် မချစ်ဖူးဘူးထင်ရဲ့။

သူကရော သူလည်းမချစ်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုလည်းအချစ်ကို မတွေ့ထားဘူးလေ။

အခြေခံ ခံစားမှုခြင်း ကွာတာပေါ့။

“ထားပါတော့ မင်း ငါ့ကို ဒီကိုခေါ်လာတာ ဒါတွေပြောဖို့လား၊ ကော်ဖီတိုက်ဖို့လား၊ ဒါတွေပဲပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ငါသွားတော့မယ်”

“နေဦး...ငါပြောလို့မပြီးသေးဘူး”

လွန်ခဲ့သော ခုနှစ်နှစ်ခန့်က လေသံမျိုးကိုပင် သိင်္ဂီရ သုံးစွဲနေဆဲ။

ဒါပေမဲ့ သူက အရင်လူမဟုတ်တော့။

“မင်းပြောလို့မပြီးသေးရင် ငါဆက်ပြောပြမယ်၊ ငါ လရိပ်ပြာ အချစ်ကိုရအောင်ယူပြမယ်၊ မင်းမေ့နေတယ်ထင်တယ်၊ ငါက မင်းရဲ့ပြိုင်ဘက်လေ”

သိင်္ဂါရက သူစကားများကို ခံရခက်စွာနားထောင်ပြီး

“မင်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ်အထင်ကြီးလွန်းနေတာကိုး၊ ငါနဲ့ပြိုင်ရအောင် မင်းနဲ့ငါက ဘယ်တော့မှအဆင့်အတန်းချင်းတူမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အော်...ပြီးတော့ မင်းကိုပြောပြထားစရာရှိသေးတယ်၊ မင်းသိချင်သိမှာပေါ့”

သိင်္ဂါရစကားထူးဆန်းနေ၍ သူပင်အံ့ဩသွားသည်။ သို့သော်စိတ်ဝင်စားမှုကို မပေါ်အောင်ထိန်းပြထားလိုက်သည်။

“ငယ်ငယ်က မင်းအဖေ့နာမည် ခဏခဏမှားတာမှတ်မိလား၊ ငါအခုမှ သဘောပေါက်တယ်၊ မင်းမှာအဖေမှမရှိတာ၊ မင်းက အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးထားတဲ့ ကလေးတဲ့ သံသယလည်းဖြစ်မနေနဲ့ဦး၊ မင်းဒေါ်ကြီးကိုယ်တိုင်က ပြောပြသွားတာ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အားနည်းချက်ကိုထုတ်ပြောတာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အမူအကျင့်မဟုတ်မှန်း ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ငါနဲ့မှထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားနေတော့ ငါသိက္ခာကျခံပြီး ပြောရတာ”

သူ့နားထဲ အူထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး

က ပူပြင်းလောင်မြိုက်စွာ မျက်လုံးထဲ အရင်ဦးဆုံး မြင်မိလိုက်တာက သူ့အမေ။ ပြီးတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဘူးပေမဲ့ ခဏခဏ ပုံဖော်ကြည့်မိဖူးတဲ့ သူ့အဖေ။

“သိပ်ခံပြင်းမနေပါနဲ့ နေဝန်းသစ်”

“မင်းမရှုံးဖူးဘူးနော်၊ မင်းကိုရှုံးအောင်ရိုက်ချိုးပြရတာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူ့အကျယ်ကြီးရယ်ချလိုက်၍ သိင်္ဂါရအပါအဝင် အခြားဝိုင်းရှိ လူတစ်ချို့ပါ အံ့ဩစွာဝိုင်းကြည့်လေသည်။

ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းလိုလိုပင် အခြေအနေကပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီး..

“ဒါများ ဆန်းတာလိုက်လို့၊ အဖေရှိခြင်းမရှိခြင်းအပေါ်မှာ ငါငယ်ငယ်ကတည်းက မခံစားခဲ့ဖူးဘူး၊ အခုမှသိရောဘာဖြစ်လဲ ဘာမှမထူးဘူး”

ကြည့်လင်ပြတ်သားစွာထွက်နေသည့် သူ့အသံများကို သူဘာသာ သူ့ကျေးဇူးတင်လျက်

သိက္ခာဆိုတဲ့ စကားကိုအကာအကွယ်ယူပြီး ထိုးနှက်ခဲ့သော သိင်္ဂါရကို စိတ်ထဲမှ ဝါးမျိုးနင်းချေနေမိသည်။

သိင်္ဂီရ...

မင်းရဲစော်ကားမှု၊ ထိုးနှက်မှု တစ်ခုတိုင်းတစ်ခုတိုင်းအတွက် ငါလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြန်ယူမယ်။

အချစ်ကို မမွေးဖွားဘဲ ဖန်တီးထုတ်လုပ်ခဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် မင်းရဲအချစ်တွေကို နင်းချေမွပစ်ဦးမယ်သိင်္ဂီရ။

စိတ်ထဲက မာန်ကြီးသောအတွေး။

နှုတ်ဖျားက ပေါ့ပါးသောအပြုံး။

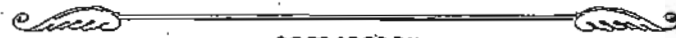
မျက်လုံးများက အငြိုးများစွာကိုတပ်ဆင်ထားလို့။

သိင်္ဂီရကတော့ တစ်ကြိမ်တည်းသော ထိုးနှက်နိုင်မှုအတွက် ကျေနပ်စွာ။

“ငါပြောချင်တာကုန်ပြီ၊ နေဝန်းသစ်”

“ခုချိန်မှာတော့ ကုန်ပြီလို့မင်းပြောနိုင်တာပေါ့၊ အင်း နောင်တစ်ချိန် မင်း ငါ့ကိုစကားတွေအများကြီး ထပ်ပြောရဦးမှာပေါ့”

ခံစားမှုကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိသော သင်္ဂီရကတော့ သူ့စကားတိုင်းကို ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိစွာ။

နေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းထထွက်သွားသည်။

“မင်း ခေါ်လာခဲ့ပြီး ကော်ဖီသေးတောင်မသောက်သွားဘူးလားကွ”

တကယ်တမ်းတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လောင်မြိုက်လွန်းစွာဖြင့် ကော်ဖီမသောက်ဖြစ်ခဲ့။

အေးစက်စက်ကျန်ခဲ့မည့် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကရော စစ်အေးတိုက်ပွဲဆင်ကျန်နေခဲ့မလားမသိ။

နောက်တစ်နေ့အတွက် ပန်းစည်းလေး၏ ဖဲကြိုးတွင် ချည်ပေးလိုက်သော ကတ်ပြားလေးထဲတွင်

“ဆိုင်ထဲကအပြင်ကို ခြေလှမ်းထွက်လိုက်တာနဲ့ လရိပ်ပြာအတွက် ကောင်းကင်သစ်တစ်ခုကို တွေ့ခွင့်ရလိမ့်မယ်”

ပန်းစည်းပို့နေကျလူက သူ့ကိုရယ်၍ကြည့်ပြီး

“ဆရာက တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အချစ်ကြီးတာပဲ”

ရင်ထဲတွင်သာ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံဖြစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အကြံအတိုင်း ကလေးငယ်တစ်ချို့ကို ပန်းတစ်ပွင့်စီ ကိုင်စေပြီး သူ့ရှိနေရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် နေရာချထားပေးလျှက်...

သူ့တွက်ကိန်းမမှားဘူးဆိုလျှင် လရိပ်ပြာဆိုင်ပြင်ထွက်လိုက်သည် နှင့် ကလေးငယ်များ တစ်ယောက်စီတုတ်ယောက်စီ ပေးသောပန်းပွင့်ကလေးများကို ရရှိပေးလိမ့်မည်။ စုစုပေါင်းဆယ့်ကိုးပွင့်မြောက်ရှိသော နေရာတွင် သူ့ရှိနေသည်။

ထိုနေရာလေးက ဆိတ်ငြိမ်သော အအေးဆိုင်လေးဖြစ်သည်။

စီးကရက်သုံးလိပ်နီးပါးကုန်အောင် ထိုဆိုင်လေးတွင် သူ့စောင့်နေခဲ့ရသည်။

သေချာတာကတော့ စောင့်နေရသောအချိန်များကို ငြီးငွေ့စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မငြီးငွေ့ဘဲ ရင်ခုန်စိုးထိတ်စွာဖြင့် သူ့စောင့်နေဖို့ကောင်းသည်။

ခက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ခံစားချက်ကင်းမဲ့လွန်းသော သူနှလုံးသားကို လှုပ်နှိုး၍မရဖြစ်နေ
သည်။

ဝမ်းနည်းပါတယ် လရိပ်ပြာ...

ဒါပေမဲ့ မင်းကိုကိုယ်စောင့်နေမှာပါ...

နီညိုရင့်ဝတ်စုံနှင့် အသွေးကြွစွာ လှမ်းဝင်လာသော လရိပ်ပြာ။
လက်ထဲတွင် ပန်းပွင့်ဖြူဖြူလေးများ
စုစုပေါင်း ဆံယံ့ရှစ်ပွင့်တိတိရှိမှာပေါ့။
ဝတ်စုံအနီရောင်ကြောင့်လားမသိ လရိပ်ပြာမျက်နှာက ပို၍ဖြူဝင်း
နေသလိုပင်။

တော်တော်လှတဲ့ ကောင်မလေး။

ဖျတ်ခနဲ သူရင်ခွန်မိသွားလား...

ဒါပေမယ့် မသေချာ။

ဟော သူတို့တွေသွားပြီ...

ကြည့်စမ်း... နုပျိုရှက်သွေးဖြာနေတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့ဆီကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလှမ်းလာနေသည်။

သိင်္ဂါရေရ မင်းလာကြည့်လှည့်စမ်းတော့၊ ငါ့မှာ ပုံပြင်လှလှလေး တစ်ပုဒ် ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ သူ့ရှေ့ရောက်လာစဉ် နေရာမှထပြီး လရိပ် ပြာထိုင်သာအောင် ခုံကိုဆွဲယူနေရာချပေးလိုက်သည်။

ထိုင်သာထိုင်ချလိုက်ပြီး လရိပ်ပြာက ငြိမ်သက်နေသည်။ ခုချိန် မှာ လရိပ်ပြာလက်ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင် အေးစက်တုန်ယင်နေ မလား။

ဟာ သူ့စိတ်ကူးယဉ်လွန်းနေပြန်ပြီ။

“လရိပ်ပြာအတွက်...”

သူ့လက်ထဲက နောက်ဆုံးပန်းဖြူလေးတစ်ပွင့်ကို ကမ်းပေးစဉ်.. လရိပ်ပြာက ညင်သာဖြည်းညှင်းစွာ လှမ်းယူပြီး..

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုနေဝန်းသစ် ဖြစ်နေတာလဲ”

မကျေမနပ်ပြောခြင်းမျိုးမဟုတ် ညည်းညူရှက်ရွံ့စွာပြောနေခြင်းမျိုး

ပြီးတော့ တိုးလျှတုန်ယင်စွာ

“ဟိတ်... ဒါအိပ်မက်မဟုတ်ဘူးနော်”

လက်ဝါးဖြင့် လရိပ်ပြာရှေ့မှာခါယမ်းပြီး စင်လိုက်စဉ်..

အပြုံးနုနုက ပြန်လည်အသက်ဝင့်နှားပြည့်လာပြီး..

“ကိုနေဝန်းသစ် လူလည်ကျတယ်နော်”

သူ အားရကျေနပ်စွာခေါင်းကို နောက်လှန်၍ ရယ်ချလိုက်သည်။

လရိပ်ပြာပြောနေပုံက တမင်သက်သက်ဆိုးနွဲ့ချင်နေပုံ..။

ဒါဆို သူ ချောပြရမှာပေါ့နော်။

“ကိုယ့်ရဲ့ပုံပြင်လေးကို လှပချင်လို့ပါ... ပြီးတော့ လရိပ်ပြာကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

သူ့စကားများက ပို၍လူလည်ကျရာ ရောက်သွားပြန်ပြီလား..

ဒီတစ်ခါ လရိပ်ပြာရဲ့ အံ့ဩသွားပုံကိုတော့ သူပင် ငေးကနစိုက်

ကြည့်မိသွားရသည်။

နီညိုသွေးနှုတ်ခမ်းလေးက ဝိုင်းဟသွားပြီး မျက်ဝန်းများက မထား

တတ်ဘဲ ဟိုဒီရွေ့လျားလျက် ...

ကြောင်ရှင်းနေသော ပါးပြင်နှစ်ဘက်က ပန်းသွေးရောင်ချက်ချင်း
လွှမ်းတက်လာသည်။

ဒါဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှဆုံးအချိန်ဟာ ရှက်သွေး
ပြာနေချိန်လို့ သူ့သတ်မှတ်ရမလိုဖြစ်နေသည်။

အဲဒီလို သူ့ရှေ့က သူ့ကြောင့်ရှက်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို သူဘယ်လို
နှစ်သိမ့်ရမှာပါလိမ့်...

ဘာဆက်ပြောရမှာပါလိမ့်...။

စဉ်းစားစမ်းကွာ။

“ကိုယ် လရိပ်ပြာကိုချစ်တယ်”

ဒီစကားကို သူဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်ထိပြောနေမိလည်းမသိ၊
သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှက်နေမိသည်ထင်။

သူ့လက်ထဲက လရိပ်ပြာလက်က လူးလွန်လှုပ်ရှားသွားတော့မှ
ပုံပြင်ထဲက သူ့အသက်ဝင်လာသည်။

“အင့်... ဒီပန်းပွင့်လေးက ဖြေလိမ့်မယ်”

ဖျတ်ခနဲ ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်ကို ချန်ရစ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားပုံက
လိပ်ပြာရဲ့လေးတစ်ကောင်ပဲလား...။

“ဟင် သူပေးထားခဲ့တဲ့... ပန်းပွင့်ဖြူဖြူလေးက ဘာပြောပြနိုင်မှာ
လဲ”

ပန်းပွင့်လေးကို အူကြောင်ကြောင်နှင့် သူ့ကောက်ကိုင်လိုက်မိ
သည်။

မိန်းကလေးတွေက ပဟေဠိဆန်တတ်သည်လားမသိ။

သူ ကျေနပ်စွာပြုံးနေစဉ် ပန်းပွင့်ဖြူဖြူလေးက ငြိမ်သက်စွာ သူ့ကို
မေးခွန်းတွေမေးနေသည်။

“အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူဖန်တီးလို့ရသလားတဲ့”

သူ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

ကျောင်းခန်းထဲက ထွက်လာသော လရိပ်ပြာသည် မကတိနှင့်ပွင့်
လေးပမာ။

လုပ်ငန်းခွင်ထဲက လရိပ်ပြာနဲ့ ခြားနားနေသည်။ သူ့ကိုမြင်သည်
နှင့် လှိုက်ခနဲပျော်သွားပုံက ဟန်မဆောင်နိုင်လွန်းစွာပေါ်လွင်နေသည်။

လရိပ်ပြာက အတူထွက်လာသော သူငယ်ချင်းများကို တစ်ခုခု
ပြောပြီး ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်။

“ကျွန်မဆီလာတာလား”

ပြုံးတုံ့တုံ့လုပ်နေလိုက်ပြီး...

“ဟင့်အင်း ပန်းကလေးဆီလာတာ”

ခေါင်းငုံ့ပြီး ယှဉ်လျှောက်လာသော လရိပ်ပြာနဲ့ သူ့အနေအထားက
ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။

“ကျွန်မ ဒီမှာကျောင်းတက်နေတာ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ပန်းပွင့်လေးကပြောတာပေါ့”

“ဟာ...စကားအကောင်းလည်းမပြောဘူး”

ရှက်ရွံ့ကြည်မြစွာဖြင့် မူနဲ့နေသည်ထင်။

“ဟုတ်ဘယ် လရိပ်ပြာ...ချန်ထားခဲ့တဲ့ပန်းပွင့်လေးက ညကကိုယ့်
ကိုစကားတွေအများကြီးပြောတယ်...လရိပ်ပြာ ပြောခိုင်းတာပဲဖြစ်မှာ
ပေါ့”

ညစ်ကျယ်ကျယ်နှင့် စကားတွေကို ရှည်ရှည်လျားလျားလမ်းခင်း
နေမိသည်။

အသက်သုံးဆယ်နီးပါး ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဒီလိုပဲချစ်သူ
တစ်ယောက်ကို ပြောတတ်လားမသိ။

သူကတော့ ပြောမိနေလေပြီ။

“အင်း ပြောပါဦး ဘာတွေပြောလဲ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်တယ်...ချစ်ဘယ်တုဲ ပြောနေတာပေါ့၊ ကဲ ပြော...အဲဒါ လရိပ်ပြာပြောခိုင်းတာမဟုတ်လား”

လရိပ်ပြာက သူ့ခါးကိုလမ်းလျှောက်ရင်းနှင့် တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး

“ဟင်...လူလည်ကျတယ်နော် မချစ်ချင်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ချစ်ပြီးပြီလေ မရတော့ဘူး”

ရင်ထဲက အချစ်မပါပဲ အချစ်ဆိုတဲ့စကားကို ခဏခဏပြောနေရ တာ လိပ်ပြာမလုံ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်နဲ့ ပြောနိုင်နေခြင်းကိုပင် သူ ကိုယ်သူမယုံနိုင်စွာ။

လှပသိမ်မွေ့သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို သိမ်းပိုက် အနိုင်ရလိုက်ခြင်းသည် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသည်ဟုသာ ရိုးရိုးလေး သူတွေ့ထားလိုက်သည်။

သိင်္ဂါရဲ့ခြေထောက်တစ်ဘက်ကို သူရိုက်ချိုးလိုက်နိုင်ခြင်းအတွက် ကတော့ ကျေနပ်လွန်းစွာ...။

ဒီခုံစားချက်ထက်မြင့်သော ခံစားချက်မျိုးသူ့ဘဝတွင် ထပ်ပြီးပေါ် ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်။

လရိပ်ပြာရဲ့ ခေါင်းမှဆံပင်များကို ထိုးဖွက်ဖယ်လိုက်စဉ်...

ဟိုး...ကြည့်စမ်း သူ့ရဲ့လက်ဖဝါးနဲ့ ထိတွေ့လိုက်တဲ့ လရိပ်ပြာရဲ့ ဆံနွယ်နွယ်လေးများက တိမ်းမှူးစွာ။

ဒီလိုဆို လရိပ်ပြာရဲ့ ဆံနွယ်လေးများကိုတော့ သူနှစ်သက်နေသည် ထင်။

“ပြော့ကိုယ့်ကိုချစ်လား... မပြောရင် ဆံပင်တွေ ကိုယ်ဆက်ဖွ နေမယ်နော်”

သူပုံစံက သိပ်ရဲတင်းလွန်းနေလားမသိ။

ဒါပေမဲ့ လရိပ်ပြာဆီက ပြိုင်ပွဲနည်းနည်းလေးမှ မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားသည်။

“လမ်းမကြီးမှာ ပြောရမှာလား”

“အား...ဟုတ်သားပဲ...ဒီနေရာမှာကိုယ်နည်းနည်း အသွား တယ်”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ လရိပ်ပြာရဲ့လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး စားသောက် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရုန်းကန်ခြင်းမရှိပါလာကတည်းက သူသိထားဖို့ကောင်းသည်။

ဒါ အချစ်ကြောင့်ပေါ့။

ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ကြားချင်ရတာပါလိမ့်။

သိင်္ဂီရ နာကျင်စေမဲ့ စကားမို့လို့ သူ့ကြားချင်နေတာဖြစ်မှာပေါ့။

လရိပ်ပြာရဲ့ရင်ညွန့်တွင် သူပေးခဲ့သော ဆွဲပြားလေးကတွဲလွှဲခို

လျှက်...

သူ့ထက်အသက်ခြောက်နှစ်မျှငယ်သော ကောင်မလေးကသူ့ကို 'ကို'ဟုမြတ်နိုးစွာခေါ်ပြီး သူကတော့ 'အရိပ်'ဟု လွယ်လင့်တကူ ခေါ်ခဲ့သည်။

အရိပ်ဟုခေါ်ခဲ့သော်လည်း အရိပ်က သူ့ကိုလွှမ်းမိုးရန်မကြိုးစားခဲ့။ သူကသာ အစစအရာရာလွှမ်းမိုးမိမှန်းမသိလွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့သည်။

“အရိပ်...ကို...လူတစ်ယောက်နဲ့ အရိပ်ကိုတွေ့ပေးချင်တယ်”

အရိပ်က စာအုပ်ရွေးနေရာမှ သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး...

“ဘာလဲ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလား”

အရိပ်က မေ့မြင်၏စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုရွေးချယ်လိုက်ပြီး သူ့ဘက်ကို ဆွဲခိုကာလိုက်ပါလာသည်။

“အင်း သူငယ်ချင်းတော့မဟုတ်ဘူး...ဒါပေမဲ့ ကိုနဲ့ သူ့ အနေအထားကို အရိပ် သိပါတယ်..သူက သိင်္ဂါရလေ”

အရိပ်က သူ့လက်ကို မသိမသာဖြေချရင်း...

“ဘာလဲ ကိုယ်က သူ့ရှေ့မှာကြွားမလို့လား?”

အကင်းပါးသောအရိပ်ကို သူကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပါ့မလား...သူ့အမေနဲ့ အရိပ်အမေကသိပ်ရင်းနှီးတာ”

“ကိုကတော့...သူ့ မရနိုင်တဲ့အရာကို ကိုရနေပြီဆိုတာ သိပ်ပြချင်နေတာ”

အရိပ်က လှမ်းနေသောခြေလှမ်းများကိုနှေးလိုက်ပြီး

“အရိပ်က သက်မဲ့မဟုတ်ဘူးလေ”

ခပ်တိုးတိုးညည်းသလို ပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၍ သူ စိတ်မရှည်သလိုဖြစ်သွားပြီး။

“အရိပ်က ဒါလောက်လေးကိုတောင် မလိုက်လျောနိုင်ဖြစ်နေတာလား”

အရိပ်က ရှားပါးပြီးအဓိပ္ပါယ်ဖော်ရခက်သောအပြုံးကို နှမ်းယဲ့ယဲ့ ပြုံးပြီး

“ကို က သဝန်တိုပြီး...မိတ်ဆက်ပေးတာမျိုးဆိုရင် တစ်မျိုးပေါ့၊ ခုတော့”

မိန်းကလေးတွေများ ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးလွန်းလှသည်။

“အရိပ်ကိုပစ္စည်းတစ်ခုလို သဘောထားပြီး ကြွားနေတာမျိုးတော့ အရိပ်မကြိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ သိင်္ဂါရနဲ့က ခိုရဲပြိုင်ဆိုင်မှုက ရပ်ဖို့ကောင်းပြီကွယ်”

သူ့ကို ဖျောင်းဖျသိမ်းသွင်းနိုင်သော လူ ဒီလောကမှာမပေါ်ပေါက်သေး။

“ရတယ်အရိပ် ကိုကတောင်းဆိုကြည့်တာပေါ့၊ မလိုက်လျောပေးတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

သူ့ဘက်က လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားပြီး ခြေလှမ်းကျကျများဖြင့် လျှောက်နေစဉ်...

ပုပုတုတုနှင့် မပြေးရုတ်မင် လိုက်လာနေသော အရိပ်ကိုလုံးဝ မှုတ်ကွက်မိ...။

တစ်ကိုယ်ကောင်းမာဝိန့်တက်ခြင်းကို ဘယ်တုန်းက သူ့အကွပ်ပါးနေတာပါလိမ့်။

“ခဏနေဦးကို...ကိုကိုအရိပ်ပြောစရာတစ်ခုရှိသေးတယ်”

စိတ်မရှည်စွာရပ်စောင့်လိုက်စဉ်...

“သိင်္ဂီရတို့ဘက်က အရိပ်ကိုကမ်းလှမ်းနေတယ်”

ဆုံးရှုံးသွားရမှာကိုမတုန်လှုပ်ဘဲ ရှုံးနိမ့်သွားရမှာကို စိုးရိမ်သွားသည်။

“ကောင်းပြီ...ဒါဆို...အရိပ်ဆီက ကိုယ်မတောင်းဆိုတော့ဘူး၊ အမိန့်ပဲပေးတော့မယ်၊ ဒီနေ့ အရိပ်နဲ့ ကိုယ် သိင်္ဂီရနဲ့ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ရမယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ကို”

တကယ်ဆို နွေးထွေးစွာ သူပြန်ဖြေရမည့်စကားကိုသိပြီးသား။

ဒါပေမဲ့ မလိမ်ချင်သောနှလုံးသားက အေးစက်ပိုင်နိုင်စွာဖြင့်

“သိင်္ဂီရကို...ကို မရှုံးချင်လို့ပေါ့”

အရိပ်ရဲ့မျက်နှာပေါ်က ဖြတ်သန်းသွားသော ခံစားမှုများကို နားလည်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ သူလိုချင်သော အခြေအနေတစ်ခုကို သာဖန်တီးရန် ကြိုးစားခဲ့မိသည်။

သူနဲ့လရိပ်ပြာ ယှဉ်ထိုင်နေသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သိင်္ဂီရ ခြေလှမ်းများက တုန်ခန်ဖြစ်သွားသည်။

သိင်္ဂီရရဲ့ အားနည်းချက်က ခံစားမှုကို မဖုံးဖိနိုင်ခြင်းပင်၊ ဒါကြောင့် လည်း အလွယ်တကူအနိုင်ယူလို့ ရတာပေါ့။

တွေ့ဝေသလိုဖြစ်သွားပြီးမှ ခပ်မှန်မှန်ခြေလှမ်းများနှင့် သူတို့ရှိရာ ဝိုင်းသို့ရောက်လာသည်။

အရိပ်မျက်နှာက အားနာလွန်းစွာဖြင့်...

သို့သော် သူကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော အရိပ်ရဲ့လက် များလေးများမှတစ်ဆင့် သူ့ အားပေးလျှက်...

“ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

အကြောင်းပြချက်ကို လိမ်လည်ပြောလိုက်မှသာ သိင်္ဂီရရောက် လာမည်ဖြစ်၍ တမင်ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆိုပါတော့”

သိင်္ဂီရက နေရာတွင်ဝင်ထိုင်ပြီး အရိပ်ကို လှမ်းဆွတ်ကြေကွဲစွာ ကြည့်နေသည်။

အော်...မင်းနှယ်...နှလုံးသားကိုလည်း ဟန်ဆောင်တင်းမထားနိုင် ဘဲကိုး။

အရိပ်က ခုံပေါ်တွင် ထင်ထားသောသူ့လက်ထဲက လက်ချောင်း လေးများကို မသိမသာရုန်းနေသည်။

“မင်းကံ... အသိပေးမိတ်ဆက်ပေးရအောင် ချိန်းလိုက်တာပါ”

ညှိဆင်ပေးသွားသောမျက်နှာက မကျေနပ်မှုတွေအပြည့်အသိပ်။

ဗုန်းနေသောအရိပ်ရဲ့ လက်များကိုပို၍တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်

ထားလိုက်ပြီး

“ငါနဲ့ အရိပ် တရားဝင်ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီလေ... မင်း

ကံက ကမ်းလှမ်းထားတယ်ဆိုတော့ နောက်ဆုတ်ရအောင် အသိပေးတာ”

တစ်ခုခု ပြောရန်ကြိုးစားပြီးမှ သိင်္ဂါရက ပြန်ထိန်းထားလိုက်ပုံရသည်။

ဟင်း... ရာလိမ္မာယောင်ဆောင်တာဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ရှုံးနေသူပီပီ ဆိတ်ဆိတ်နေတာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“အချစ်ကို သဘောပေါက်နားလည်လာတဲ့နေ့မှာမှ ဒီစကားကို မင်းပြောသင့်တယ်”

အလဲ့ အတော်လာတဲ့ သိင်္ဂါရပဲ။

ပညာဇာတ်စကားမျိုးနဲ့ ထိုးနှက်နေတာပေါ့၊ အရိပ်ကတော့ တကယ် အရုပ်ပမာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ငြိမ်သက်လျက်...

“အချစ်ဆိုတာ ဆန်းစစ်ဖို့မဟုတ်ဘူး ကိုးကွယ်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊

ခံစားဖို့သက်သက်ပဲ”

သူ့စကားအဆုံး သိင်္ဂါရက လျှို့ဝှက်စွာပြုံးပြီး...

“ခံစားဖို့သက်သက်တင်ပဲလား... မင်းအတွက်ဆိုရင်တော့ အသုံး

ချဖို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုပိုနေမှာပါ”

စကားမှန်က ခံရခက်စေသည်ဆိုသော စကားအတိုင်း သူ့နားထဲမှတစ်ဆင့် ရင်ထဲသို့အဆင်မပြေစွာ ရောက်ရှိသွားသည်။

အရိပ်ရဲ့ လက်ကလေးများသည်ပင် အေးစက်သွားသယောင်။

“ထားလိုက်ပါတော့ မင်းနဲ့ငြင်းဖို့ ချိန်းတာမဟုတ်တဲ့အတွက် ငါဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး၊ မင်းကိုအသိပေးချင်တာက အရိပ်ရဲ့ အချစ်ကို ငါပိုင်ပြီးဆိုတာရယ်၊ မင်းရှုံးပြီဆိုတာကိုအသိပေးချင်တာရယ်၊ ဒါတွေကြောင့် ငါချိန်းထားလိုက်တာ...”

သူ့စကားအဆုံး အရိပ်က သူ့ကိုဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်စဉ် သူ နှစ်သိမ့်ပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

သိင်္ဂါကတော့ အရိပ်ကို မြတ်နိုးကြင်နာစွာကြည့်နေလျက်

သူ့ရင်ထဲ သဝန်တိုသလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ပြီးမှ...

ကြည့်လိုက်ဦးပေါ့။

မင်း ဒီလိုမြတ်နိုးမှုပိုက်လေလေ၊ မင်းအတွက်ပိုပြီး နာကျင်ခံစားရလေလေပေါ့၊

အနိုင်ရလိုမှုက သူ့ရဲ့ခံစားချက်အားလုံးကိုလျှစ်လျူရှုနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

သို့သော်.....။

“အရိပ် စိတ်မကောင်းဘူး ကို...”

သိင်္ဂါရ မရှိတော့သည်နှင့် အရိပ်က ဝမ်းနည်းဆွေးမြည့်စွာပြောသည်။

“ဘာကိုလဲ သိင်္ဂါရအတွက်လား”

သူ့အတ္ထုကိုမဖုံးဖိနိုင်ခြင်းအတွက် အရိပ်ကထပ်မံဝမ်းနည်းစွာ... သက်ပြင်းလေးလေးပင်ပင်ကို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ချလိုက်သည်ကိုတွေ့ရပြီး...

“ကို့ဆီက အရိပ် လိုချင်တာတွေမရလိုက်လို့”

နားမလည်လိုက်တာကွာ...

အရိပ်...ဘာတွေသွယ်ဝိုက်ကွေ့လည်ပြီး ပြောနေတာပါလိမ့်...

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါအရိပ်ရယ်”

ပျော်နေသော အပျော်များကိုပင် ပြည့်ပြည့်ဝဝမခံစားလိုက်ရ၊

“ကို နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူးလေ”

သူ အရိပ်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး...

“ကို ကလေးမဟုတ်ဘူးအရိပ်၊ ကိုနားလည်အောင်အရိပ်ပြောစမ်းပါ”

အရိပ်က တစ်ဘက်လှည့်ရခက်စေသောအပြုံးမျိုးကို ဖန်တီးပြီးယူရင်း...

“ကိုနားလည်အောင် ပြောရမယ်ဆိုကတည်းက ဒီကြားထဲမှာ နားလည်မှုလွဲနေပြီ ကို...”

သူ တကယ့်ကို နားမလည်တော့။

ပူပင် လောင်မြိုက်သလို ခံစားလာရတာမို့ အချိန်များကို ဖြတ်တောက်ရန် ကြိုးစားလိုက်ပြီး။

“ဒါဆို...ကို နားလည်အောင် ကိုယ့်ကိုကိုပြန်ဆန်းစစ်လိုက်ဦးမယ် အခု အရိပ်ကို...ကိုပြန်ပို့ပေးမယ်”

အကောင်းဆုံးကို တစ်ယောက်စီအေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားနေ
သင့်သည်ဖြစ်၍ သူရွေးချယ်လိုက်ခြင်းပင်။

အရိပ်က ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းမခါ နေရာမှထလိုက်ပြီး။

“အခု...အချိန်မှာ...အရိပ်မလိုအပ်သေးဘူးမဟုတ်လား၊ အရိပ်ပြန်
သင့်ပြီလေ၊ ကို လိုက်မပို့ပေးပါနဲ့၊ အရိပ်ဘာသာ အရိပ်ပြန်ပါ့မယ်”
နုစံသူဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အရိပ် စိတ်ကောက်ပြလိုက်ခြင်း
ပင်။

တစ်ခုခု နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျာသင့်သည်ကိုသိသော်လည်း သူ့ဘယ်
လိုစကားများဖြင့် ဖျောင်းဖျာနှစ်သိမ့်ရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်ဖြစ်နေ
သည်။

“အရိပ်ကလည်းကွာ ကလေးမဆန်စမ်းပါနဲ့၊ အခုဆိုရင် ကိုကို
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အနိုင်ကျင့်ခဲ့တဲ့ သိင်္ဂါရကို ကိုနိုင်လိုက်တဲ့
အတွက် အရိပ်ဝမ်းသာပေးသင့်တာပေါ့”

အရိပ်ရဲ့မျက်ဝန်းများက မထင်မှတ်စွာစိုစွတ်လာပြီး...

“ကိုအတွက်တော့ ဝမ်းသာပေးပါတယ်...ဒါပေမယ့် အရိပ်အ
တွက်တော့ ဝမ်းနည်းတယ်...သွားမယ် ကို”

အရိပ်က တကယ့်အရိပ်ပမာပင် လှစ်ခနဲလှည့်ပြေးထွက်သွား
သည်။

သူမတားမိ။

လိုက်မသွားမိ။

မတောင်းပန်မိ၊ မဖျောင်းဖျာမိ။ အားလုံးအတွက် အပြစ်ရှိသလို
ခံစားရသော်လည်း ဒီလိုကိစ္စများကို အရေးပါကောင်းသောအရာများ
ဟု မထင်မှတ်ခဲ့။

အချစ်သည် သူနားမလည်သေးသော ခေါင်းစဉ်တစ်ခုအောက်မှာ
ပင် ရှိနေသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုညကတော့ အရိပ်ဆီက ဖုန်းကိုမွတ်သိပ်စွာတောင်း
တနေမိသည်။

သို့သော် ကိုယ်တိုင်စဆက်ရန်ကိုမူ မကြိုးစားမိခဲ့။

www.burmeseclassic.com

ကတောက်ကဆဖြစ်ပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့တွင်တော့ အရိပ်ဆီက ဖုန်းကို သူရရှိခဲ့သည်။

ငါးရက်လောက်သာ မတွေ့ရ မကြားရသောအရိပ်အသံကြောင့် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ သူကြည့်နူးသွားရတာအမှန်ပင်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခုမှဖုန်းဆက်ရတာလဲ”

အရင်ဦးအောင်ပြောလိုက်စဉ် သက်ပြင်းဖျော့ဖျော့ချသံကို ကြား လိုက်ရပြီး

“ကို ဖုန်းဆက်တာကိုစောင့်နေလို့လေ”

“ကို မအားလို့ပါအရိပ်ရဲ့၊ ပဲခူးကိုဒီကြားထဲနေတိုင်း သွားနေရ တယ်”

ပဲခူးတွင် ကံထရိုက်ယူထားသော အဆောက်အဦတစ်ခုအတွက် သွားရတာမှန်သော်လည်း နေ့တိုင်းမဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ အကြောင်းပြချက်တော့ လိုတယ်မဟုတ်လား၊

“ကို အရိပ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

တကယ့်ကို သတိရနေတာတော့ သေချာသည်။

“သေချာရဲ့လား...”

ဟုတ်သားပဲ သူမှမချော့ရသေးတာ...

အရိပ်က စိတ်ကောက်ဘယ်ပြေဦးပါ့မလဲ။

“သေချာတယ်...ကို အခုလာခေါ်မယ်လေ...ဆိုင်မှာမဟုတ် လား”

“အင်း”

မကြည့်တကြည့် အသံကိုကြားနေရဆဲ။

ကိစ္စမရှိ။

ဒီလောက်ဆိုရင် အရိပ် စိတ်ပြေနေတာသေချာသည်။
အစဉ်အလာသဘောအရ ချက်ချင်းဘယ်လိုက်လျော့ချင်ပါ့မလဲ။

“ကောင်းပြီ... ကို အခုလာခဲ့မယ် စောင့်နေနော်”

ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် အရိပ်ဆီကို သွားရန်လုပ်လက်စအလုပ်များကို သိမ်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်

“ဆရာ... ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

သူ့အတွင်းရေးမှူး အောင်ထွေးကလာပြောစဉ်

“ဘယ်သူလဲ..”

“ဆရာနဲ့ အလုပ်ကိစ္စပြောစရာရှိလို့တဲ့၊Co., Ltd က ဦး
အောင်နိုင်တဲ့”

အလုပ်ကိစ္စဆိုတော့ သူငြင်း၍မရတော့။

သူ့ဘဝတွင် လောဘအကြီးဆုံးက အလုပ်ပဲမဟုတ်လား။

“ဒါဆို လွတ်လိုက်လေ”

ဦးအောင်နိုင်နှင့် အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးရင်း အချိန်ကုန်မှန်းမသိကုန်ခဲ့

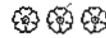
ရာ အရိပ်နှင့် ချိန်းထားသည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားမိသည်။

အလုပ်ကိစ္စပြီးသွားပြီ၊ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နားလိုက်သောအချိန်
ရောက်မှ အရိပ်ကိုသတိရလိုက်သည်။

နာရီကြည့်လိုက်စဉ် လာမည်ဟု ပြောထားသောအချိန်ထက်
လေးနာရီနောက်ကျသွားပြီကို သိလိုက်ရသည်။

ဝုန်းခနဲ နေရာမှထ၍ အရိပ်ဆီထွက်လာခဲ့စဉ်...

သူ့ကို မျက်နှာညို၍ အလိုမကျစွာစောင့်နေမည့် အရိပ်ရဲ့မျက်နှာ
ကိုသာ မြင်ယောင်မိခဲ့သည်။

“မမ...အပြင်ထွက်သွားတာ ကြာပြီရှင်...”

အရောင်းစာရေးမလေးက ရုံးခန်းထဲဝင်ရန် လုပ်နေသောသူ့ကို

ရို.ကျိုးစွာပြောလာသည်။

အင်းလေ .. သူနောက်ကျသွားတာကိုး။

စိတ်ကောက်ပြီးထွက်သွားတာလား။

ချော့လို့ နှစ်သိမ့်လိုသောဆန္ဒက ထူးထူးခြားခြားပြင်းပြစွာဖြစ်

လာသဖြင့်

“ဘယ်သွားမယ်လို့ပြောသွားလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုရော ဘာမှာသွားသေးလဲ”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲလို့တော့ မပြောသွားဘူးရှင်၊ ဦးသိင်္ဂါရနဲ့ ထွက်သွားတာပဲ၊ ဘာမှတော့မမှာသွားဘူး”

ရိုးရိုးလေးဖြေလိုက်တာဖြစ်ပေမဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းခံစားလိုက်ရသည်။

ဘာကြောင့်လဲ..

သိင်္ဂါရကြောင့်လား။

ပျက်ယွင်းသွားသော သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ပြင်ဆင်ဟန်ဆောင်ရန် မကြိုးပမ်းတော့ဘဲ အပြင်သို့ဒေါသတကြီး ပြန်ရောက်သွားမိသည်။

ကားထဲဝင်ထိုက်လိုက်ပြီး သူ့ကိုသူဒေါသတကြီး ပြန်ဆန်းစစ်နေမိသည်။

အရိပ်နဲ့ သိင်္ဂါရ...

ဘုရား..ဘုရား သူသဝန်တို့နေတာပဲ။

တွေ့ချင်လွန်းသည့်အချိန်မှာ မတွေ့ရခြင်းလောက် ပူလောင်သော က ခံစားမှုမျိုးကို သူခံစားတတ်နေပြီပဲ။

ကားကိုစက်နှိုးလိုက်ပြီး ခပ်ပြင်းပြင်းဆောင့်ထွက်လာစဉ် သူ့ကိုယ်
သူ့အားမလိုအားမရဖြစ်ခြင်းကသာ ကြီးစိုးလျက်...။

ပြီးတော့ ရင်ထဲက ဟာတာတာ...

သေချာသည် သူ့အရိပ်ကို လွမ်းတတ်နေပြီပဲ။

ဟာ...မဖြစ်စေရ။

သူ့ဘဝမှာ အချစ်ကြောင့် ခံစားရတာမျိုး ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေရ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ အရိပ်ကို ပြင်းပြင်းပြုလွမ်းနေသည်။

ညဘက်သူဖုန်းဆက်လိုက်စဉ် အရိပ်၏အေးစက်စက်အသံများ
ကြောင့် ပို၍စိုးရွံ့စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရလေသည်။

“အရိပ် စောင့်နေခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် သိင်္ဂါရနဲ့ ပါသွားတယ်ဆိုတာကရော”

အရိပ်ဘက်က ဘယ်လိုအမူအရာရှိနေသည်မသိ၊ သူ့ကတော့
ဖုန်း ခွက်ကို စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် တင်းကျပ်စွာ ကိုင်ထားနေမိသည်။

“မေမေ့အတွက် ဆေးသွားဝယ်တာပါ...”

အရိပ် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုအေးတီးအေးစက် အကြောင်းပြချက်ပေးနေ
ရတာလဲ။

တကယ်ဆိုရင် ပျာပျာသလဲ ဖြေရှင်းပြနေသင့်သည်မဟုတ်လား။

“ဆေးဝယ်စရာရှိလည်း ကိုကိုစောင့်နေပေါ့”
 အရိပ်ဆီက ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံကိုကြားရပြီးမှ...
 “အမြဲတမ်းနောက်ကျတတ်တဲ့ချစ်သူကို အရိပ် ဘယ်အချိန်ထိ
 စောင့်နေရမှာလဲ ကို”
 အသံများက တုန်တုန်ယင်ယင်မို့...
 “အရိပ်...”
 သူပင်ပြန်၍ ညင်သာသိမ်မွေ့သွားရတော့သည်။
 “အရိပ်ကလေး...”
 သူ့ရဲ့နှုန်းညံ့မှုကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အံ့ဩစွာ...။
 သို့သော် ထိုဖြစ်ထွန်းလာသာ ခံစားမှုကိုပင် ကျေနပ်စွာ။
 “ကို...အရိပ်ကိုချစ်တယ်”
 အရိပ်ဘက်က အံ့ဩစွာ အသံတိတ်နေသည်။
 “ကို...အရိပ်ကို ချစ်မိနေပြီ”
 ချစ်သူဖြစ်ပြီးမှ ဝန်ခံတတ်သောချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် အပြစ်
 ပေးချင်ပေးပါစေတော့။

သူငယ်မွတ်ပြင်းပြုစွာ ဝန်ခံလိုနေသည်။
 “ဟုတ်တယ် အရိပ်..အရိပ်...ကို...အရိပ်ကိုချစ်တယ်”
 အရိပ်ဆီက ရှိုက်သံစွတ်စွတ်က ဖြည်းညှင်းစွာ အသံမှန်မှန်ပေါ်
 ထွက်နေသည်။
 သူ ဒီစကားကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်
 ပြောနေမိသည်မသိ။
 သူသိနေတာကတော့ ထိုစကားအခွန်းတိုင်းအတွက် သူရင်ခုန်သံ
 တွေက မှန်ကန်မြန်ဆန်နေသည်။

မချစ်တတ်သော ယောက်ျားများအတွက် ချစ်တတ်လာလျှင် သူများတွေထက် ပိုကဲနေမလားဟု တွေးမိစဉ် သူ့ကိုယ်သူသာ ရှက် ပြုံးပြုံးဖြစ်ခဲ့သည်။

အရိပ်ဆိုတဲ့ သာမန်ဂျစ်ကန်ကန်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှေ့တွင် မကျရှုံးရအောင် ဟန်ဆောင်တင်းထားသည့် ကြားကပင် အကြိမ် အကြိမ်အခါခါ သူ့ရုံးနေတတ်ပြန်သည်။

“ချစ်သူတွေမဖြစ်ခင်တုန်းက အရိပ်ကို ပန်းတွေပွဲပေးပြီး အခုကျတော့ ဘာပန်းမှလည်း မပေးတော့ဘူး၊ အင်းလေ...မရခင်ကတော့ ဒီလိုချည်းပါပဲ”

အရင်ကအခြေအနေအတိုင်းသာဆိုလျှင် သူ့ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြီး စိတ်ထဲက ဝန်ခံမိမည်လားမသိ။

အခုတော့ ဒီသတ်မှတ်မှုလေးကိုပင် သူ့က မခံချိမခံသာဖြစ်စွာဖြင့် “ဒါဖြင့်လာခဲ့...အခုပေးမယ်”

ကျောင်းဝင်းထဲကဆွဲထုတ်ပြီး ခေါ်လာစဉ် မရမကပူဆာလေသည် မှာ

“ဟင့်အင်း ဟိုးအပင်ပေါ်က ကွဲကော်ပန်းပဲလိုချင်တယ် ခူးပေး” သူ ဘုရားတလိုက်မိသည်။

မတဘဲနေနိုင်ရောလား ကွဲကော်ပင်ပေါ်ကပန်းကို သူဘယ်လို ယူပေးရပါ့မလဲ။

“ဟာ အရိပ်ကလည်း လူကြားထဲမှာ ကို ဘယ်လိုတက်ရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ အပြင်လူတက်တာ ဘယ်ခွင့်ပြုပါ့မလဲ”

အရိပ်က တမင်နှုတ်ခမ်းကို စုပွပ္ပဖြစ်အောင် လုပ်ပြရင်း “ဒါဆိုလည်းရတယ်...ဘာပန်းမှမလိုချင်တော့ဘူး”

ကြံဖန်ပူဆာတတ်သော အရိပ်ရဲ့ခေါင်းကို မနာကျင်အောင် ဖွဖွ ထုပြစ်လိုက်ပြီး သူ့အကြံထုတ်ရတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကော်ပင်မှပန်းများကို ကန်ထရိုက်ဆွဲထား
သော ပန်းရောင်းသူကို စုံစမ်းရှာဖွေရပြီး သူ့အကူအညီနဲ့ လှေကား
ထောင်ကာ ကိုကော်ပင်ပန်းခူးပေးခဲ့ရလေသည်။

ကိုကော်ပင်လေးတစ်ပွင့်အတွက် ကျေနပ်ကြည်နူးနေသော အရိပ်
ကိုတွေ့ရပြန်တော့လည်း သူ့အမောများအားလုံး ပြေပျောက်ဝေးလွင့်
လျှက် ...

အချစ်ကို စောစောရှာဖွေမတွေ့မီခွဲခြင်းကပင် နှမြောစရာကောင်း
နေသယောင်ယောင်။

အချစ်သည် သူ့အတွက် အားတစ်ခုပမာ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါ
လား။

သေချာတာကတော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားသော အချစ်အပေါ် သူတန်
ဖိုးထားတတ်နေခြင်းပင်။

သူ့ဘဝအတွက် အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုသာ ကြုံရမည်ဟု ကြံသိ
ရလျှင် ထိုပြောင်းလဲမှုသည် သူ့နှလုံးသားကို အလဲထိုးနိုင်မည့် ပြောင်း
လဲမှုမျိုးမဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိမည်ပင်။

သို့သော်...

ကံဆိုတာက ကိုယ်တိုင်မပြုထားသောကိစ္စ တစ်ချို့လည်း ပါလာ
တတ်သည်မဟုတ်လား။

“အဖေ သိပ်နေမကောင်းဘူး မင်းကိုတွေ့ချင်တယ်လို့ ဖုံးဆက်
ခိုင်းနေတယ်”

သိင်္ဂါရအသံကို ဖုန်းထဲကကြားရ၍ အံ့သြနေစဉ် နောက်ဆက်တွဲ သတင်းကြောင့် သူ့ပိုအံ့သြသွားရသည်။

ထိုမိသားစုဝင်မဟုတ်သော သူ့ကို တွေ့ချင်သည်ဆိုခြင်းသည် သာမန်ထက်ပိုသော အရေးကြီးကိစ္စပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထောက်ထားညှာတာခဲဖူးသော ကျေးဇူးတစ်ချို့ကြောင့် ချက်ချင်း ပင် သိင်္ဂါရအိမ်သို့ သူ့ရောက်သွားသည်။

ခါတိုင်းလိုပင် တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးသည် ပို၍တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့နေသလိုပင်။

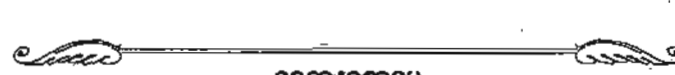
ထူးခြားသောခံစားချက်တစ်မျိုးကြောင့် ကြက်သီးများပင်ထဲသွား မိသည်။

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် အိမ်အကူအမျိုးသမီးကြီးက အပေါ်ထပ်သို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေသည်။

“သက်သာရဲ့လား”

လေသံတိုးတိုးနှင့် သူ့မေးလိုက်စဉ်

“သိပ်မသက်သာဘူး နှလုံးက သိပ်အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးပြော တာပဲ”

ခြေသံဖွဖွနှင့် ဦးလေးကြီးအခန်းဝရောက်သွားစဉ် နေရုံရှေ့ထား သောတံခါးမှတစ်ဆင့် အထဲဝင်လိုက်သည်။

ဦးလေးကြီး၏ခုတင်ဘေးတွင် အန်တီနှင့်၊ သိင်္ဂါရ ပြီးတော့ အသက်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက် ဆရာဝန်ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်။

အန်တီနှင့်က သူ့ကိုမြင်သည်နှင့်...

“မောင်နေဝန်းသစ် ရောက်လာပြီ”

လေသံတိုးတိုးနှင့် ကပ်ပြောလိုက်သောကြောင့် ဦးလေးကြီးမိန်း နေတာဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်သည်။

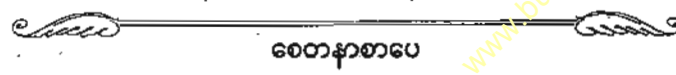
နှမ်းဖျော့နေသော မျက်ဝန်းများက ဖြည်းဖြည်းစွာဖွင့်လာပြီး သူ့ထို ရှာနေလေသည်။

သူ့ရပ်နေသောနေရာတွင် ဦးလေးကြီး၏မျက်ဝန်းများရပ်သွား သည်။

တစ်ခုခုပြောရန် အားယူလိုက်ပြီး

“နေဝန်းသစ်နဲ့သားကလွဲရင် အားလုံးအပြင်ခဏထွက်ပေးပါ”

အသံက တိုးသော်လည်း မာထန်နေဆဲ...

အင်းလေ တစ်သက်လုံး အရိုးစွဲလာတဲ့မာန်ကို ဘယ်ချနိုင်ဦးပါ

မလဲ။

“ဖေဖေကလည်း...ဆရာဝန်ကြီးတော့ ရှိနေပါစေ”

သိင်္ဂါရက တားမြစ်လိုက်သော်လည်း

“ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...မလိုလို့ပါ”

အားလုံးက နားလည်စွာနဲ့ အပြင်ထွက်ပေးကြသဖြင့် ခုတင်တစ်

ဘက်တစ်ချက်တွင် သူနဲ့သင်္ဂါရသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် အသေအချာစိုက်ကြည့်မိ

ကြစဉ်

“နှစ်ယောက်လုံးထိုင်ကြ”

အသံကာ မာမာပြတ်ပြတ် တိုးတိုးသဲ့သဲ့...။

ခုတင်ဘေးတွင် နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်မိလိုက်ကြသည်။ သိင်္ဂါရ

က ပိုက်တန်းလန်းနှင့် ဦးလေးကြီးလက်ကို ညင်သာဖွဖွဆုပ်ကိုင်လျက်

သူကရော

သူကသူစိမ်းပဲ...ဒီလိုအားပေးမှုမျိုးမလိုအပ်။

“နေဝန်းသစ်”

သူ့ဘက်သို့ မျက်ဝန်းလည်လာပြီး ခေါ်လိုက်သဖြင့်..

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်နားထောင်နေပါတယ် ဦးလေးကြီး”

ဦးလေးကြီးက ခပ်မျှင်းမျှင်းမျှ လေးကိုရှည်အောင်ဆွဲရှုနေလိုက်
ပြီး..

“အဲဒီဦးလေးကြီးဆိုတဲ့ ပညတ်ချက်အတွက် နာကျင်ခံစားလာရ
တဲ့ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး”

ဦးလေးကြီး ဘာသာညည်းနေခြင်းလော၊ သူ့ကိုပြောနေခြင်းလော။

နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဝင်စားစွာနားစွင့်နေကြသည်။

“နေဝန်းသစ်..”

သူ့နာမည်ကို ခဏခဏခေါ်နေခြင်းကပင် မောစရာကောင်းနေ
သည်။

သူ့လက်ကို အားပျော့နေသော လက်ဖြင့်တို့ထိစမ်းသပ်ဆုပ်ကိုင်
ရင်း ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးလေးကြီးမဟုတ်ပါဘူး...ဖေဖေပါ”

အသံက တိုးတိုးလေး ဒါပေမဲ့ နားထဲတွင်သာမက ရင်ထဲတွင်
ပါ အကြိမ်ကြိမ်ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးလျက်

သိင်္ဂါရက ဝိုင်းဟနေသော နှုတ်ခမ်းများကို မသိမ်းဘဲ သူ့ကို
ပြူးကြောင်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူကရော ရီဝေနေတဲ့ ဦးလေးကြီးမျက်လုံးများကို အမိအရဖမ်း
လျက်...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ညီအစ်ကိုတွေပါ”

ခပ်တိုးတိုးအသံက သံသယများကိုထပ်ပြီး အတည်ပြုချေဖျက်
နေပြန်သည်။

“ငြိမ်းနဲ့ဖေဖေ ငြိစွန်းနဲ့ကြတာကို ဘယ်သူမှမရိပ်မိခဲ့ကြဘူး၊
နှင်းအပါအဝင်ပေါ့၊ သားကိုယ်ဝန်ရလာတဲ့ အချိန်မှာ ငြိမ်းက ဖေဖေကို
လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုတယ်၊ ဖေဖေဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ခဲ့တယ်၊
နှင်းကိုအသိမေးလို့လည်း မဖြစ်၊ မပြတ်မသားဖြစ်နေတာကို ငြိမ်းက
စိတ်နာပြီး ဖေဖေအနားက ပျောက်သွားခဲ့တယ်၊ သူ့ဆုံးခါနီးအချိန်
ရောက်မှ ဖေဖေကိုဆက်သွယ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သားရဲ့အဖေတစ်

ယောက်အနေနဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့တဲ့၊
အဖြစ်တွေအားလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်းခံပြီး ဖြေရှင်းအနစ်နာခံ
ပေးခဲ့တယ်”

ဦးလေးကြီးက သူ့အဖေတဲ့။

ဒါဆို ငယ်ငယ်ကပုံရိပ်များကရော...

သူ့ရင်ထဲ နာကျင်ကြေကွဲခဲ့သော ပုံရိပ်များက တစ်ကွက်ချင်း
တစ်ကွက်ချင်းပီသစွာ...

မောသွားဟန်ဖြင့် ခဏမျှနားနေသော ဦးလေးကြီးကို သူ့ဘယ်လို
ခံစားချက်မျိုးနဲ့ ကြည့်ရမှာပါလိမ့်။

သိင်္ဂါရကမူ လုံးဝနှုတ်ဆိတ်လျက်...

“သား...”

သူ့ကိုခေါ်တာလား သိင်္ဂါရကိုခေါ်တာလား

ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကြည့်နေသောမျက်ဝန်းများကြောင့်...

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော်...”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဆွံ့အလျှက်

“ထင်ထင်က သားကို ဘာဖြစ်လို့ သားပါလို့ ဝန်မခံခဲ့ရတာကို သား နာကြည်းနေမှာပေါ့”

“နှင်းရဲ့စိတ်ကို ဖေဖေသိတယ်။ ဖေဖေသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးအိမ်ထောင်ပြိုကွဲရုံပဲရှိတယ်။ နောက် တစ်ချက်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားကိုးစေချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့် ဖေဖေ သားကို လျစ်လျူရှုခဲ့ရတယ်။ သားနှစ်ယောက်ကို ပြိုင်ဘက်တွေဖြစ် အောင် ဖေဖေပုံသွင်းပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါ သားနှစ်ယောက်လုံးကို တိုးတက်အောင်မြင်စေချင်လို့ပဲ”

ဝမ်းနည်းလာသောစိတ်များကို လက်သီးဆုပ်ရင်း ထိန်းထားနေရ သည်။

“ဖေဖေဆန္ဒပြည့်ပါတယ်။ ဖေဖေသားနှစ်ယောက်လုံး မညံ့ခဲ့ကြ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုမှားသွားတာက သားတို့နှစ်ယောက် ရန်သူဖြစ် သွားကြတာပဲ”

ပြိုင်ဘက်ဆိုမှတော့ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်မေတ္တာထား နေရင် အနိုင်ဆိုတာ ဘယ်ရှိပါတော့မလဲ။

“ဖေဖေမမြင်ချင်ဆုံးက သားတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် မုန်းတီးနေကြတာကိုပဲ”

သူနဲ့သိင်္ဂါရ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

“ဒါကြောင့် ဖေဖေ စထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဖေဖေဘာသာအဆုံး သတ်ရတော့မယ်။ သားတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်ဘက်တွေအဖြစ်က ရပ် လိုက်ကြတော့... ဘယ်သူမှ ဘယ်သူ့ကို မနိုင်ခဲ့ဘူးလို့ သဘောထား ကြပါ။ ဖေဖေလည်း ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်”

သူနိုင်ခဲ့တာပဲ... က်
ဘာဖြစ်လို့ သရေဖြစ်သွားရမှာလဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်နေကြလို့ပဲ။ ညီအစ်ကိုဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖေးမ ကူညီရမယ်။ အနစ်နှာခံရမယ်။ ဖေဖေရဲ့နောက်ဆုံး ဆုံးမစကားအဖြစ် သားတို့လက်ခံပေးပါ”

စကားပြောရင်း မောလာသဖြင့် အသက်ကိုဝအောင်ရှူရင်း မှိန်း နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီအချိန်မှာ ဘာကိုမှ ယုံကြည်မရအောင် တုန်လှုပ်နေသူက သူ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမလား။

သိင်္ဂါရကရော...

ဦးလေးကြီး နဖူးပေါ်က ချွေးတွေကို တို့သုတ်ပေးနေသော လက် များက တုန်ရင်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဖေဖေစတားကို သားတို့လက်ခံကြမှာလား”

မှိန်းနေသော ဦးလေးကြီးဆီက အသံကြောင့် အတွေးနစ်နေရာမှ ဘတ်ပြန်ဝင်လာမိသည်။

“သား... နေဝန်းသစ်၊ သားဘယ်တုန်းကမှ မိဘမမဲ့ပါဘူး၊ သားရဲ့ အခြေအနေတိုင်းမှာ ဖေဖေပါဝင်ခဲ့တယ်၊ ရပ်တည်ပေးနေခဲ့ပါတယ် ကွယ်”

ဒီအိမ်ကထွက်သွားပြီးကတည်းက အစစအရာရာ အဆင်ပြေခဲ့ တာကို သူ့ကံကြောင့်လို့ ထင်မှတ်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

မေ့မေ့ဆီက နားကပ်အမွေရခဲ့ကြောင်း သူ့ကြီးဒေါ်ကို ပြောပြခဲ့ စဉ်က သူ့ကြီးဒေါ်က သူ့အမေမှာ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်း

မရှိခဲ့ပါဟု အခိုင်အမာပင် ဝန်ခံခဲ့သည်။

ဒါကိုပင် သူက သူ့အမေအပေါ်အထင်သေးရက်သည်ဟု စိတ်အ စာမကြေဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

ဒါဆို ဒီနားကပ်ကရော ဦးလေးကြီးတင်ခင်းပေးခဲ့တဲ့လမ်းလား။

“ဖေဖေ သားရဲ့အောင်မြင်မှုတိုင်းကို ကြည့်နူးခဲ့ရတယ်၊ အားရခဲ့ ရတယ်၊ ငြိမ်းအပေါ် မကျေမနပ်မိတဲ့ဝတ္ထုရှားတွေ သားအပေါ် ပေးအပ် နိုင်ခဲ့သလို ပီတိဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေကို သားယုံပေးပါကွယ်”

သူ့မျက်ဝန်းများ စိုစွတ်လာသလိုခံစားလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲလျှိုက် တက်ဝမ်းနည်းလာတာကို ဆို့နှင့်စွာတင်းတင်းကြီး ခံစားနေရသည်။ သူ့ရဲ့လက်တစ်ဘက်ကို သိင်္ဂါရထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်မိသည်။ ကြောင်၍ကြည့်နေသော သိင်္ဂါရကို အပြည့်အဝ သူပြုံးပြနိုင်လိုက် သည်ထင်။

သိင်္ဂါရ၏ ပြန်ကမ်းပေးသောလက်တစ်ဘက်။

လက်ဖဝါးနှစ်ခုက လမ်းအလယ်တွင် ဆုံမိကြပြီး နွေးထွေးဗွာ ဆုပ်ကိုင်ပေါင်းစည်းလျှက်...

ပြုံးနေသော ဦးလေးကြီးရဲ့မျက်နှာကို နောက်ဆုံးမြင်ခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအပြုံးသည် သူ့ရင်ထဲက ခံစားမှုများအားလုံးကို နားလည်စွာ သယ်ဆောင်ယူငင်သွားသော အပြုံးပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ရင်ထဲ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ခေါ်ခဲ့သံကိုတော့ ဦးလေးကြီး မကြားရတော့ပေမဲ့ ခံစားနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်နေမိသည်။

“ဖေဖေ...”

“ဖေဖေ...”

“ဖေဖေ...”

မိုးကောင်းကင်က တရားမမျှတစွာ သူ့အားပိုင်ဆိုင်မှုနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို တစ်ပြိုင်နက်ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

မိုးကောင်းကင်တစ်ခု၏အောက်တွင် သူနဲ့သွေးသားရင်းခြာတစ် ယောက် ရှိနေသေးသည်ဟူသော အသိက အားတစ်ခုပေးစွမ်းနိုင်တာ ကတော့အမှန်ပင်။

နှစ်ယောက်စလုံး ခုံတန်းရှည်တစ်ခုတည်းပေါ်တွင် ထိုင်နေကြ လျက် ...

ဒါပေမဲ့ ခုံ၏အစွန်းတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် ထိုင်နေကြခြင်း ပင်။

“မင်း အရိပ်ကို ချစ်နေတုန်းပဲလား”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူက သိင်္ဂါရထက် အသက်ကြီး၍ အလိုလိုနေရင်း အစ်ကိုနေရာရောက်နေသည်။

သိင်္ဂါရကတော့ ဖရိုဖရဲဆဲပင်များကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးစွ ပြီး...

“အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးလို့မရသလို ဖျက်ဆီးလို့လည်း မရဘူး လေ”

သူယ်တိုက်ဝန်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့နားလည်လိုက်သည်။ သူ့ရော သိင်္ဂါရပါ လေကိုမျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၍ လေ ဖြည်းဖြည်းငွေ့ငွေ့က မျက်နှာကို ပွတ်တိုက်နေသည်။

“မင်း...ငါ့ညီဖြစ်နေတာကို ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

သိင်္ဂါရက ခါးသက်စွာ ပြုံးနေသလိုပင်

ပြီးတော့ မျက်နှာကိုရှေ့တည့်တည့်သို့ ပြန်မူထားလို့ ဝါးပြီး

www.burmeseclassic.com

“အကောတော့ အံ့ဩတယ်၊ ပြီးတော့ ဒေါသဖြစ်တယ်၊ နောက် ဆုံးတော့ ဝမ်းနည်းမိတယ်”

သူ့ရဲ့ခံစားချက်ဖြစ်စဉ်ထက် တစ်ဆင့်ပိုနေသည်ဟု ပြောရမည်ပင် သူ့ခံစားမှုထဲတွင် ဒေသဖြစ်စဉ်မပါဝင်ခဲ့သောကြောင့်ပင်

“ငါ့မှာတော့ ဒေါသမပါဘူးကွ”

သူ့ရင်ထဲတွင် တကယ်ကိုပေါ့ပါးသောခံစားချက် သာရှိနေသည်။

“ငါ့မှာ သွေးသားရင်းချာတစ်ယောက်ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာရယ် ပြီးတော့...”

သိင်္ဂီရ၏ မျက်ဝန်းများကို တော့တော့ဆိုင်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ငါ့မှာ အဖေရှိတယ်ဆိုတာရယ်၊ ငါ့ရပ်တည်မှုက ပိုပြီးတန်ဖိုး ရှိလာသလိုခံစားရတယ်”

သိင်္ဂီရကတော့ အားနာစိုးရွံ့စွာဖြင့် သူ့အကြည့်များကို ရှောင်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေသည်။

ဒီလိုပျော့ညံ့ညံ့နဲ့ သူ့ကို မမီမကမ်းလိုက်ပြိုင်နေတတ်တဲ့ ကောင် လေးက သူ့ညီတဲ့...

သွေးသားရင်းဆိုတဲ့ အသိကို မခံစားဖူး၍လားမသိ။ သိမ့်သိမ့် ကလေး နွေးထွေးကြည်နူးသွားသည်။

“ဒီလောကမှာ မင်းနဲ့ငါ ညီအစ်ကိုဆိုတဲ့အသိကို ငါတို့ကလွဲရင် ဘယ်သူမှမသိဘူးနော်”

ရယ်စရာမဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်ဖြစ်သွားသည်။ သေချာသည် သည်ရယ်သံတွေကြားထဲမှာ ကြည်နူးမှုမပါ နာကျင် ကြေကွဲမှုသာပါနေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ဆန္ဒအရ အန်တီနှင့်ကိုမပြောပြခဲ့ကြ။

မေမေက ဖေဖေကိုပေးဆပ်ကာကွယ်ပေးခဲ့သည်။

ဖေဖေက သူ့ကိုပေးဆပ်ခဲ့သည်။

သူကရော တစ်လျှောက်လုံးအနိုင်ရလာတဲ့ သူ့ညီကို ပေးဆပ်စရာ ဆို၍ သိင်္ဂီရကိုငဲ့ကြည့်လိုက်စဉ်

ကိုင်းညွတ်နေသော ကျောပြင်ကျယ်ကို အားပါးတရဖက်ပြီးနှစ် သိမ့်ပေးလိုက်ချင်သည်။

“ငါဝန်ခံစရာရှိတယ်”

“အင်း...”

သိင်္ဂါရက စကားနည်းလွန်းစွာ သို့သော် သူ့စကားတိုင်းကိုတော့ လိုလားစွာ နားထောင်နေသည်။

“ငါအရိပ်ကို မချစ်ဘူးကွ”

ဒီစကားကို ရင်ထဲက ဖြစ်ညစ်အားထုတ်၍ ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သလို သူ့နှလုံးသားကို သူ့ဘာသာသူ့ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သလို ခံစား လိုက်ရသည်။

သိင်္ဂါရက ဖြတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာသည်။

“အင်း တော်တော်အသည်းမာတာပဲ”

သိင်္ဂါရရဲ့ မှတ်ချက်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုတွေပါနေသည်။

“အစကတော့ မင်းကိုနှိုင်းချင်တာကိုး”

“အခုရော”

မျှော်လင့်တကြီးမေးလာပုံက အရင်ကလို မနာလိုမှုများနှင့်မဟုတ် တော့။

တောင့်တပူဆာနေသည့် ပုံနှင့်ပင်တူနေသည်။

ချစ်စနိုးဖြင့် သိင်္ဂါရကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ချစ်တဲ့သူဆီ ပေးလိုက်မှာပေါ့ကွ”

သိင်္ဂါရ၏ ဝမ်းသာသွားသောမျက်နှာသည် ခဏချင်းပင် ပြန်၍ မှေးမှိန်သွားပြီး...

“ဒါပေမဲ့...လရိပ်ပြာက အရုပ်မဟုတ်ဘူးလေ”

“အရုပ်မဟုတ်တဲ့အတွက်...ငါ ဒီလိုလုပ်ရတာပေါ့...သူ့မှာ ခံစားချက်ရှိတယ်လေ...ကြာရင် အချစ်မရှိတဲ့ ငါ့အတွက်...သူ စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်”

သိင်္ဂါရ...သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“သူကမှ ငါ့ကိုမချစ်တာ”

မမိမကမ်းနှင့် သိင်္ဂါရ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဘာဖြစ်လို့...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်ရတာလဲ”

သိင်္ဂါရက သူ့ကို အားကိုးသလို ငွေငွေပြုံးပြီး...

“မင်း နောင်တမရဘူးနော်”

ရင်ထဲက နောင်တမရပေမဲ့ နှလုံးသားကတော့ အကြိမ်ကြိမ် အပြစ်ပေးနေမှာ သေချာသည်။

“ငါ့ဘက်က ကိစ္စကို ငါ့ဘာသာငါ ရှင်းပါ့မယ်၊ မင်းဘက်က သာ အရိပ်ရဲ့ ရင်ခွင်အစစ်အမှန်ဖြစ်ပါစေ”

သိင်္ဂါရက သွက်လက်စွာ ခေါင်းညိတ်လေသည်။

ဒါလား...ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင့်ကျက်မှုတွေ။

မင်း...ပျော့ညံ့တာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ။ နို့ဖို့ဆိုရင် ငါ့ ရင်ထဲ ငိုကြွေးနေတာ မင်းမြင်တတ်မှာပေါ့။

ခွင့်လွှတ်ပါ အရိပ်ရယ်...

ငါ့ဘဝမှာ ပေးဆပ်မှုရဲ့အရသာကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံစားစမ်းပါ ရစေ။

အချစ်တွေကို စတေးရဲတယ်လို့ အပြစ်မတင်ပါနဲ့။

အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ရမှ...ချစ်နေနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ငါ့ရင်ထဲက ချစ်တတ်လာတဲ့ နှလုံးသားအတွက် ငါ တစ်သက် လုံး တမ်းတရင်း အပြစ်ပေးသွားမှာပါ။

သူ့ကို ကျော့ခိုင်းထားသော အရိပ်၏မျက်လုံးများကို မတွေ့ရ ခြင်းက သူ့အတွက် ပို၍ ဖြေသာနိုင်နေသည်။

“ဒါ...အမှန်တွေပဲလား”

တုန်ရင်သောအသံက မယုံကြည်နိုင်လွန်းစွာ...

“အမှန်တွေပဲ အရိပ်...ကို ဆက်မညှာချင်တော့လို့ ဝန်ခံရတာ ပါ...ဒီအတွက် မင်း နှစ်နာမယ်ဆိုရင်...ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

အရိပ်ရဲ့ မျက်နှာလေး ဒီဘက် ပြန်မလှည့်လာပါစေနဲ့...

သူ...ရင်မဆိုင်ရဲဆုံးအရာသည် အရိပ်ရဲ့ အပြစ်မဲ့သောမျက်လုံး များပင်။

www.burmeseclassic.com

“အခု...သိင်္ဂါရက်ကို နိုင်ပြီဆိုတော့...အရိပ် မလိုအပ်တော့ဘူး ပေါ့နော်”

စိုက်သံစွတ်သောအသံရဲ့ အဝေးဆုံးမှာ သူလည်း ငိုကြွေးနေလိုက် ချင်သည်။

“မလိုအပ်တော့တာ မဟုတ်ပါဘူး...ကို့ဆီမှာ ဘယ်သူ့အတွက် မှ မချစ်မရှိနေတာပါ”

မကြာသေးခင်ကမှ မွေးဖွားခဲ့တဲ့အချစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရှင်သန် ခွင့် မပေးတော့တာပါ။

“ကို့ကို မုန်းလိုက်ပါ အရိပ်”

သူ့စကားအဆုံး အရိပ်ရဲ့ နောက်ကျောလေးက ဆတ်ခနဲ လှည့် လာသည်။

မကြည့်ရဲသောမျက်ဝန်းများကို မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်လိုက်ရစဉ်... သူ ကံကောင်းလွန်းစွာဖြင့်...

အရိပ်မျက်ဝန်းများထဲတွင် နာကြည်းကြေကွဲရိပ်များ ဖြည့်နှက် လျက်...

သူ မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်ပြီး အသက်အောင့်ထား လိုက်သည်။

အပြစ်ပေးပါ...အရိပ်... ကိုယ့်ကို နာနာကျင်ကျင် ရိုက်ပြီး အပြစ်ပေးလိုက်စမ်းပါ။

အရိပ်...သူ့ကို အပြစ်ပေးခဲ့ပါသည်။ သို့သော်...နာကျင်မှုကို ပေးသော အပြစ်ပေးမှုမျိုးမဟုတ်။

စိုစွတ်သော...မျက်ရည်လိမ်းကျံထားသည့် အနမ်းတစ်ဖွင့်ကို သူ့ပါးပြင်ထက်တွင် ပေးအပ်ခဲ့ပြီး...

“ကျွန်မ...ပေးခဲ့တဲ့အချစ်တွေအတွက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဒဏ် ခတ်လို့ ရအောင် တစ်သက်လုံး ယူသွားမဲ့ အမှတ်တရပဲ...”

သူ့ မျက်လုံးများ ဖွင့်လိုက်စဉ် အရိပ်သည်...တကယ့်အရိပ် ပမာ ဝါးတားတားနှင့်...

အိုး...မျက်ရည်စိုလူးနေသော...သူ့ဆီက မျက်ရည်များလား... အရိပ်ဆီကလား။

မသေချာ။

www.burmeseclassic.com

သေချာတာက...သူ့မြင်ကွင်းများကို ကြေကွဲမျက်ရည်များက
ပိတ်ပေးနေခြင်းပင်။

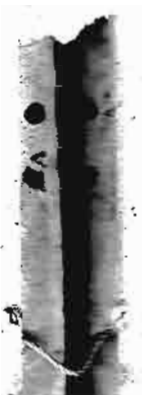
အခန်းတစ်ခုထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ပိတ်လှောင်ထားသောနေ့တစ်နေ့
ရှိသည်။

ထိုနေ့သည် အရိပ်ကို တရားဝင် ဆုံးရှုံးရသောနေ့နှင့် သီဂီရ
က အရိပ်ကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်သွားသောနေ့ပင်။

စားပွဲတစ်လုံး

ဖိတ်စာတစ်ခု

ကတ်...

ပေးဆပ်ခြင်းကို နှစ်သက်စွာဖြင့် သူ ရယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့...သူ့ရယ်သံတွေက ဘာဖြစ်လို့ ရှိကံသံဖြစ်နေရတာ

လဲ...။

အိုမာဆမ်

